

HARLEQUIN®

Бестселър

СЪНЯТ

Джейн Ан
КРЕНЦ

ДЖЕЙН АН КРЕНЦ СЪНЯТ

Превод: Радостина Михалева

chitanka.info

Колби Савагар и Даяна Прентис случайно се озовават по едно и също време в малко затънтено градче в провинцията. Той е писател и търси усамотение в къщата, в която е израстнал с една ексцентрична леля, за да довърши книгата си. Тя се надява по време на дългата си лятна отпуска да подреди своите планове за бъдещето. За тяхна изненада легендата за пещерата под близкия водопад ги обединява и странен сън, напомнящ за легендата, ги спохожда и двамата. Този сън, необяснимо за тях, е свързан със съдбите им...

ПЪРВА ГЛАВА

Омръзнало му беше дружеското ѝ поведение. Желаше я и беше почти сигурен, че и тя го желае. Не бяха деца, а зрели възрастни хора. Нямахше нужда от игри. Мислено се закле, че отблъсне ли го довечера отново, той ще си тръгне. И този път няма да се върне.

Щеше да намери сили да пренебрегне факта, че умее да приготвя най-вкусните пържени зеленчуци в целия щат Орегон.

По дяволите!

Самозалъгваше се. Дори тя учтиво да му посочеше вратата довечера, той пак щеше да се види с нея на следващия ден. Щеше да уговори още една среща, а после още една, и така докато тя го допусне отвъд прага на спалнята си.

Имаше нещо в Даяна Прентис, което го очароваше.

Не, беше повече от очарование. Тя се превръщаше в идея — фикс, подобно на писателските му опити.

Извика образа ѝ във въображението си и тутакси почувства как тялото му откликва. На четиридесет години не би трябвало да има подобни проблеми, рече си той, и леко се размърда, за да уталожки внезапното напрежение в дънките си.

От друга страна, мисълта, че все още е способен на подобна реакция му вдъхна смътна увереност.

Но защо точно Даяна Прентис?

Съвсем не беше някоя млада, висока едрогърда красавица от корицата на списание. Даяна беше на тридесет и четири, по-скоро ниска със стегната фигура.

Строг, правилен нос. Решителна брадичка. Високи скули. От усмивката ѝ се излъчваше топлината на женски тайни и палавост.

Единственото ефектно нещо у нея беше цветът на очите ѝ. Колби беше дълбоко заинтригуван от тези очи. Дълго се беше опитвал да установи точния им нюанс. Накрая се спря на лешников цвят. В качеството си на писател би трябвало да намери по-добро описание, даваше си ясна сметка той. Но не беше лесно да се намери дума, която

да съчетава чудната смесица от тюркоазно, зелено и златисто в очите на Даяна, чиито външни краища бяха леко насочени надолу. Навеждаха го на мисълта за екзотична и тайнствена котка. Чувствена, но неукротима. По собствено желание би се отдала на някой мъж, но едва ли някой би могъл да я застави.

С косата ѝ беше по-лесно. Цветът ѝ определено беше кестеняв. Бледозлатист в комбинация с разкошно кафяво. Седмици наред Колби изпитваше желание да плъзне пръсти в гъстите ѝ коси със сладко ухание. Представяше си как нежно я прегръща и я полага на килима от зелена трева, как я люби, докато я напуснат силите да го отблъсва.

Докато се стопи енергията ѝ да го върти и мотае.

Докато напълно му се отдаде.

Трябваше да му се отдаде. Как не го разбираше? Тя му принадлежеше. Винаги му е принадлежала. Не можеше вечно да му отказва.

Намръщи се и се почувства неловко от странния обрат на мислите си. Не беше в стила му да мисли за дадена жена с такова настървение и собственическо чувство.

По дяволите. Отново изпаднаше в размисъл.

Колби Савагар простена, отвори очи и се загледа в избледняващото зарево на залеза. Скоро планинската долина щеше да потъне в тъмнина. Камъкът, върху който лежеше, бързо губеше топлината, която беше поглъщал през деня.

Високо горе прелетя птица в последен опит да потърси храна, преди да намери гнездото си в извисяващ се надблизо бор. Колби се заслуша и му се стори, че чу как мъжкарят викаше женската, но не можеше да бъде сигурен. Тук горе над водопада беше трудно да се долови какъвто и да е шум. Постоянният рев на пенестата вода, която се сгромолясваше по скалата, поглъщаше почти всички звуци.

Колби се размърда върху огромната скала, обърна се на една страна и се подпря на лакът. Сгъна крак да запази равновесие, надвеси се над ръба и се взря в пенестата се вода. Беше настъпил моментът за ежедневното шоу на светлината. Не желаше да го пропусне.

Под него водопадът „Окованата жена“ си проправяше път между скалите и сякаш извираше от тайнствените дълбини на планината. Необузданата вода представляваше тежка, блестяща стена, висока над триста фута, която се сгромолясваше направо в реката.

Но Колби знаеше, че щом лятното слънце залезе, за минути древното було щеше да се обагри в кърваво чернено. Странното отражение на сумрака върху водопада винаги го омагьосваше.

Той изчака да се появи първата цветна светлосянка в мъглявината, която винаги обгръщаше водопада „Окованата жена“. Слънцето слезе още малко зад планината. Небето изригваше в ярко златисто, оранжево и жълто. Деликатните нюанси докосваха огромните бели талази вода и се отразяваха. За миг от скалата сякаш се изсипа злато.

След няколко секунди то се превърна в огън.

А огънят в кръв.

Колби седна, обгърна с ръка коленете си и се загледа в падащата алена вода. Времето спря.

След миг слънцето се скри и водопадът придоби нормалния си цвят, сив и блестящ в сенките на вечерта.

Колби вдигна глава и се взря над водата в покривите на градчето, кацнало на речния бряг.

Може би все пак беше грешка, че се върна. Какво очакваше да намери тук? През последните двадесет години нищо не беше се променило във Фулбрук Корнърс.

Водопадът, както винаги досега ставаше кървавочервен при залез-слънце, и Колби откри, че все още мрази родния си град, както винаги досега.

Единственото различно нещо това лято беше присъствието на Даяна Прентис. С тази мисъл Колби стана и тръгна през развълнуваното море от масивни скали, очертаващи върха на водопада „Окованата жена“.

Даяна щеше да го чака. Беше го поканила на вечеря и той обеща да занесе виното.

Помръкнал, мъжът се чудеше дали не беше обречен да прекара още една вечер в състояние на неудовлетворено сексуално напрежение. После отново се замисли защо понасяше изобщо това положение.

Въпросът му нямаше отговор, подобно на въпроса защо беше дошъл да прекара лятото във Фулбрук Корнърс.

— Успокой се, Спектър, ще получиш вечерята си. Знаеш, че откакто си се преместил да живееш при мен, не си пропуснал нито

едно хранене. — Даяна Прентис се засмя мило на огромното кафяво куче, което седеше в очакване до стола ѝ. Тя посегна да го почеше по ушите, а то се доближи и сгуши тежката си муцуна в скута ѝ. — Честна дума, човек би си помислил, че кучето страда от недояждане.

— Може би, но преди да те срещне. — Колби погледна огромното животно с отвращение. Между него и това чудовище нямаше и помен от любов, и двете страни го знаеха. В присъствието на Даяна и двамата бяха достатъчно любезни, но до това се свеждаха отношенията им. — Или може би стомахът му е бездънна яма. Даяна, това е най-грозното куче, което някога съм виждал. Никакъв чар. Никакъв мил нрав. Не знае да прави номера. Изобщо с нищо не може да се похвали. А аз харесвам кучетата.

Даяна мило се усмихна и погледът ѝ светна закачливо.

— Той има много високо мнение за теб, когато не си тук.

— Обзалагам се, че е така. Би прегризал гърлото ми още преди да ме погледне. — Колби леко се усмихна и зъбите му блеснаха. — Понася ме, защото се страхува да не те обиди. Вероятно се тревожи, че ще намалиш дажбата му, ако придобие навик да разкъсва гостите ти на вечеря.

— Ако е достатъчно умен да си помисли такова нещо, тогава едва ли можеш да го наричаш тъпо куче.

— Никога не съм казвал, че е тъп. Просто не е симпатичен.

— Да — замислено се съгласи Даяна, — той не е това, което ти наричаш симпатичен. Но, аз пък не търся симпатични. — Ако беше така, мислено добави тя, нямаше да те забавлявам тук и сега във вилата си, Колби Савагар.

Колби беше всичко друго, но не симпатичен. Като Спектър, беше силен, красив и без съмнение опасен, ако го предизвикат. Но истината беше, че за миналото на Колби тя знаеше толкова, колкото и за миналото на своето куче. Знаеше, че Колби има апартамент в Портланд, че е на четиридесет и че изглеждаше на годините си. По лицето му имаше няколко безкомпромисни бръчки.

Черната му коса беше леко посребрена в областта на слепоочията. Би изглеждал достопочтен, ако имаше приятните, правилни черти на повечето успели бизнесмени, лекари или адвокати. Но чертите му бяха различни и сребристите нишки в косата му придаваха вид на ранен вълк след схватка.

През няколкото седмици, откакто го познаваше, Даяна го беше виждала само по дънки, избелели дънкови ризи и износени спортни обувки. Униформата му прилягаше по необясним начин.

— Откъде взе това чудовище? — попита Колби нехайно, докато си похапваше от пържените зеленчуци на Даяна.

— Намерих го в общинския обор. — Даяна се усмихна като си спомни. — Само се погледнахме и разбрахме, че сме родени един за друг.

— Аха. Или по-скоро той те погледна и позна нежното ти докосване. Предполагам, че за да попадне в обора, сигурно е имало достатъчно основателна причина.

— Бил е изоставен. — Тя поглади твърдата козина на кучето и Спектър се облегна на крака ѝ. Бдителните му кафяви очи я погледнаха с открито обожание.

— Но, фактът, че някой е допуснал да го изостави, не ме учудва. Така или иначе, какво представлява той? Освен, че е наполовина дракон.

— Не съм сигурна. Жената в обора каза, че в потеклото му има родезийски риджбек, но не знаеше за останалите породи.

— Обзалагам се, че се е прехранвал по дворовете и улиците, преди да го намериш.

Спектър свирепо се усмихна, а после се опита да го прикрие с кучешка прозявка.

— А ти как се изхранваше, преди да станеш писател? — внезапно попита Даяна. Любопитството ѝ към Колби растеше всеки ден. Тя осъзнаваше, че той силно я привлича, но не ѝ допадаше факта, че е привлечена от нещо, което не разбира. Даяна беше свикнала да има власт над себе си и живота си.

— С каквото ми попаднеш. За кратко бях в армията. След това се занимавах най-вече със строителство. А после започнах да продавам творчеството си.

Тя знаеше, че проявява нетърпение с въпросите си. Този беше един от няколкото, на които той си направи труда да отговори. Даяна погълна откъслечната информация.

— Искаш ли още малко ориз?

— Благодаря. — Колби пъргаво взе купата. — Без да се обиждаш, но само ориз и пържени зеленчуци ли можеш да готвиш?

Винаги, когато съм тук, ми сервираш това.

Даяна се усмихна.

— Това е единственото ми ястие на трапезата. Всъщност, никога не съм имала време да се науча да готвя за гости. Освен това, зеленчуковите ястия ме устройват. Обичам да поддържам теглото си.

— Предполагам, че това е хубаво нещо. И аз обичам зеленчуци.
— Колби поръси една купчинка зеленчуци със соев със.

— Явно не само Спектър има лъвски апетит.

— Имам извинение — рече Колби с пълна с ориз уста. — Днес следобед се катерих.

— Пак ли си изкачвал върха над водопада „Окованата жена“?

— Да.

— Наистина си очарован от този водопад, нали?

— Скоро ще те заведе там горе по здрач. Дяволска гледка. Водата привлича слънцето по особен начин и обагря всичко в кърваво червено.

Даяна потрепери.

— Там ли ти хрумна идеята за заглавието на книгата, върху която работиш сега?

— „Кървава мъгла“ ли? Да. — Присвитите му сиви очи се плъзнаха по лицето ѝ, докато поставяше вилицата на масата и посягаше към чашата с вино.

Погледът на Савагар смути Даяна. Това бе една от причините, поради които го държеше на разстояние от първата им среща в пощата в града преди няколко седмици. Беше усетила някаква смътна опасност в този поглед, и въпреки това не можа да му откаже, когато той се самопокани на вечеря няколко дни по-късно.

Вечерите следваха една след друга и ето сега, месец по-късно, тя се оказа въввлечена в играта на сексуална криеница, която някак не проумяваше. Здравият разум ѝ подсказваше да прекрати връзката, преди да хлътне, но Даяна разбра, че не може да го направи. Беше твърде заинтригувана, любопитна и привлечена. Чувстваше, че трябва да поеме риска и да научи повече за съседа си от лятото.

— Какво прави днес? — попита Колби, сякаш предусетил нишката на мислите ѝ, за да я разсее.

— Нормалните неща — усмихна се Даяна и подаде на Спектър хапка броколи. Кучето лакомо я погълна, сякаш беше превъзходна

пържола. — Закусих, напечатах още малко резюмета и писма за търсене на работа, прибрах пощата, направихме си със Спектър дълга разходка и прочетох няколко глави от „Шокиращата долина“.

— Изглежда лятната ти ваканция протича ужасно. Защо избира това селце? Защо не отиде на море?

Даяна неспокойно се размърда. Тя самата беше си задавала този въпрос няколкократно.

— Не знам какво ме накара да избира тази част на щата. Търсех усамотено тихо място. Един ден, докато разглеждах картата, забелязах Фулбрук Корнърс и нещо в мозъка ми прещрака. Туктаки взех решение.

— И сега се занимаваш с мен, изхранваш ме и се опитваш да съпреживееш един мой роман. Неведоми са пътищата на съдбата. Е, това, че влагаш толкова много време, за да приключиш книгата ми, не е точно комплимент за творбата ми. — Колби изкриви устни на една страна.

Даяна вдигна поглед, след като мушна още едно парченце между огромните челюсти на Спектър.

— Не бих могла да понеса твърде много наведнъж откровено рече тя. — Плаши ме до смърт.

Колби вдигна рамене.

— Може би, защото никога преди не си чела много литература на ужасите.

— Признавам, че не са любимото ми четиво. Сега, когато съм преполовила „Шокиращата долина“, знам защо съм проявявала здрав разум и съм избягвала жанра на ужасите през всичките тези години. Ако чета книгата ти преди лягане, сънувам кошмари, Колби.

— Вероятно това не е повод за гордост — отвърна той с равен глас, — но ми плащат да плаша хората.

Даяна се намръщи.

— Как можеш да пишеш такива неща? Не се ли плашиш от собствените си фантазии?

— Когато фантазиите ми успеят да ме изплашат, знам, че повествованието върви добре.

Даяна поклати глава, усещайки особено неспокойствие.

— Съмнявам се, че някога ще ми стане съвсем ясна логиката на ума ти.

— Това създава ли проблем? — тихо попита Колби. Той се облегна на стола си, протегна нозе под масата и преглътна остатъка от виното си. Погледът изпод сведените му мигли беше остър и въпросителен. — Затова ли играем тази игра на „виж, но не пипай“? Опитваш се да разбереш логиката на мислите ми, преди да ме пуснеш в леглото си?

Даяна остана неподвижна. Усети Спектър под дланта си. Кучето пронизваше Колби с обвиняващ поглед, сякаш го предупреждаваше да не предприема други агресивни ходове.

— Не знаех, че играем игра — рече Даяна със самообладание, което винаги ѝ помагаше в бизнес отношенията. — Мислех, че се сприятеляваме. Ако имаш усещането, че играя игра, може би ще искаш да си тръгнеш.

Спектър не изръмжа, но показва зъбите си.

Колби погледна към кучето, после обратно към Даяна.

— Остави това — рече той очевидно развеселен. — Няма да се отървеш от мен толкова лесно. Но и аз няма да те пусна. Много добре знаеш, че правиш всичко възможно да ме мотаеш от първия ден, в който се срещнахме. Допускаш ме толкова, ни на йота повече.

Даяна го погледна, раздразнението бързо нарастваше в нея.

— Разбирам. Значи, не се интересуваш от нашето приятелство. Самопоканваш се на вечеря по няколко пъти в седмицата, защото не можеш да си намериш място и си отегчен. Смяташ, че Фулбрук Корнърс може да е и позабавен, ако откриеш удобен партньор в леглото.

Колби дълго я гледа.

— За протокола — най-последно рече той внимателно, — никога Фулбрук Корнърс не ми е изглеждал забавен, с или без партньор в леглото.

Даяна почервеня, осъзнавайки смисъла на думите му.

— Тогава защо се върна след почти двадесет години?

Колби се облегна напред и скръсти ръце на масата.

— Вече ти обясних защо съм тук. Трябва да реша какво да правя с къщата на леля Джес, а и да завърша „Кървавата мъгла“. За това ми е нужно спокойно място. Реших това лято с един куршум да убия няколко заека.

— Мисля, че не е само това.

Колби бавно поклати глава.

— Мисли си, каквото искаш. Но те предупреждавам, Даяна. Нямам никакво намерение да те оставя да се забавляваш това лято като се опитваш да разбереш кое ме мотивира.

— Няма проблем — отвърна тя, — сигурна съм, че ще си намеря и други занимания. Казах ти, че това лято трябва да взема някои важни решения относно кариерата си и без съмнение, ще се справя по-добре, ако насоча вниманието си към тях, а не към теб. И двамата направихме грешка. Да кажем, че сме квит и готово. Неправилно сме преценили. Случва се, дори и на нашата възраст. — С предизвикателна усмивка тя се изправи и започна да събира съдовете. — Десерт?

— Да, ще хапна десерт. — Гласът на Колби прозвуча ниско и дрезгаво, той тутакси стана и тръгна след нея. Посегна с ръка към нея и я привлече в обятията си.

— Колби. — Тя разпери пръсти на гърдите му. Погледът ѝ пламтеше от ярост.

Спектър нададе свиреп, неодобрителен вой, докато Даяна се опитваше да се отскубне.

— Кажи му да млъкне — заповяда ѝ Колби. Устните му бяха на не повече от сантиметър от нейните.

— Защо? Той само се опитва да ме защити.

— Няма защо да се защитаваши от мен. И сама можеш да се погрижиш за това. Кажи му да се пръждосва.

За миг Даяна се поколеба, замаяна от неизказаните заплахи, на човека и на кучето, които сякаш сгъстяваха въздуха край нея. Тогава здравият разум надделя.

— Спокойно, Спектър — твърдо каза тя. — Добро момче. Иди полегни, Спектър. Всичко е наред. Хайде, момчето ми. Легни долу.

Огромното куче сякаш се колебаеше. То изгледа стопанката си, която стоеше заклещена в прегръдката на този мъж. После животното премести поглед подозрително към Колби.

— Хайде — рече той. — Нали чу дамата? Лягай долу. Няма да я нараня.

С недоволно ръмжене Спектър неохотно се обърна и се повлече към ъгъла на стаята. Послушно седна, но не вдигаше поглед от Даяна.

— Караш го да се чувства неспокоен — рече Даяна. — И мен караш да се чувствам неспокойна.

— И двамата сме така. През последните няколко седмици ме влудяваш. — Колби плъзна пръсти в косите ѝ и освободи кафявите талази от шнолата. — От доста време желая да направя това — добави той доволно, когато косите на Даяна покриха ръцете му. Той наведе глава и с палеца си повдигна брадичката ѝ.

Изведнъж тя остана без дъх. Неясната, тайнствена съдба, която я изкушаваше от месец, най-после почука на вратата ѝ. След като толкова дълго беше отлагала неизбежното, сега почувства порива на безумното желание да се отдаде и да го преживее докрай.

Колби простена, когато Даяна вдигна ръце, за да обгърне шията му.

— Точно така, мила. Ето, вече схващаш. Така трябваше да се случи. Защо по дяволите беше толкова упорита и неуловима през последния месец? — Устните му жадно докоснаха нейните и той я притисна към стройното си и напрегнато тяло.

Тя очакваше целувката и въпреки това ѝ се стори поразително неочаквана. Близостта на прегръдката беше екзотична, едва ли не неземна, и въпреки това най-естественото нещо на света.

Сякаш се срещаше с някаква нова мъжка форма на живот. Сякаш тя го беше познавала в някакво друго време и място, познаваше го и се страхуваше от него.

Точно такъв беше си представяла Даяна вкусът на целувката му, но същевременно устните му бяха нови, странни и измамни. Той беше жаден, и тя го знаеше, но откриваше в себе си неистово желание да откликне.

Колби стегна прегръдката си около нея и Даяна почувства как твърдината в тялото му от кръста надолу нежно напираше към нея. Той я желаше и не го криеше. Нещо в нея се пречупи и огнената целувка заплаши да излезе извън контрол. Сякаш цял живот беше чакала точно този мъж и неговата целувка.

Даяна смътно усещаше как ръцете на Колби се плъзгаха, гладеха и изтръпваха от желание, докато достигнат заоблените ѝ части. Почувства върховете на пръстите му да докосват гърдите ѝ и това я изпълни с нежна топлина. Когато той обхвана бедрата ѝ и я притисна към стегнатото си тяло, Даяна тихо изстена.

Мъжът отлепи устни от нейните бавно и неохотно и заговори, докато изваждаше ризата от панталоните ѝ.

— Знаех, че ще се получи с теб — ниско рече Колби и пое уханието на косите ѝ. Ръцете му трепереха от силното желание. — Гореща, сладка и неистова. Имам усещането, че съм те чакал много, много дълго време.

— О, Колби, бих искала...

— Шшт. Не говори. Не сега. — Той прокара пръст през устните ѝ. Погледът му пламна, щом се спря на изпълненото ѝ с въпроси лице. — Първият път ще стане бързо, грубо и диво. Но по-нататък, ще го правим бавно и лесно, обещавам ти. Ще станем ценители. Но не и първият път. Сега те желая твърде много. — Ръцете му се движеха под ризата ѝ и търсеха нежните извивки на гърдите.

Тихият звук при откопчаването на сутиена извади Даяна от унеса. Тя бързо премигна, опитвайки се да избистри мислите си. Имаше необичайното усещане, че важни части от нея се разпиляват, понасят се диво и не могат да бъдат овладени. С боязън си помисли дали мушицата не чувства точно това, когато приближава пламъка.

Примитивните ѝ женски инстинкти я завладяха, връщайки я в безопасното пространство.

— Не. — Гласът ѝ беше тих и умоляващ. — Не, Колби — повтори тя по-твърдо. — Не сега. Не тази вечер. Не... не съм готова. Искам да помисля. Не така си...

Той я накара да замълчи с нетърпелива целувка, а дланите му собственически погалиха втвърдените зърна.

— Желая те.

— Не е достатъчно.

— И ти ме желаеш.

— И това не е достатъчно. Моля те, пусни ме.

За миг Даяна не знаеше дали той ще я пусне. Но знаеше, беше дяволски сигурна, че ако не я освободи от прегръдката си, тя щеше да се върне до ръба на пропастта и този път щеше да потъне в кадифената тъмнина заедно с него.

Не беше готова за такова нещо. Още не. Твърде много неща не знаеше и не разбираше в този човек.

Изведнъж той отпусна ръце. Колби се обърна и яростно се отдалечи от нея. Прокара енергично пръсти през косата си. Спря се пред прозореца и се загледа в нощта.

Спектър го наблюдаваше отблизо, но не се помръдваше.

— Какво ти става? — попита Колби, без да се обръща. Резкият силует на раменете му неоспоримо доказваше променливото му настроение. — Защо винаги ме насърчаваш, а после ме отрязваш? Така си играят тийнейджърите. Ти не си дете.

Даяна затвори очи.

— Не съм. Бързо схващаш. Не съм точно дете. — Тя отвори очи и се загледа в гърба му. — Но, и ти не си. Защо е тази демонстрация на внезапно избухване на нерви, когато не успявам да загася пожара, както казват хлапетата? Колби, ти си на четиридесет. Твърде стар, за да се държиш като тийнейджър на задната седалка в колата, който го не получава, това, което иска.

Колби рязко се извърна. Сивите му очи преливаха от непонятни емоции.

— Съжалявам — лаконично рече той. — Предполагам, че неправилно съм разбрал знаците.

— Мисля, че в това имаш право — веднага отвърна тя, а сърцето ѝ се сви. Не по този начин искаше да завърши вечерта.

Той не помръдна. Дълго се гледаха, но никой не предприемаше стъпка към уталожване на напрегната ситуация.

— Какво искаш от мен? — най-после безпомощно попита Даяна — Няколко сеанса? Връзка за една нощ.

— На глупак ли ти приличам? Днес само онези с пилешките мозъци правят любов за една нощ.

— Така е — с готовност се съгласи Даяна. — Та, какво искаш?

— Не е ли ясно? — Той мушна ръце в задните си джобове и неспокойно закрачи из малката стая. — Искам любовна връзка с теб.

— За няколко дни? Седмици? Може би за лятото?

Той я стрелна с пламтящ поглед.

— Да може би за цялото лято. Може би за по-дълго. Докато трае, за Бога. Докато и двамата се чувстваме добре. По дяволите, кой би могъл да отговори на такъв въпрос? Винаги ли трябва да получаваш отговор.

Даяна сплети пръсти и се загледа в тях.

— Аз съм делова жена — обясни тя тихо и някак извинително. — Обичам отговорите. Склонна съм първо да меря и после да режа.

— Всеки мъж ли, който се интересува от теб, е подложен на такова мъчение? Нужно ли е да анализиращ всичко до побъркване? Да

получаваш всички отговори, преди да поемеш какъвто и да е риск?
Нищо чудно, че не си омъжена.

Даяна бързо вдигна глава, усещайки яростта в себе си.

— Махай се отгук.

Долавяйки суровата ѝ ярост, той спря да крачи.

— Съжалявам — измърмори той. — Прекалих.

— Да, така е. Искам да си тръгнеш. Веднага.

Той отново прокара пръсти през косата си.

— Виж, забрави последните ми думи. Става ли? Нямах право.

— Никакво при това. А сега си тръгвай, преди да насъскам кучето.

Спектър услужливо изръмжа и се изправи. Внимателно следеше Колби, всяка гънка на масивното му тяло тръпнеше в очакване.

— Не ме заплашвай с проклетото си куче. — Колби хвърли на Спектър мрачен поглед и се отправи към Даяна. — Ако искаш да ме изхвърлиш, направи го сама.

— Опитвам се.

Колби се спря на няколко крачки от нея, в погледа му имаше мъжка ярост и още нещо, нещо, което можеше да бъде и отчаяние. — Казах, че съжалявам.

Даяна вдигна брадичка.

— Защо си правиш труда да се извиняваш? Сигурна съм, че говореше сериозно.

— Не, не е така — избухна той. — Повярвай ми, искрено съжалявам за всяка дума. Искан ми се да бях си държал езика зад зъбите.

Даяна се приближи до вратата и я отвори.

— Добре. А сега, моля те, напусни.

— Даяна, почакай. Искам да говоря с теб.

— Няма за какво да си говорим.

Той бавно закрачи към отворената врата.

— Чудя се дали ще съжаляваш, колкото и аз.

— Вероятно не — сухо отвърна тя. — За нищо не съжалявам.

— Щастливка. — Той мина покрай нея и излезе в нощта.

Даяна затвори вратата след него и се облегна на нея.

Навън в двора двигателят на черния джип на Колби ревеше до Бога. Даяна се заслуша за миг. После си пое дълбоко въздух и погледна

Спектър.

— Мисля — рече тя на кучето, — че току-що направих може би една от най-големите грешки в живота си. Или е това, или просто се избавих на косъм от изключително опасна ситуация.

Спектър се приближи и се облегна на нея, предлагайки ѝ мълчалива утеха. Даяна несигурно погали козината му.

Понякога този човек ме плаши, Спектър. Но и ме привлича. Не мога да се отърся от чувството, че го познавам от някъде другаде, от някое друго време. Част от мен казва, че той е опасен, но не мога да проумея откъде съм разбрала това. И защо имам това странно усещане, че той има нужда от мен? Още по-зле, защо аз имам нужда от него?

ВТОРА ГЛАВА

Алена мъгла го забулваше и край него ревеше червена вода. Водопадът се беше превърнал в кръв.

Високо над него бяха зинали като паст черните дълбини на пещерата. В дълбоките ѝ сенки се криеше входът. В това тайно място се раждаше мъчителното усещане за желание и отчаяние, което го връхлиташе болезнено.

Той се изкачваше нагоре зад водопада с ясното съзнание, че няма да намери покой, докато не задоволи любопитството си за онова, което го примамваше в пещерата. Не можеше да си тръгне, преди да свърши онова, което се полага. Но знаеше, че сам не би могъл. Той имаше нужда от нея. Този път тя трябваше да дойде при него по собствено желание, в противен случай и двамата попадаха в капан завинаги.

Колби се стресна и се събуди. Тръпки лазиха по гърба му, докато и последната картина от съня му не избледня. Положението се влошаваше. През последните двадесет години беше сънувал този сън много пъти, но толкова краен, толкова истински и толкова смущаващ, както това лято, никога не беше го чувствал.

Той седна и свали нозе от леглото. Понечи да включи лампата, но в последния момент се отказа.

Нямаше нужда.

— Така ли? — хладно отвърна Даяна. Последното нещо, което ѝ се искаше, бе да обсъжда отношенията си с Колби. Особено с някакъв бензинджия.

— Излиза, че Колби опитва с всяка по-засукана лека госпожица, която се появи във Фулбрук Корнърс. Винаги си е падал по засуканите. Хората приказват, че хич не му е трябвало да се цели толкова високо. Но аз винаги му казвах, по дяволите, човече, давай. Какво ще загубиш? Едно време двамата с него прекарвахме доста време в разговори за жени.

Даяна погледна отблизо човека, който пълнеше резервоара ѝ веднъж седмично през последните няколко седмици. За първи път осъзна, че Еди Спунър беше на годините на Колби, може би с една или две по-възрастен. Порази я това, че тези двамата може би са отраснали заедно във Фулбрук Корнърс.

Откритието я изненада. Еди Спунър имаше вид на човек, който идва от свят, различен от този на Колби. Впечатлението ѝ не се дължеше само на работните дрехи и тежките военни боти, които Спунър носеше. Нито на изтънялата му руса коса с дължина до яката. Беше нещо друго, свързано с изражението на огорчение, изписано на лицето, което някога сигурно е било красиво.

Спунър беше от хората, които цял живот обвиняваха останалите и враждебната вселена за всичко, което не потръгнеше при тях. Приличаше на човек, който е изгубил много свои мечти.

— Вие с Колби да не сте били приятели като деца? — осмели се да зададе въпроса тя.

— Разбира се. Заедно се мотаехме. Нещо като търсене на посока, след което напуснах града. Прекарах няколко години в армията и после се върнах тук. Но Колби си потърси късмета навън. Върна се едва това лято. Чудиш се защо го е направил сега? Никога не е имал високо мнение за този град, а и след онова, което направи, повечето хора в града със сигурност нямат високо мнение за него.

Даяна понечи да зададе още един въпрос. Отново я връхлетя любопитство към Колби. Но преди да отвори уста, дочу познатото ръмжене на джипа.

— Ето го. Изглежда си преценила времето много добре. — Спунър пусна чистачката в някаква кофа и се доближи до прозореца на Даяна. — Десетачка за бензина.

— Благодаря, Еди. — Даяна посегна към портмонето си, като с периферното си зрение следеше черния джип, който спря пред пощата.

Спунър взе парите и се вторачи в Спектър, който се бе настанил на дясната седалка с поглед, вперен напред.

— Сигурно това куче си го намерила там.

Спектър се прозя и показа зъбите си. Беше свикнал да го наблюдават.

— Понякога ми е за утеха — измърмори Даяна и потупа Спектър по рамото.

— Да, сама жена има нужда от куче. И аз имах куче едно време. Истинска овчарка. Но умря преди няколко години. — Спунър извърна глава, за да види как един доста стар кадилак паркира на паркинга пред пощата.

— По-добре да тръгвам — рече Даяна и завъртя ключа. — Ако бях на твое място, нямаше да се втурна веднага към пощата — посъветва я Еди. — Освен ако не искаш да се забъркаш в истинска бъркотия. — На лицето му се появи разкривена усмивка, сякаш изпитваше извратена наслада от тайната мисъл за това, което предстоеше.

— Нещо не е на ред ли? — попита Даяна направо.

— Може би. Виждаш ли онзи синия кадилак, дето тъкмо паркира?

— Да. — Колби беше изчезнал в пощата. Очевидно не беше забелязал колата ѝ от другата страна на улицата. А ако я беше забелязал, беше избрал да не ѝ обръща внимание. Нямаше да е лесно.

— Виждаш ли онази стара дама, която излиза от кадилака?

— Коя е тя? — нетърпеливо попита Даяна и насочи поглед към възрастната сивокоса жена с царствена осанка, която излизаше откъм дясната седалка. Помагаше и шофьорът, едър, пълен мъж на около четиридесет и пет, чийто корем напираше да скъса копчетата на ризата му.

— Това е самата госпожа Фулбрук. Семейство Фулбрук притежава почти всичко в този град още от времето на праядо ми.

— Така ли?

Спунър сигурно беше доловил липсата на интерес от нейна страна. Той постави омазнената си длан върху покрива на буика на Даяна, наведе се и с присвити очи я погледна.

— Не знаеш нищо за високопочитаемата и всемогъща госпожа Маргарет Фулбрук, нали?

— А какво трябва да знам?

— Ами, за начало — рече Спунър провлачено, — тя е тъщата на Колби Савагар.

— Негова тъща!

— Да. Ще ти кажа още нещо. Мрази го от дъното на душата си. — Спунър отстъпи от колата, очевидно доволен, че най-последно

предизвика любопитството и. — Ще се видим следващата седмица, госпожице Прентис. Хубавичко си поговорихме.

— Довиждане, Еди. — Даяна потегли от бензиностанцията, усещайки замаяност. Тъща на Колби? Но Колби не беше женен.

Беше сигурна, че той не е женен. Не можеше да бъде женен. Щеше да ѝ каже, ако имаше съпруга. Колби Савагар не играе такива игри.

Толкова много неща не знаеше за Колби Савагар, помисли си Даяна, докато паркираше колата си до джипа му. Именно тази липса на информация я беше възпряла да легне с него миналата нощ.

Изключи двигателя и излезе от колата. Един тих глас в нея я подканяше да се обърне и да си тръгне от предстоящата неприятна сцена. Но много по-силен мотив беше необходимостта ѝ да узнае фактите.

— Стой тук, приятелче — рече на Спектър. — Ще те извикам, ако имам нужда от помощта ти.

През това време Спектър си разменяше хладни погледи с мъжа, който шофираше кадилака. Даяна огледа възпълния шофьор. Месестото му лице имаше суровите и не твърде интелигентни черти на роден хулиган. На драго сърце би се обзаложила, че като дете се е забавлявал да къса крилата на птиците. Тя забърза крачка към пощата.

Когато отвори стъклената врата бе поразена от напрежението във фойето, което я връхлетя като приливна вълна. Тишината беше неестествена. Няколко човека стояха така неподвижни, все едно бяха заковани за пода. Вместо да обменят клюки и впечатления за времето, както обикновено, те мълчаха и гледаха отнесено това, което се разиграваше пред очите им.

Колби тъкмо се извъръщаше от гишетото с куп писма в ръка. Той погледна към вратата и видя Даяна. За миг закова прелестните си сиви очи, но след секунда насочи вниманието си към Маргарет Фулбрук, която беше застанала точно на пътя му.

— Хари ми каза, че ще се върнеш това лято, Колби Савагар. — В гласа на госпожа Фулбрук прозираше властния тон на жена, която цял живот е командвала другите и положението наоколо. Почти на седемдесет тя демонстрираше ледена, непреклонна гордост. Косата ѝ беше вдигната в царствен кок, а кафявите ѝ очи пробуждаха. —

Отначало не бях склонна да повярвам. Но после си спомних, че никога не ти е липсвало дяволско самообладание.

Колби смразяващо погледна възрастната жена.

— Понякога ми оставаше само самообладанието. Извинете, госпожо Фулбрук. Чакаат ме.

— Кой? Онази Прентис ли? Съжалявам я. И за нея дочух. Тя наясно ли е що за човек си ти?

— Не, но и вие не сте наясно — отвърна Колби със смекчена суровост.

— Копеле — изсъска госпожа Фулбрук.

— Не сте първата, която изказва такова предположение и сигурно няма да сте последната. Но със сигурност, не можете да кажете такова нещо за сина ми, нали? Всъщност, ако изобщо някога чуя да казвате каквото и да е за сина ми, ще...

— Добро утро, Колби. — Даяна отлепи с усилие крака от пода и се приближи с най-общителната си усмивка, сякаш не беше чула нито дума. — Чудех се дали ще те видя тук днес. Щях да ти позвъня покъсно, за да ти напомня за онова пътешествие до водопада, което ми обеща. — Тя насочи усмивката си към пощенската служителка зад гишето, която наблюдаваше сблъсъка със зяпнали уста. — Имаш ли нещо за мен днес, Бърнис? Бързам.

Бърнис затвори уста, а погледът ѝ се стрелкаше от Колби към госпожа Фулбрук, и към Даяна.

— Само това писмо. — И тя ѝ го подаде през гишето.

— Благодаря. — Даяна хвърли поглед към познатия мъжки почерк и пусна плика в чантичката си. Спокойно хвана Колби под ръка, усещайки в мускулите му напрежение и готовност за битка. После се усмихна към мрачното лице на Маргарет Фулбрук. — Нали ще ни извините? От няколко дни Колби ми е обещал този малък излет. Пригответе обяд и всичко останало.

— И ти като дъщеря ми си голяма глупачка. Но поне не си млада и невинна девойка. Имаш вид на достатъчно възрастна, за да правиш свои собствени грешки. И запомни думите ми, всяка жена, която се забърка с Колби Савагар, после горчиво съжалява. — Госпожа Фулбрук се обърна и се измъкна с отвращение от фоайето.

Инстинктивно Даяна поведе Колби по следите на възрастната жена. Трудно щеше да инсценира края на сцената, ако

предполагаемите жертви не приемаха нещата сериозно. Даяна искаше да е сигурна, че никой в пощата не предположи, че Колби прие присърце тази сцена.

— Днес ще е горещо — разговорчиво отбеляза Даяна, докато водеше Колби през въртящите се врати. — Мислех си да взема банския си костюм за нашия пикник. О, добре е да взема малко чипс от магазина.

Тя млъкна, когато излязоха навън сред топлината на яркото утро. Мъжът в кадилака излезе бавно и замислено, за да помогне на Маргарет Фулбрук да се настани на седалката. Когато шофьорът хвърли на спътника ѝ злъчен поглед, Даяна насочи вниманието си в противоположната посока.

— Добре — обади се тихо Колби, когато приближиха черния джип. — Спасителната операция свърши. — Той се подиря на бронята и с длан потупа купчината писма. — Трябва ли да ти благодаря?

Даяна сложи ръка над очите си и видя кадилака да напуска паркинга.

— Предполагам, че зависи от това крайно нужно ли ти беше спасение.

— Достатъчно нужно. Преди двадесет години имах разпра със старата вещица. Отвикнал съм. Но смятам, че ако се наложи мога да надвия Хари. Наистина е напълнял. Изглежда по-бавен от всякога.

— Хари е шофьорът, нали?

— Хари Гедж е момчето за всичко на Маргарет Фулбрук. Прави всичко, каквото му каже. — Колби изгуби интерес към онези двамата. — Сериозно ли говореше за пикника или беше само прикритие в спасителната операция?

Даяна си пое дъх и се стегна.

— Зависи от това, дали Маргарет Фулбрук наистина ти е тъща или това не е вярно.

Колби язвително вдигна вежди.

— Кой побърза да ти напълни главата?

— Еди Спунър от бензиностанцията — призна Даяна.

— Добрият стар Еди. Е, има право, донякъде. Ожених се за дъщерята на Маргарет Фулбрук преди двадесет години. — Той премести поглед към отдалечаващия се кадилак.

— И? — попита Даяна.

— И, какво? — Колби отново я погледна.

Даяна въздъхна:

— Все още ли си женен?

— Не.

Даяна прикри облекчението си като укорително поклати глава.

— Ако трябваше да чакам отговор от теб, то щеше да е на куково лято, нали?

Той леко се усмихна.

— А ти обичаш отговорите, нали?

— Трябва да получа няколко отговора, преди да легна с теб — отвърна тя с равен глас.

Колби не помръдна. Изражението му внезапно се оживи.

— Все още ли обмисляш подобна възможност?

— Да.

Възторг и облекчение изпълниха сивите му очи, но той само кимна веднъж.

— Ако обещаеш за пикника днес следобед, и аз обещавам да ти дам някои отговори за Маргарет Фулбрук.

— Договорихме се. — Даяна се обърна и закрачи към колата си.

— Ще те взема след час. Сложи си спортни обувки — извика Колби след нея. — Край водопада е хлъзгаво.

— Снощи се държах като магаре. Поднасям ти извиненията си, ако значат нещо. — Колби се протегна на една страна, излъчвайки неосъзната мъжка грациозност. Беше се облегнал на лакът със сгънато коляно. Замисленият му поглед се рееше към града в далечината.

Даяна седеше, кръстосала крака върху одеялото, и слушаше глухия рев на водата. Тя проследи погледа на Колби и се зае да изучава живописната картина там долу. Пътят, минаващ покрай реката през долчинката, приличаше на тънка, криволичеца панделка. Тя виждаше стария мост, който свързваше двете части на Фулбрук Корнърс. И нейната къща, както и тази на Колби можеха да се видят от едната страна на реката.

Спектър се беше изтегнал зад нея върху затоплената от слънцето скала. Беше се отказал от възможността да получи още малко чипс.

— Може би наистина се държа като магаре — съгласи се тя след миг, — но вината е сигурно отчасти и моя. Не се справих с

положението много добре. Снощи, след като си тръгна, много мислих. Стигнах до заключение, че си прав. Давала съм ти смесени знаци.

Колби бавно премести поглед от долината към лицето ѝ.

— Знаци?

Даяна си играеше с една тревичка.

— Да, знаци. Знаеш какво имам пред вид.

— Знам, да — грубо се съгласи той. — Ако не нещо друго, то поне ми е по-леко като знам, че не са били плод на въображението ми.

Даяна изви устни с леко задоволство.

— Предполагам, че при твоето въображение, трябва да внимавах, когато тълкувах нещата.

Колби вдигна кутията с бира и дълго пи. Погледите им се срещнаха.

— Мога да владее въображението си. Правя го през по-голямата част от времето.

— Разбирам. Трудно овладяваш хормоните си, значи. Очите му светеха на слънчевата светлина.

— И тях владее през повечето време. Но когато си наоколо, те сякаш полудяват.

Даяна ухапа долната си устна, а после заговори съвсем откровено:

— Мисля, че част от мен се вълнува при мисълта за това — съвсем тихо призна тя. — Защото и аз не мога да овладее бушуващите си хормони, когато ти си наоколо. — Тя извърна поглед, неспособна да срещне неговия. — Обикновено нямам такива проблеми. Беше толкова отдавна, когато се чувствах на ръба, така, както се чувствам с теб.

— Значи, трябва да се самосъжаляваме — сухо рече Колби. — Да си легнем заедно и да внесем ред в телата си.

Даяна възкликна обидено и се облегна на лакът.

— Ти си толкова запален романтик — оплака се тя саркастично.

— Пиша за ужасите, не за романтиката.

— Това не е извинение — рязко отвърна тя.

— Време е и двамата да престанем да се държим като двойка тийнейджъри. И двамата нямаме нужда от повторение на миналата нощ.

— Ще склуча още една сделка с теб — каза Даяна. — Ако ти не споменавах миналата нощ отгук нататък, и аз няма да я споменавам.

Колби вдигна рамене.

— Както искаш, стига да не се опитваш да сложиш край на това, което се случва между нас. Още малко картофки?

— Мисля, че Спектър изяде последните.

Колби погледна недоволно спящото куче.

— Скоро с това чудовище ще имаме сериозен разговор.

— Като споменавах сериозен разговор...

— Да?

— Разкажи ми за Маргарет Фулбрук.

— Обещах ти, че ще ти дам няколко отговора, нали?

— Да, обеща ми.

Колби отпи още една глътка бира.

— Няма кой знае какво за казване. Бях женен за Синтия Фулбрук. Автоматично, тази стара кранта ми стана тъща.

— Какво се случи със Синтия?

— Почина.

— О, съжалявам.

— Маргарет Фулбрук винаги ме е обвинявала за смъртта на Синтия. Освен всичко друго. — Устните на Колби се стегнаха. — Може би трябва да започна от начало.

— Слушам те.

Той си пое дъх и отново премести поглед към градчето под водопада.

— Майка ми и леля Джес са родени във Фулбрук Корнърс. И както казват местните хора, произхождат от другата страна на водопада. — Той мрачно се усмихна и посочи към множество покриви от лявата страна на реката. — Били са закотвени тук през целия си живот. Майка ми работила в едно местно кафене и си мечтаела да се омъжи за мъж от другата страна на реката.

— А леля ти Джес?

Погледът на Колби поомекна.

— Леля Джес мечтаеше много, но не за брак, нито за местене от другата страна на реката. Тя даваше излияние на мечтите си в един неспирен поток от стихове и къси разкази, които май никога не бяха публикувани. Смяташе се за писателка, въпреки че никой друг не мислеше така, и се чувстваше задължена да живее според този образ. Беше ексцентрична, непредсказуема и непостоянна. През повечето

време изглежда живееше в друг свят. Но след смъртта на мама, тя не се поколеба да ме прибере. Леля Джес беше добра с мен по свой собствен начин. И ме научи на някои неща.

— Какви например?

— Как да се грижа за себе си, най-вече. Повечето време ме оставяше да се оправям сам. И се получи. Аз пораснах с мисълта, че единственият човек, на когото можех да разчитам, бях аз самият.

— А баща ти? — предпазливо попита Даяна.

— Какво баща ми? Със сигурност така и нямах привилегията да се запозная с него. За известно време работел в някаква дъскорезница наблизо, достатъчно дълго, че майка ми да забременее от него и после изчезнал.

— О!

Колби я погледна.

— Да, май само толкова може да каже човек „О“. Така или иначе, с две думи, израснах при леля Джес. Наистина бях малко див. Бях опасният млад хулиган от другата страна на водопада. Непрестанно имах неприятности. Винаги обвинявах мен, когато липсваха джанти на автомобилните гуми. Хората се сецаха единствено за моето име, ако на училищните забави ставаше сбиване. Шерифът Торп все мен прибираше, щом чуеше за среднощни препускания с крадени коли по „Ривър Роуд“.

— А ти, разбира се, винаги си бил невинен?

Устните му леко се извиха в нещо като усмивка.

— Разбира се, с изключение на препусканията по „Ривър Роуд“.

— Накратко, от онези момчета, за които майките ни ни предупреждаваха — отвърна Даяна закачливо.

— Страхувам се, че е така. — Колби се излегна на гръб и постави ръце под главата си.

— Е, има смисъл в това нещо — спокойно рече Даяна. — Естествено, това беше най-интересното момче. Винаги съм искала да се запозная с едно такова.

Колби премигна мързеливо.

— Но никога не ти се удаде?

— За съжаление. Никога не съм била от момчетата, които момчетата харесват. От една страна, не бях от най-хубавичките, а от друга, бях прекалено сериозна. От първия си ден в училище знаех, че

трябва да излезе нещо от мен. Непрекъснато бях със заровена в книгите глава. Когато завърших гимназия, поех по бързата писта към колежа и кариерата.

— И вече не ти беше интересно момчето, което задига джанти на гумите, шофира бързо и носи дълга коса? Такъв тип момче нямаше да има място в живота, който ти предстоеше.

Даяна не му позволи да ѝ се подиграва.

— Не знам дали такова момче щеше да се вмести. Както ти казах, така и не ми се удаде възможност да се запозная с едно от тях.

— Бъди благодарна. Можеше на осемнадесет да се окажеш бременна, както се случи със Синтия Фулбрук.

Даяна се поколеба за миг, асимилирайки думите му.

— Дъщерята на Маргарет Фулбрук е забременяла от теб?

— Да.

Даяна се подразни от лаконичния му отговор.

— Е? Не спирай. Как се случи?

Той я погледна странно.

— По обичайния начин.

— Колби, престани. Чудесно знаеш какво имам пред вид. Той бавно въздъхна.

— Синтия Фулбрук беше принцесата на Фулбрук Корнърс. Беше най-богатото хлапе в града, най-красивото момиче и най-добре облечената ученичка в гимназията на Фулбрук Корнърс. В деня, когато стана на шестнадесет, получи от родителите си чисто нов червен автомобил с гюрук, и можеше да купи всяко едно момче в училището. Беше с една година по-малка от мен и аз, както всеки друг мъж в града, бях заслепен от нея.

— Тя какво чувстваше към теб?

— Намираше ме за интересен. Но родителите ѝ отблизо я следяха.

— О, синдромът на забранения плод.

— И от двете страни — призна Колби. — Но докато не отидох войник, между нас нямаше нищо. За мен армията беше начин да се измъкна от Фулбрук Корнърс, заминах в деня, когато напуснах гимназията. Еди Спунър дойде с мен. През лятото на деветнадесетата ми годишнина се прибрах у дома в отпуск, а там беше Синтия, току-що

завършила, подготвяше се за колеж. Тя ме погледна и реши да разбере какъв е вкусът на забранения плод.

— Ти също я погледна и реши да разбереш какво е да си легнеш с истинска принцеса?

— Нещо такова. Но и двамата не бяхме съвсем пораснали, както си въобразявахме. Мислех, че знам всичко за предпазните мерки. А Синтия си мислеше, че е наясно с безопасните дни в месеца и други митични способности за предотвратяване на бременност. Резултатът от цялата работа беше, че се впуснахме в нещо, което не трябваше да предприемаме.

— И Синтия забременя.

Колби кимна мрачно.

— Дадох луди пари. Синтия беше изплашена до смърт. Майка ѝ крещеше срещу нея, а баща ѝ заплашваше да ме вкара в затвора или да ме убие. И двамата бяха на мнение, че трябва да се погрижат за бременността възможно най-бързо и безшумно. Последният вариант, на който се спряха, беше да разрешат на Синтия да се омъжи за мен и да роди детето.

— Значи си избягал с нея — заключи Даяна.

— Мислихме, че сме влюбени. Поне аз си мислех, че съм влюбен. Освен това, бях убеден, че трябва да я защита от родителите ѝ. Според мен горката Синтия изобщо не мислеше. Беше кълбо от нерви, разкъсвано между ядосаните си родители и момчето от другата страна на водопада. Поех нещата в свои ръце, натоварих я и я изведох от града, преди тя да има възможност да промени решението си. Оженихме се в Рено и после я заведох във военната база, където бях на квартира. Седем месеца по-късно тя роди Брандън.

— Брандън?

— Синът ми.

Даяна се засмя на тихата гордост в гласа му.

— Какво се случи със Синтия?

Колби хвърли във водата шепа камъчета.

— Родителите на Синтия решиха, че могат да я накарат да се прибере у дома като я заплашат, че ще я лишат от наследството. Така и не успяха да оказат този натиск. На Синтия не ѝ понасяше майчинството. Тя не искаше Брандън. Всичко беше една глупава

случайност и тя реши, че не бива да плаща за нея до края на дните си. Може би, беше права. По дяволите, не знам.

— Кой ли знае на тази възраст?

— Да, кой ли? Двамата със Синтия се борихме много и един ден, когато се прибрах у дома, тя беше си тръгнала. Беше оставила бележка за мен, в която ми обясняваше, че Брандън е при съседите, и че не може да издържа повече. Животът ѝ бил съсипан. Връщаше се при родителите си. Искаше да започне наново. Повече никога не я видях. Загина в катастрофа по една магистрала. Родителите ѝ никога не ми простиха. На погребението ми казаха, че не искат да виждат нито мен, нито Брандън, никога повече. Радвах се да изпълня желанието им.

— И никога не се ожени повторно?

Колби поклати глава.

— Реших, че преживях достатъчно брачен живот, който щеше да ми държи влага за цял живот. Освен това, бях зает със сина си. Отгледах Брандън сам. Направих много грешки, но момчето излезе читаво. — Очите на Колби се стоплиха от бащино удовлетворение. — Тъкмо приключи първата си година в колежа в Юджин. Голяма работа. Според него желае да става инженер.

— Поздравления — тихо рече Даяна. Тя скръсти лакти върху сгънатите си колене и постави брадичка на ръката си.

— Сигурно понякога ти е било трудно. Колби се намръщи.

— Не можеш да си представиш и половината. Както казах, направих много грешки. Със сигурност, не бих искал отново да ги преживея. Но двамата с Брандън оцеляхме.

— Значи това е великата сага на Колби Савагар и град Фулбрук Корнърс?

Той я погледна.

— Това е.

— Мисля, че разбирам защо не си си направил труда да се върнеш тук досега.

Острият поглед на Колби не напускаше лицето ѝ.

— Отговорих ли на въпросите ти?

Даяна почувства топлина по лицето си. Тя извърна поглед.

— Да, отговори ми.

— И аз имам няколко въпроса — тихо рече Колби. Доволна, че най-после той демонстрира интерес към потеклото ѝ, тя го погледна.

— Така ли?

— Повечето от тях могат да почакаат.

— О. — Тя странно се разочарова.

— Всички, с изключение на един. — Колби протегна ръка и нежно я повали на гърдите си. — И той е доста директен въпрос. Трябва единствено да отговориш простичко с „да“ или „не“.

Инстинктивно Даяна се опита да намери равновесие. Тя се разположи върху него, лицата им бяха много близо едно до друго.

— Да или не, Даяна?

Ревът на водопада нахлу в ушите ѝ, а топлото ухание на затоплените от слънцето дърва, я обгърнаха. Приказни облачета мъгла, същества от светлина и вълшебства изригваха над главите им. Единият ѝ крак, обут в дънки се провря между бедрата на Колби и остана там. Тялото му беше силно, стегнато и безкрайно гостоприемно. Очите му бяха езера от сив огън, в очакване да избухне.

Даяна осъзна истината — влюбваше се.

— Да — прошепна тя и наведе глава да го целуне.

ТРЕТА ГЛАВА

Не помнеше да се е чувствал така пулсиращ от живот. Всеки миг щеше да избухне в пламъци. Кръвта пулсираше във вените му, а болката в слабините му беше едва ли не непоносима.

Колби се притисна към жената в обятията му страстно, сякаш се боеше, че тя ще се изплъзне отново, както го беше правила всеки друг път, когато той се опитваше да я притежава.

Но този път тя не се съпротивляваше. Не се опитваше да се отдръпне. Тя му се отдаваше и от тази мисъл главата му се замая. Най-после тялото му щеше да получи отговор на всички горещи и яростни въпроси.

— Даяна, скъпа, желая те от толкова дълго време. Започвах да се побърквам.

Той вкуси отворените ѝ устни, подсилвайки собствения си апетит. Обгърна нозете ѝ, притискайки я силно към себе си. После плъзна ръце под ризата ѝ и проследи грациозната линия на гърба. Беше топла и толкова женствена. Колби простена, усещайки как желанието го раздира като горящ въглен.

Понечи да откопчае копчетата на ризата ѝ и с бързи и нетърпеливи движения изхлузи дрехата през главата ѝ. Намери закопчалката на сутиена ѝ и го разкопча. Меките ѝ нежно заоблени гърди изпълниха дланите му и той притисна бедра към топлото ѝ тяло. Кожата ѝ беше нежна, копринена. Никога нямаше да ѝ се насити.

— Колби, Колби, моля те. Да, моля те, точно така. Караш ме да се чувствам толкова добре.

Пленен от реакцията ѝ, Колби разтърка с длан зърната ѝ. Усети ги твърди и стегнати, изпълнени с желание. Не му беше достатъчно да ги докосва само. Той я изтегли нагоре върху гърдите си и ухапа едното зърно.

— Да — без дъх рече тя.

През тялото ѝ премина трепет. Колби стегна прегръдката си и с езика си предизвика у нея още един трепет на желание. Мисълта, че я

кара да реагира така страстно наливаше масло в огъня, който го изгаряше.

Тя дращеше по дрехите му, разкопчаваше копчета и със замах отстрани дънковата му риза. И нейните, и неговите пръсти трепереха. Ръцете ѝ бродеха по гърдите му. Когато тя наведе глава и докосна едното му зърно с върха на езика си, Колби простена силно.

Той намери с ръце ципа на дънките ѝ и го отвори. Промуши ръка в оскъдното ѝ бельо. Вкопчи пръсти в копринената материя, която скриваше тайните ѝ.

Даяна изви тяло и тихо извика. Той не се спря дотук и когато усети топлата роса между нозете си, остана без дъх.

— Любима. Ти ме желаяш. Каж ми го. Разкажи ми. — Нежно насочи палеца си и пръстите ѝ се забиха в раменете му.

— Желая те.

— Погледни ме — настоя той като внимателно влезе в нея отново. — Отвори очи и го кажи.

Дългите ѝ мигли се вдигнаха и разкриха златистите, зелените и сините нюанси на очите ѝ.

— Толкова те желая, Колби. Никога досега не съм се чувствала по този начин.

Откровеността ѝ го разтърси.

— И с мен е така — дрезгаво призна той. — Желая те повече от каквото и да било на този свят.

Той смъкна дънките ѝ и я положи да легне на гръб. После коленичи, разкопча колана си и се освободи от панталоните. За миг той се поколеба, когато тя го погледна. Проблесна непозната искра на несигурността. Той отчаяно искаше да я удовлетвори. Искаше да ѝ достави удоволствие. Тогава забеляза дълбокото, женско възхищение в погледа ѝ и усети във вените си върховно облекчение. Тя харесваше това, което виждаше.

— Прекрасен си. — В погледа ѝ светеше мекота, трепет и очарование.

— Ти също. — Той погали с ръка тялото ѝ по цялата му дължина от гърдите до бедрата. — И ти също. О Господи, любима, съвършена си! Мека, сладка, красива. Съвършена.

Разтвори нозете ѝ и се снижи към нея. В последния миг в замаяния му мозък проблесна искрата на разума. Спомни си за

пакетчетата, които самонадеяно беше пъхнал в джоба си, преди да излезе от къщи.

— Само минутка — дрезгаво рече той.

Тя кимна с разбиране. Той се наведе и я целуна бързо, напористо. После посегна към дънките си.

Бързо и сръчно се справи с тази дребна, но съществена задача. После се приближи и привлече Даяна обратно в обятията си.

— Колби? Искам да знаеш, че аз...

Той докосна устните ѝ с пръсти.

— Последното нещо, което ми се прави сега, е да разговарям. Толкова те желая, че ако не побързаме ще експлодирам преди изобщо да проникна в теб. Самообладанието му отиде по дяволите.

— Добре — простичко рече тя, а красивите ѝ очи заиграха дяволито. — И аз не съм настроена да си налагам контрол. Не и сега. Колби, люби ме. Люби ме така, както ми обеща, че ще бъде първият ни път. Горещо, диво и безумно.

Той беше запленил от желанието ѝ на сирена. Целият трепереше, докато се опитваше да задържи експлозията в себе си. Най-после навлезе в горещото ѝ, влажно лоно и нямаше нужда да чака повече.

Колби нахлу в гостоприемната мекота, надавайки дрезгавия вик на страстта. Той усети честото ѝ дишане и вълната, която мина през нея. Беше гореща и стегната. За миг се изплаши, че бързото нахлуване ѝ е причинило болка. Тя драскаше раменете му.

В следващия миг Даяна се долепи до него като удавник за сламка, надигна се, за да отвърне на жадните му ритмични движения.

— Колби.

Първият път с нея се случи точно това, което си беше представял. Горещо, диво и безумно.

Свършено.

— Много викаш.

Даяна отвори клепачи наполовина и усети как топлото слънце се процежда през дърветата и тежкия крак на Колби, възседнал бедрото ѝ.

— Виках, нали? — попита тя, полудоволно, полузамислено.

Колби се надигна на лакът и ѝ се усмихна.

— Заглуши дори водопада „Окованата жена“.

— Не преувеличавай. И не бъди толкова доволен от себе си. При други обстоятелства, това би било твърде смущаващо.

— Никога не би ме смутило.

— Аха. Ами ако бяхме в мотел или нещо такова?

— Какви си ги вършила преди?

— За виковете ли? — тя леко се намръщи. — Никога не е било проблем.

— Да не прекарваш много време в мотелските стаи? — невинно попита той.

— Досега не съм викала — рече тя съвсем сериозно. Не беше сигурна, че ѝ се иска да си припомня това неоспоримо доказателство за чувствената ѝ капитулация. Беше свикнала да се владее.

— По-добре е да свикнеш — посъветва я Колби. В очите му блестеше мъжко задоволство и очакване. — В близкото бъдеще ще има много да викаш.

— Нима?

Той погали с ръка гърдите ѝ и се надвеси над нея.

— Да — тихо отвърна. — Точно така.

— Колби?

— Хм? — той притисна с ръка рамото ѝ и се прозя.

— Става късно. Не след дълго ще залезе слънцето. Може би трябва да се връщаме.

— Ще поостанем още малко. Искам да ти покажа нещо.

— Водопада при залез-слънце ли? — Даяна седна и взе ризата си. Топлината на деня бързо се стопяваше. — Спомена нещо, че водата става кървава. Честно казано, не звучи толкова страхотно.

— Ще видиш. Къде е проклетото ти куче? — Колби седна и посегна към дънките си.

Плавната игра на мускулите му по тялото прикова погледа на Даяна. Неговата сила я пленяваше. Беше откликнала със страст, която надмина нея самата. Колби долови реещия ѝ се поглед и се усмихна мързеливо, подканящо. Даяна тутакси погледна към гората и се зае да търси кучето си.

— Спектър? Ела, момчето ми. Къде си? Спектър? Ела тук!

Откъм дърветата се чу тих вой. Даяна се усмихна, когато видя кучето да излиза от гората. Определено имаше укорителен вид.

— Виж го само. Сигурно се чуди свършихме ли да си играем на двойка човеци.

Колби се изсмя.

— Мисля, че го смутихме.

— Не бих се учудила. Спектър има силно развито чувство за достойнство.

— За разлика от теб, когато изгаряш в пламъци в обятията ми. — Колби бавно я целуна. — Но беше хубаво. И имам чувството, че ще става все по-хубаво. — Той се изправи на крака и я привлече към себе си. — Побързай, облечи се. След минута-две слънцето ще застане на позиция.

Той ѝ помогна да закопчее ризата си, след което тя чевръсто навлече дънките и спортните си обувки.

— Ето. Оттук се вижда най-добре. — Колби я заведе на една гранитна издатина, откъдето се откриваше чудесната гледка на громолящата вода. Мъглата изригваше във въздуха и пръскаше разчорлените коси на Даяна.

Тя погледна надолу, щом избледняващото слънце започна да обагрят небето.

— Красиво е — изненадано рече тя. Отначало мъглата, а после и падащата вода придоби златист цвят. — Мислех, че е червено.

— Само гледай. — Колби се облегна напред и подпря крак в една скала.

Даяна го изгледа с любопитство, изненадана от пристъпа му на омая.

— Сигурно си го наблюдавал стотици пъти.

— Като дете идвах тук почти всяка вечер през лятото. — Той не я погледна. Цялото му внимание беше насочено към падащата вода. — Ето. Сега. Виждаш ли? Като кръв, която се излива от планината.

Даяна почувства силна хладина по гърба си, когато отново обърна поглед към водопада.

— Бога ми, имаш право — прошепна тя. — Не е за вярване.

— Това е кръвта на умиращ войн.

Искаше да го пита какво има пред вид, но моментът не беше подходящ. Тя наблюдаваше гледката с удивление, очарована като самия Колби. Златистата мъгла постепенно премина в оранжево, а после придоби тъмно червен цвят. Това продължи само един миг, и после

слънцето се скри зад планината. Водопадът отново стана сиво-бял. Даяна и Колби стояха мълчаливи. После Колби протегна ръка и я прегърна през рамо.

— Интересно, нали? — попита той някак нехайно.

— Странно е — развълнувано отвърна Даяна.

Колби тихо се засмя.

— Да, странно. Не съм ли ти казвал, че зад водопада има пещера? Не се вижда заради водата, но ако човек познава пътя, може да стигне дотам.

— Пещера?

— Пещерата „Окованата жена“.

Даяна се наведе да събере остатъка от обяда им.

— Откъде произлиза името на водопада и пещерата? „Окованата жена“. Странно е.

— От една стара легенда. — Колби сгъна одеялото и тръгна надолу по стръмната пътека, където беше паркиран джипът.

— Индианска легенда?

Той поклати глава.

— Индианците я разказвали на първите заселници в района, но винаги се кълнели, че легендата не е свързана с тяхното племе. Твърдели, че преди тях съществувала друга раса. Свиреп войнствен народ, който отдавна е изчезнал.

— Легендата от онова време ли е?

— Точно така.

— Разкажи ми историята. — Даяна припкаше, за да върви в крак с Колби и под краката ѝ хрущяха дребни камъчета. Изведнъж ѝ се прииска да чуе разказа за водопада „Окованата жена“.

— Като дете съм чувал следния вариант: войните, населявали тези земи, имали навик да се снабдяват със съпруги като ги отвличали, което за времето си било много достоен начин.

— Изглежда са били типични мъжки шовинисти.

— Не ме гледай така — рече Колби и ѝ хвърли ироничен поглед през рамо. — От години не съм отвличал жена. Както и да е, един от най-великите войни на племето решил, че му се полага най-добрата невеста. Искал жена, която да го дари със силен син. Бродил надлъж и нашир, докато намерил такава. Един ден се промъкнал и грабнал

младата жена, докато беряла диви плодове. Завел я в дома си и гордо я положил на леглото си. Но не съобразил една малка подробност.

— Жената не искала да я отвличат и да я отделят от дома и семейството ѝ?

— Била изключение. При нормални обстоятелства сигурно чувствата ѝ са щели да бъдат пренебрегнати. Но в нейния случай новият ѝ съпруг не можел да не се съобрази с мнението ѝ, защото тя произхождала от доста необикновен род. Където жените са войни. И не само това, но жените в племето знаели как да контролират репродуктивния си цикъл.

— Аха. С други думи, тя е знаела това-онова за предпазване от бременност и отказала да забременее. Браво на нея.

— Преди да се радваш, изчакай да чуеш края на тази история.

Даяна се намръщи зад гърба му.

— Щастлив край ли има?

— Не. Чуй добре, мила моя, и запомни, че женският инат не води до добро.

— Звучиш като съвременен воин — шовинист — измърмори Даяна.

Колби не ѝ обърна внимание.

— След като в продължение на няколко месеца нощните усилия на нашия юначен воин не се увенчали с успех, той най-после осъзнал, че невестата му нарочно проваля великите му планове да създаде могъщ син и наследник.

— И той се ядосал?

— Меко казано. Опитал с бой и заплахи, ала когато и това не подействало, решил, че ще ѝ дойде умът в главата, ако за известно време постои сама в пещерата зад водопада.

Даяна ококори очи.

— Той я е оковал в пещерата, за която ми спомена?

Колби кимна.

— Така гласи историята. — Той леко подскочи към една издатина в скалата, за да не налети върху Спектър, който припкаше пред него.

— Пази се от пътя ми, проклето куче, — измуча Колби през зъби.

Спектър не го удостои с внимание.

— Престани да обиждаш кучето ми и разкажи историята до края — настоя Даяна.

Колби протегна ръка назад да я успокои.

— Ами, залостил я в пещерата и й казал, че ще излезе оттам, само ако зачене.

— Колко ужасно.

— Всеки ден преди залез-слънце идвал при нея. Носел й храна и я любил, след което я оставял сама в тъмнината.

— Искаш да кажеш, че я насилвал ежедневно.

Колби замислено вдигна вежди.

— Да, вероятно до там се стигало, защото жената продължавала да отказва да забременее. А след време дори започнала да отказва да яде храната, която той й носил. През цялото време крояла планове да се измъкне от нежелания си съпруг. Една вечер решила, че е настъпил моментът.

Даяна вдигна поглед.

— Да избяга?

— Не — мрачно отвърна Колби. — Да убие война. Престорила се, че се предава. Той с такова облекчение си помислил, че най-после е прекършил съпротивата й, че явно забравил с кого си има работа. В припряността си да зачене син, станал невнимателен. Непростимо невнимателен, като се има пред вид, че бил опитен войн.

— Какво се случило?

— Жената се добрала до ловния му нож и го проболола точно, когато той достигал „гранде финал“.

— Ранила го смъртно, докато той бил върху нея — заключи Даяна в почуда и страхопочитание. — Каква жена.

— Историята не е свършила още — предупреди Колби. — Споменах ти, че няма щастлив край.

— Разкажи я докрай — подкани го Даяна, нетърпелива да чуе завършека.

— Войнът умрял в краката й, а кръвта му се стичала през входа на пещерата и се смесила с водопада. С последен дъх той проклетел жената. Казал й, че духът й ще остане прикован в пещерата завинаги, ако не зачене и не роди дете там.

— После той хвърлил топа, а тя успяла да излезе от пещерата? — рече Даяна.

— Не забравяй, че била окована. Нямамо начин да се освободи, след като вече била убила война. Там умряла. Легендата разказва, че

духът ѝ е все още затворен в пещерата. В края на краищата, каква е вероятността да се създаде и роди дете в пещерата „Окованата жена“?

— Почти никаква, предполагам. — Даяна извърна поглед към непроницаемата водна завеса, опитвайки се да си представи скритата пещера зад стената от падаща вода. Смущаващо беше дори само да си я представи. — И това ли е краят на историята?

— Повече или по-малко. Но доколкото помня, децата от околността винаги са се забавлявали да се плашат до смърт с клюки, че окованата жена все още чака в пещерата. Казват, че ще убие всеки мъж, осмелил се да влезе в пещерата. На теория, ножът на съпруга ѝ е все още у нея, нали?

— А възрастните какво казват?

— Повечето не го взимат на сериозно, естествено. Но когато се случи нещо странно или тревожно в околностите на Фулбрук Корнърс, можеш да се обзаложиш, че мнозина са склонни да обвиняват неспокойния дух на жената в пещерата.

— Виждам, че и ти си бил едно от децата, които са се връзвали на тази история — рече Даяна мрачно. После замълча. — Каж ми. Рискувал ли си някога да влезеш в пещерата?

Погледът му не издаваше мислите му.

— А ти как мислиш?

Тя наклони глава настрани, размишлявайки върху въпроса.

— Мисля, че сигурно си се опитал. Не би могъл да устоиш на предизвикателството. Все пак, нали си бил най-твърдоглавото дете в града! Длъжен си бил да оправдаеш славата си на такъв.

Колби иронично се усмихна.

— Права си. Като тийнейджър прекарах една нощ в пещерата. Трябваше двамата с Еди Спунър да го направим. Но когато падна нощта и водопадът стана червен, Спунър изгуби кураж. Предложи да си направим лагер край реката и да пренощуваме там.

— Но ти остана, разбира се.

— Трябваше — отвърна Колби с престорена скромност. — Както каза, трябваше да оправдая славата си.

— Беше ли уплашен?

Усмивката му изчезна.

— Ще ти кажа истината. Не съм го казвал на никого, дори на Еди Спунър. Никога през живота си не съм бил толкова уплашен, както

онази нощ. Другият път, когато бях почти толкова ужасен, беше нощта, в която Брандън имаше треска и вдигна температура четиридесет градуса. Наложих се да го заведа спешно в болницата. Но този страх е различен от преживяването ми в пещерата „Окованата жена“.

Даяна беше поразена от силата на признанието му. Имаше чувството, че току-що е надзърнала в най-тъмното и най-съкровено то угълче в душата на Колби.

— Колби?

Но той беше стигнал до равнината в подножието, където беше паркиран джипа, и вниманието му беше насочено към други неща.

— Погледни идиотското си куче — каза той с отвращение, докато крачеше към колата. — Настанил се на предната седалка като цар. Какъв непукист.

— Обичаш ли мен, обичай и кучето ми — с лекота, някак, без да се замисля рече Даяна. Едва когато Колби я погледна с въпросителен поглед, тя осъзна какво е изречла.

— Да се договорим — бавно и провлачено каза той. — С теб ще правя любов, а кучето ти ще понасям.

— Да се надяваме, че и то има желание да те понася за още известно време. Спектър е много своенравен. — Даяна се мушна в джипа и отмести кучето на задната седалка. То се подчини охотно. Тя се надяваше, че премествайки огромното и косматото тяло на животното е успяла да прикрие леката си червенина.

Колко дълго Колби ще има желание да прави любов с нея? И колко време тя ще се самозалъгва с мисълта, че правенето на любов е съвсем истинско, за да си струва компромисът?

— Тук ли си устройвал среднощните надбягвания? — попита Даяна, когато Колби изкара джипа на Ривър Роуд.

— Да, тук. Спечелих много пара тук.

Даяна сбърчи вежди с неодобрение и се загледа в тесния, криволичещ път, който следваше реката.

— Но този път е много опасен за високи скорости. Ако човек изгуби контрол над колата, тя отива в реката.

— Даяна, сладка и невинна, не ми се иска да ти го казвам, но самият факт, че пътят е опасен, носи тръпката. Именно затова побеждавах повечето пъти. Никой не познаваше пътя като мен.

Проучвал съм като истински изследовател всеки завой и всяка права отсечка.

— По някакъв начин си представям как го правиш.

— Знаех точно с каква скорост да вляза във всеки завой и точно кога да форсирам. Надбягванията обикновено стартираха на около миля отгук и финишираха при водопада. Ако до този остър завой на пътя до моста не съумявах да взривя състезанието, почти винаги ги губех при чупката до водопада.

— Тийнейджърските ти години със сигурност са били доста повълнуващи от моите — измърмори Даяна. — Но не ми се ще да си правиш труда да ми ги възкресяваш. Нещо против да намалиш?

Колби ѝ отправи поглед, пълен с извинение.

— Съжалявам. — Той отпусна педала за газта. — Притеснява ли те начинът ми на шофиране?

— Не съвсем — открито отвърна тя. — Винаги имаш вид на човек, който напълно владее ситуацията. — Това беше самата истина. Поразяваше я спокойствието и прецизността му зад волана. — Просто съм свикнала на малко по-умерени скорости.

— Търсиш умереност, получаваш умереност. — Усмихна ѝ се той. — Тази вечер желанията ти са заповед за мен.

— Утешително е да го чуя. Поразително е как малко секс променя настроението на мъжа.

— Малкото секс с теб днес следобед е най-добрият секс, който съм преживявал.

Даяна почувства топлината от червенината и тръпките, които все още вълнуваха тялото ѝ. Беше се гмурнала в торнадо и беше оцеляла, но не мислеше, че ще си остане същата.

По целия път до къщата на Даяна Спектър седеше отзад, увесил глава над рамото на Колби. Езикът на кучето висеше между зъбите му и оттам се стичаше плътна слюнка. Когато джипът спря на малката автомобилна алея, върху дънковата риза на Колби се беше образувало голямо влажно петно.

— Знаеш ли — рече Даяна, — според мен това е знак, че той вече те приема.

Колби изпепели с поглед кучето, което от своя страна го удостои с поразително невинно изражение.

— Не, Даяна, това не е знак, че започва да ме приема, а начин подло да ми покаже колко много ме ненавижда. Знае, че губи битката, затова предприема партизанска война.

— Говориш като параноик.

— Убеден съм, че човек никога не трябва да се подценява врагът.
— Той се качи по стъпалата на входната площадка и отвори външната врата. — Ще ме поканиш ли на вечеря?

Тя се засмя:

— Не ти ли е хрумвало, че започваш да ставаш муфтаджия като кучето ми?

— Спектър те обича само, защото знаеш как да отваряш кутия кучешка храна. А аз, от друга страна, обичам не само гозбите ти, колкото и скромно да е менюто ти, аз съм луд по тялото ти.

— А къде е мястото на възхитителният ми ум в цялата тази работа?

— Скъпа, две от три не е зле. Изобщо не се оплаквам.

— Ах, ти шовинист такъв. — Тя игриво го мушна в ребрата, наслаждавайки се на гърча му от престорената болка. — Искаш ли да вечеряш тук тази вечер? Сготви си сам.

— Изморяваш се само ти да готвиш ли? Опасявах се, че ще се стигне дотам — рече Колби примирено и тъжно. — Не биваше да те оставям да ме прелъстиш днес следобед. Трябваше да се досетя, че щом разбереш, че съм твой, ще ме пренебрегнеш и ще ме обидиш.

Даяна се надигна на пръсти и бързо целуна едната му страна.

— Кой — тихо попита тя, — кой прелъсти днес следобед?

— Кого — поправи я той с усмивка. — Въпросът е кой кого прелъсти. Обърни внимание. Ние писателите отбираме от граматика и тем подобни.

— Впечатлена съм, но това не е отговор на въпроса ми. — Даяна мина край него и включи осветлението. Ако не друго чувственото преживяване следобед със сигурност провокира игривото настроение у Колби Савагар. Тя осъзна, че досега не беше го виждала в такова настроение.

— Съжалявам, забравих. Какъв беше въпросът?

— Сега се измъкваш.

— От какво?

— От въпроса.

— Като споменавааш въпроси, искам да ти задам един. Тя се спря до кухненската врата, усещайки, че той се мотае зад нея в коридора. С любопитство извърна поглед. Колби разглеждаше писмото и плика, които тя беше оставила до вазата с цветята на масичката.

— Какъв е въпросът ти? — остро попита Даяна.

Той вдигна поглед, игривостта в изражението му се беше изпарила.

— Кой е Арон Краун? — каза той и метна писмото на другия край на масата.

— Шефът ми — бавно отвърна тя. — Или по-точно, бившият ми шеф.

Колби я последва в кухнята.

— Защо ти пише?

Тя вдигна рамене, преструвайки се, че не забелязва лекото напрежение в гласа му. Извади от хладилника една маруля.

— По две причини, предполагам. Първо, защото работихме заедно доста дълго, и второ, защото иска веднага да се върна на старата си работа в „Карутърс и Йейл“.

— И да се занимаваш със счетоводство, както преди да вземеш отпуск ли?

— Да. — Колби не беше проявил особен интерес към работата ѝ. Имаше съвсем смътна представа как се прехранва и не осъзнаваше колко много значеше кариерата ѝ за нея. Може би не го беше грижа. — Да видим ще забъркаш ли една салата. Ще отворя някакво вино и ще наля чашите.

— Мислех, че мъжът трябва да отвори виното и да седи, докато жената мие зеленчуците.

— Отдавам ти заслуженото за това, че си някак освободен. — Тя пъхна отварачката в шишето.

Колби вдигна марулята със замислен поглед. — Каза, че си взела отпуск, защото не си получила очакваното повишение.

— Точно така. Веднага щях да напусна, но Арон ме убеди да си дам малко време и да премисля нещата. Каза, че доста години вече работя твърде усилено.

— Никога не си споменавала този Арон.

— Не съм ли?

— Не, Даяна, не си. Престани да играеш игрички с мен. Прочетох първите няколко абзаца на писмото на масичката в коридора. Краун направо те умолява да се върнеш и да работиш за него. Сигурна ли си, че той не е нещо повече от твой шеф?

Даяна седна на един кухненски стол и подпря нозете си на стола срещу нея. Отпи от виното си, потупа Спектър по главата и се замисли за Арон.

С общо добър външен вид, приятно облекло и привлекателност, Арон сигурно щеше да успее да се издигне в корпоративната империя „Карутърс и Йейл“. И наистина бързо се беше изкачил по стълбицата, докато Даяна Прентис беше наоколо, за да му помага да изглежда добре. Интересно как ли се справя сам.

— Не — тихо отвърна тя. — Арон никога не е бил нещо повече от мой шеф.

Настъпи мълчание, докато Колби късаше марулята.

— Сега започвам да разбирам — каза той най-последно.

— Какво?

— Има толкова неща, които не знам за теб.

Даяна се усмихна в чашата си с вино.

— Искаш да кажеш, че сега, когато постигна, каквото търсеше с мен, най-последно започваш да се интересуваш от мен?

— Винаги казвам, всяко нещо по реда си. Умея да степенувам приоритетите и повярвай ми, да правя любов с теб беше на първо място в списъка. Къде държиш зехтина и оцета?

— Във второто шкафче вдясно.

Когато Колби отвори не където трябва, Спектър се заинтригува и го предупреди с ръмжене.

— Какво му става сега, по дяволите? — попита Колби.

— Току-що отвори шкафа, където държа кучешката му храна. Може би ти няма доверие, докато се въртиш около храната му.

— Може би не трябва да ми се доверява. Ние сме врагове. — Колби леко се усмихна и затвори вратичката на шкафа. — Интересува ме само дали ти ми имаш доверие или не. Вярваш ли ми, Даяна?

Тя отпи от виното си и се загледа в него.

— Все още не те познавам много добре.

— Опитваш се да избегнеш въпроса. — Той се наведе през плота, облицован с плочки, и взе чашата, която тя беше наляла за него.

Даяна си пое дълбоко въздух.

— Сигурно донякъде ти имам доверие, в противен случай нямаше да направя това, което направих с теб днес следобед.

Колби кимна със задоволство.

— Да, и аз така си го представях. — Той се обърна към марулята. — Казвал ли съм ти, че правя най-вкусната салата „Цезар“ на света?

— Не, не си спомням да си го споменава.

— Чакай само да я опиташ.

— Къде се научи да готвиш? — попита Даяна с любопитство.

— От книгите. Трябваше да отглеждам детето си, нали си спомняш? Реших, че дължа на Брандън повече от замразена вечеря и пица, въпреки че той пак щеше да е доволен. От книгите научих много неща за това как се отглежда дете. Освен това, открих, че в книгите не всичко е правилно.

— Да, не мога да си представя обратното. Колби, ти искаше ли дете?

— Не, не и на деветнадесет — отвърна той, иронично изкривявайки устни. — Но няхах голям избор. Един хубав ден се появи Брандън и реши въпроса. Няхах време да мисля искам или не искам дете. Вече имах. А ти?

Този твърде личен въпрос я изненада. Колби не задаваше такива въпроси. Даяна впери поглед във виното си.

Искаше й се той да проявява любопитство спрямо нея, но не и по този въпрос. Не беше готова да му даде пълен и ясен отговор, затова му поднесе само част от истината.

— Преди време си мислех понякога за това. Но така и не се появи нито подходящият момент, нито подходящият мъж.

— Изобщо ли?

— Ами, имаше един мъж, когато бях в самото начало на кариерата си. Бях на около двадесет и пет. Мислех си, че той е човекът. За известно време нещата вървяха много добре. Но се оказа, че когато се появил в живота ми, преживявал раздяла с предишната си любов. Щом се появи бившата му любовница, той осъзна, че тя е жената, която желае.

— И те заряза?

— Бях изключително благодарна, че бившата се появи преди, а не след сватбата — сухо отвърна Даяна. — Както и да е, след този

случай се отказах да мисля за семейство и насочих вниманието си кариерата. Сега съм на тридесет и четири и съм доволна от това, което съм постигнала.

— И не си се замисляла какво си пропуснала?

— Не особено. Поне не често. Имам пълноценен живот, който се дължи на успешна кариера, добри приятели и разнообразни интереси. Така или иначе, не мисля, че от мен щеше да излезе страхотна майка — добави тя, опитвайки се да внесе лекота в неочаквано напрегната атмосфера. — Никога не съм била обсебена от децата, а и мисълта да си имам дете, докато бях тийнейджър, щеше да ме травмизира.

— Да, понякога е трудно. Но се справяш като вършиш това, което трябва. Сега, когато съм един квалифициран експерт, съм изключително щастлив, че мога да се оттегля от сцената. Отглеждането на деца е работа за двадесетгодишни със светнал поглед, които не знаят в какво се забъркват.

— Вярвам, че е така. — Тя се изправи. — След тридесет годишна възраст, човек е достатъчно зрял, да си даде сметка каква отговорност е всъщност това. А на тридесет и четири, бих била абсолютно ужасена от перспективата да забременея.

Колби изведнъж я погледна разбиращо.

— Това би внесло хаос във внимателно структурирания ти живот, нали? Би променило всичко за теб.

— Да, честно казано, така е — не забави отговора си тя, докачена от тона му. — Говориш така, сякаш според теб, няма да е зле да променя всичко в живота си.

Колби нарязва един кърваво червен домати на тънки резенчета.

— Да — рече той. — Едно дете определено би променило всичко за теб.

— Е, за това поне не бива да се тревожа, не е ли така? — твърдо отвърна тя.

— Да — съгласи се той. — Поне за това не бива да се тревожиш. Но може би би могла да направиш някои други, не толкова драматични промени в живота си.

— Например?

— Например да се преместиш да живееш при мен до края на лятото. И тъй като съм щедър човек, дори съм склонен да взема и глупавото ти куче.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Не му се хареса отговорът ѝ, но той го понесе с обичайното си самообладание. Вероятно, тъй като беше убеден, че няма да му отнеме много време да промени решението ѝ.

— Помисли — беше ѝ казал. — Не е необходимо да вземаш решение в този момент. Някой друг път ще поговорим пак.

След като Колби си тръгна същата нощ, Даяна дълго мисли за прикритата му самонадеяност. Може би той имаше право. Та тя вече спеше с него. Защо да не се премести?

За лятото.

Дълбоко в себе си Даяна знаеше, че именно това не ѝ беше приятно. Намеренията на Колби Савагар стигаха само до края на лятото. Беше достатъчно откровен в това отношение.

Даяна неспокойно отмести завивката и стана от леглото. Спектър също се изправи, когато тя облече робата си и намери пантофите си. Той я погледна въпросително.

— Искаш ли среднощна вечеря?

Огромните, увиснали уши на Спектър щръкнаха бдително и той се присламчи към Даяна, която закрачи по коридора.

— Няма нужда да те питам втори път, нали? И двамата с Колби не чакате покана що се отнася до храната.

Може би Спектър хич не го беше грижа дали го сравняват с най-големия му съперник, но си замълча по въпроса. Той внимателно наблюдаваше, докато Даяна извади една кучешка бисквита и му я подаде. Изключително грациозно той пое бисквитата от ръката ѝ и на един дъх я погълна.

— Бога ми, какви огромни зъби — рече Даяна и взе за себе си една бисквитка. — Колби е прав. Като гледа зъбите ти човек наистина се замисля как си се прехранвал, преди да намериш това уютно местенце при мен и да ми станеш приятел.

Спектър се ухили съпричастно посвоему. За съжаление единственият резултат от усмивката му беше, че показва всичките си

зъби.

— Не прави така — твърдо заповяда Даяна. — Напомняш ми за Колби.

Тя седна до кухненската маса, за да изяде бисквитката си. Наблизо лежеше екземплярът от „Шокиращата долина“, който Колби й беше дал няколко седмици по-рано. Все още се опитваше да изличи от съзнанието си десета глава, която чете предния ден.

Поколеба се за миг, но не устоя, и отвори книгата, за да разбере какво се случва на главния герой, мъж на име Донъли.

В тези последни секунди единствената му мисъл беше, че не беше редно такова злостно същество да приема невинна маска. Едно чудовище трябва да прилича на чудовище. Човек трябва да може да различи доброто от злото от пръв поглед.

Но той беше твърде заслепен за истината и сега тя го убиваше. Бавно, ужасяващо, безмилостно го убиваше.

Даяна леко потрепери и бързо затвори книгата. Беше достатъчно разумна да не чете „Шокиращата долина“ по това време на нощта. Погледна към Спектър.

— Според мен, Донъли ще се справи — рече тя на кучето. — Но от цялата тази работа на нас ще ни изтръпнат партенките. Ти как смяташ, откъде черпи идеи авторът на романи на ужасите? Мисля, че не ми се иска да имам сънищата на Колби.

Тя стана и понечи да изключи осветлението в коридора. Писмото на Арон Краун лежеше на масичката до вратата. Даяна си спомни реакцията на Колби.

— Този мъж си мисли, че има право да чете писмата ми, след като вече е бил с мен. Спектър, нещо ми подсказва, че Колби е от мъжете с чувство за собственост. Освен това, е арогантен, горд и може да има зъб на цял куп народ. Чудя се защо ли се е върнал във Фулбрук Корнърнс това лято.

Спектър я удостои с поглед, който красноречиво казваше „Кой го е грижа?“ После се прозя и тръгна по коридора към спалнята.

Колби вдигна поглед от компютъра и се загледа в утринното слънце, което огряваше долината. В далечината водопадът „Окованата жена“ изригваше като сребърен вулкан и се стичаше по скалите.

Тялото на Колби се стегна щом си спомни събитията от вчерашния следобед.

Опасенията му от последиците от правенето на любов с Даяна едва ли не се сбъдваха. Вместо да утоли жаждата си към нея, тя нарасна.

Защо му отказа, когато той я помоли да се премести при него? Та те вече спяха заедно. Струваше му се нелепо да не живеят в една къща през лятото. Колби смяташе, че тя не е от хората, които ги е грижа какво си мислят околните за начина ѝ на живот, но може би всъщност беше такава.

Все още той не знаеше за нея толкова много неща. Сега, когато имаха физическа връзка, Колби започваше да осъзнава колко отчаяно искаше да научи още и още.

Напористото му любопитство го притесняваше. От една страна, това не беше в стила му. От друга, тя дори не беше неговият тип. Твърде самостоятелна, твърде уверена със способността си да се грижи за себе си и твърде съсредоточена в кариерата си. Типична амазонка от двадесети век.

Нещо в нея му подсказваше, че всъщност тя няма нужда от мъж в живота си. Човек трябваше дяволски да се потруди, за да я убеди, че и той си има потребности, били те само в леглото. Даяна наистина беше различна от всички останали жени, които той изобщо познаваше.

Но по някакъв начин Колби усещаше, че си приличаха по това, че и тя разчиташе само на себе си, беше свикнала сама да поставя правилата на живота си, имаше собствено мнение за всичко. Не очакваше да ѝ се бъркат или да се опитват да разчистват каквато и да била бъркотия, в която е попаднала. Очевидно се грижеше за себе си сама от доста дълго време.

Дълбоко в душата си таеше чисто женска гордост, която според него, щеше неминуемо да се противопостави на собствената му мъжка увереност.

Но той изпитваше дълбоко удовлетворение, че успяваше да я накара да тръгне в обятията му.

— По дяволите.

Ако продължаваше да мисли за нея, щеше да се побърка. Трябваше да завърши една глава днес. Колби запамети текста на екрана и се изправи. Работеше от шест часа. Беше време да прибере

пощата си. Ако отидеше в пощата към десет и петнадесет, сигурно щеше да срещне Даяна и можеха да изпият по едно кафе заедно. После можеха да кроят планове за вечерта.

Двадесет минути по-късно той се усмихна, докато паркираше пред пощенската станция. Даяна вече беше там. Усмивката му помръкна щом се сети за писмото, което тя беше получила вчера. Надяваше се, че друго такова от шефа ѝ нямаше да има. Колби прочете достатъчно от съдържанието, за да разбере, че не го харесва.

Не би харесал никой мъж, който си мислеше, че може да пише на Даяна така приятелски и фамилиарно. Този идиот умоляваше Даяна да се върне на предишната си работа и нещо в тона на молбата наистина подразни Колби. Арон Краун звучеше така, сякаш имаше претенции към Даяна или права над нея.

Колби се измъкна от джипа и мина покрай буика на Даяна. От предната седалка Спектър го изгаряше с поглед.

— Откажи се, голямо, грозно куче, нищо не можеш да направиш. Аз дойдох, за да остана.

Колби чу, че Спектър изръмжа.

— Хей, Савагар!

Колби се обърна щом долови познатия глас. От отсрещната страна на улицата му махаше Еди Спунър. Колби отвърна на поздрава му.

— Добро утро, Еди. Как я караш?

Еди нехайно огледа улицата и после прекоси. Беше облечен в обичайните си дрехи, износен работен комбинезон и тежки боти. На главата си носеше шапка с козирка. В този миг бършеше ръцете си в един мазен парцал. Усмивката на лицето му беше обнадеждаваща.

— Не се оплаквам — рече Еди. — Очаквах те тази сутрин. Какво ще кажеш за една бира, както си говорихме?

Колби мислено въздъхна, но си рече, че не може повече да отлага. Двадесет години бяха много време, но никак не можеше да забрави, че на времето Спунър беше най-близкият му приятел във Фулбрук Корнърс.

— Разбира се, Еди. Добре звучи.

— Намини довечера към къщи. Свършвам работа в пет.

Последното нещо, което му си искаше на Колби, беше да си пропилява вечерта на маса с Еди Спунър. Имаше далеч по-интересни

планове.

— Ами, тази вечер съм зает, Еди.

— Пак онази Прентис, нали? Мисля, че те разбирам. Наистина изглежда засукана. Много готина с тези върховни дрехи. Но обзалагам се, че е голям залък за...

— Мери си приказките, Спунър.

Еди премигна, стъписан от острото предупреждение. После усмивката му се разтегна и с ръце показа, че е съгласен.

— Добре, добре, ясно. Без обиди. Е, кога да се видим за бирата? Стари приятелю, има доста неща да си кажем. Утре имам свободен ден.

Колби реши, че е най-добре да уговори час и да приключи с това.

— Така. Да кажем, утре. Аз работя преди обяд. Следобед ще намина у вас. Бирата ще е от мен. Става ли?

— Разбира се. Екстра — съгласи се Спунър радостно. — До утре.

— Да. — Колби гледаше как Спунър пресича улицата. Всички в града, говореха преди, че от Еди Спунър нищо няма да излезе. Но същото казваха и за Колби Савагар.

Относно Колби грешаха, а и Еди успяваше да се задържи на работа с пълен работен ден, така че може би не бяха прави и за него. Очевидно Спунър не получаваше шефска заплата, но не живееше и от подаяния. Браво.

Така им се пада на тези копелета, нека видят, че грешат. Нито Колби, нито Спунър свършиха в затвора. А и на улицата не живеят, въпреки всичките предсказания на клюкарите.

Това общо минало някак ги правеше близки. Ще пийне бира с Еди и това е. Може би няколко бири.

Даяна го чакаше пред пощата. Тя тъкмо пъхаше куп писма в голямата си кожена дамска чанта. Колби се опита да разчете няколко адреса на изпращачите, но не беше достатъчно близко.

— Здравей, скъпа — рече той, докато вървеше право към нея. После я целуна в устата пред очите на Бърнис и цял куп постоянни посетители на пощата. — Трябва да престанем да се срещаме така.

Страните на Даяна леко порозовяха. Тя разбра. Той предявяваше явни претенции към нея. Ако все още в града имаше човек, който не знаеше, че може би Колби спи с тази жена от Портланд, заела мястото

на Мартин за през лятото, днес следобед със сигурност щеше да научи. Колби остана доволен като видя руменината по бузите на жертвата си и се усмихна.

— Здравей, Колби — отвърна Даяна с издайнически угоднически тон. — Как си тази сутрин?

— Познай — предложи ѝ той, съзнателно влагайки чувствено задоволство в думите си. Приблужи се до гишето. — Здравей, Бърнис. Има ли нещо за мен?

— Ето, Колби. — Бърнис побърза да му подаде един дълъг, бял плик с адрес на изпращача.

Чек. Колби си помисли дали някога ще преодолее в себе си онова чувство на внезапно вълнение винаги, когато някой му плащаше в брой за дадена негова книга.

— Даяна, имаш късмет. — Колби размаха плика пред нея. — Мисля, че мога да си позволя да те нахраня довечера. — Той се запъти към нея, широко усмихнат, но тутакси спря, когато вратите на пощата се отвориха навътре и през тях влязоха двама новодошли.

— Здравей, татко.

— Брандън. — Колби се взря в слабичкия, тъмнокос млад мъж с кафяви очи, който стоеше на вратата. Последният човек, когото очакваше да види тази сутрин, беше синът му. — Какво, по дяволите, правиш тук? Би трябвало да си в Портланд и да работиш там.

Брандън Савагар направи няколко крачки навътре. Закрилнически беше прегърнал раменете на поразяващо красива синеока червенокоска, която имаше вид на деветнадесет годишна.

— Изненада — отвърна Брандън с едва ли не агресивна веселост. — В ресторанта, където работех, стана пожар. И го затвориха за две седмици. Ето защо реших да дойда да те видя. Когато попитах човека на бензиностанцията през улицата за къщата ти, той ми каза, че си тук.

— Да, разбира се. Радвам се да те видя. — Колби осъзна, че Даяна го наблюдава с явен интерес. Той бързо се съвзе и ги представи:

— Даяна, това е синът ми, Брандън. Брандън, запознай се с Даяна Прентис. Тя е... Една приятелка.

— Здравей, Брандън — тихо отвърна Даяна.

Брандън погледна баща си.

— Татко, това е, една моя приятелка. Робин Ламбер. Запознай се с баща ми.

— Толкова се вълнувам да се запозная с вас господин Савагар — обади се Робин тихо и срамежливо. Сините ѝ очи пронизваха Колби. — Чела съм всичките ви книги. Фантастични са.

Колби я погледна, усещайки особеното изражение на решителност в очите на сина си. Сърцето му се сви. Имаше ужасно предчувствие. Отказваше да го приеме. Няма защо да изпада в паника. Просто още една от приятелките на Брандън. Най-малкото момичето имаше добър вкус към литературата.

— Здравей, Робин. Радвам се, че харесваш книгите ми. — Той погледна Даяна и в очите ѝ съзря смях.

— Поздравления, Робин, ти се изрази съвсем точно — отбеляза Даяна. — Боя се, че когато за първи път срещнах Колби, нямах ни най-малка представа кой е той. Никога през живота си не бях чела роман на ужасите.

— И все още не е прочела — намеси се Колби. — Едва се справя с половината от „Шокиращата долина“.

Робин изглеждаше изненадана.

— Но това е една от най-добрите му книги.

— Точно така — сериозно отвърна Брандън, не скривайки, че се гордее с баща си. — „Шокиращата долина“ е начело на всички основни класации за бестселъри. Това беше големият удар на татко.

— Достатъчно — извика Даяна. — Предавам се. Признавам, че що се отнася до приказки на ужасите, съм ужасно невежа. Кълна се, че ще довърша книгата, дори и да ме плаши до смърт.

— Хайде — рече Колби и хвана Даяна за ръка, — да се махаме оттук. Брандън, вие двамата с Робин можете да ме последвате до къщата на леля Джес. Ще се видим след няколко минути. Искам да поговоря с Даяна.

— Добре, татко. Ще те чакаме в колата. — Брандън кимна към елегантната двуместна мазда, която Колби му беше купил, след като синът му завърши колеж.

Колби се намръщи, докато гледеше танцуващата червена опашка на момичето, което вървеше към колата с Брандън.

— Само деветнадесетгодишните изглеждат толкова добре в дънки — лаконично заключи Даяна. — Но не си въобразявай. Тя е твърде млада за теб.

— Кажи го пак — измърмори Колби. — Твърде млада е и за Брандън. Или пък той е твърде млад за нея. Не знам кое точно.

— Изглеждат на еднаква възраст.

— В това е целият проблем. Те са просто деца. — Той се облегна на шофьорската врата на буика и леко поглади с пръсти раменете на Даяна. — А сега за довечера.

Спектър тутакси започна да ръмжи застрашително. Кучето се облегна на стъклото и показва носа си навън, а зъбите му се доближиха твърде много до бедрото на Колби. Той бързо се отдръпна от колата.

— Глупаво куче.

Спектър отново изръмжа, доволен, че накара Колби да се премести.

— Ей, вие двамата, я не се обиждайте — предупреди Даяна.

— Кажи го на него — посъветва я Колби. — Слушай. Исках да се самопоканя за вечеря, но изглежда си имам компания.

— Брандън много прилича на теб. Освен в очите.

— Има очите на майка си — нетърпеливо отвърна Колби.

Даяна склочи пръсти.

— Знаех, че ми изглеждат познати. Това са очите на Маргарет Фулбрук.

— Може би. Скъпа, не желая да говорим за очите на Брандън. Както казах, канех се да се самопоканя на вечеря.

— Както обикновено?

— Точно така. Както обикновено. Но сега се налага да променим плановете си.

— Не знаех, че имаме планове.

— Даяна, не ме гледай с тези ококорени и учудени очи. Напомняш ми за кучето си. — Даяна се усмихна и въздъхна. Колби се наведе да вкуси задоволството по меките ѝ устни. — Е, тогава — рече той след миг, — както споменах, налага се да променим плановете си. Ела при мен довечера. С Брандън ще спретнем една вечеря.

— Брандън знае ли да готви?

— Разбира се. Научих го да чете готварските книги.

Даяна въпросително се усмихна.

— Знаеш ли, Колби, смятам, че си бил много добър баща.

— Понякога най-доброто нещо, което можеш да кажеш за един баща, е че е оцелял заедно с детето. Какво ще кажеш за една вечеря

довечера?

— Как мога да устоя на изкушението да готвиш за мен отново?
— Тя леко го целуна. — Снощи бях много впечатлена. Беше прав за салатата „Цезар“. Най-добрата в света е.

— Нали ти казах? Ще се видим в пет. Остави кучето в дома си.

Даяна направи, каквото ѝ каза Колби и остави Спектър в къщата. Той не беше особено ентузиизиран от това решение и малко след като пристигна у Колби, самата Даяна започна да си задава въпроса дали постъпи правилно като го остави.

Спектър поне ставаше за поддържане на разговор, ако не за друго, и на Даяна ѝ беше ясно, че малката компания имаше нужда от подобна незначителна тема. Определено между Колби и сина му тлееше напрежение.

— Свършено тако — отбеляза Даяна по средата на вечерята, когато разговорът замря. Опита се да се усмихне на Робин, удостоверявайки я с усмивка, която жените една на друга си разменят. — Не мислиш ли, че кухнята така им отива на мъжете?

Робин премигна, в погледа, който отправи към Брандън, се четеше неувереност.

— Не знам — измънка тя и захапа една тортила.

Даяна възобнови опитите си.

— Брандън, салцата е превъзходна. По-гореща е от тротоара през август. Ти или Колби я приготви?

— Татко я направи. — Брандън ѝ се усмихна бързо и смутено, и вежливо продължи в нейния дух — Той я обича толкова гореща, че едва ли не да подпали купата.

— Брандън направи пълнежа на месото — тихо рече Колби и се зае да си приготви още едно тако. Започна да редува пластове месо, сирене, маруля, домати и салата. Думите му последваха няколкоминутно мълчание.

— Чудесно — бързо вметна Даяна. — Някоя късметлийка ще се уреди със страхотен съпруг. Представи си, че и тя умее да готви.

Изведнъж осъзна, че е направила голям гаф. Ако до преди малко тишината тегнеше над масата, сега просто смазваше всичко наоколо. Робин се беше взряла в чинията си, а долната ѝ устна трепереше. По

необясними причини Брандън изглеждаше мрачен. А Колби седеше на главното място на масата и яростно поглъщаше тако.

Даяна си помисли да стане и да си тръгне веднага. Не желаше да участва в кавгите на семейство Савагар. Но нещо в наранените сини очи на Робин Ламбер я накара да остане. Ако наистина се задаваше неприятност, нямаше да е честно да остави бедното момиче само с Колби и сина му.

Внезапно Брандън блъсна чашата си с кола върху масата.

— Странно е, че споменавате брак, госпожице Прентис — рече той. — С Робин сме дошли тук най-вече да кажем на татко, че възнамеряваме да се оженим, преди да тръгнем на училище през есента.

Нищо чудно, че Колби изглеждаше така, сякаш щеше да експлодира.

— Разбирам — ведро отвърна Даяна. — Колко интересно. — Нищо друго не й дойде на ум.

— Татко не е на същото мнение — каза Брандън.

Колби пусна последното парче от тако в чинията си и закова заканителен поглед в сина си.

— Мисля, че идеята е дяволски глупава. Ето това е мнението ми.

Погледът на Робин се замрежи от сълзи. Лицето на Брандън се стегна.

Даяна премигна. Ръкавицата беше хвърлена. Знаеше, че на нея и на бедната Робин им предстоеше да станат свидетели на внушителна разпра между двамата мъже.

— Извинете — рече тя и бързо се надигна. — Мисля, че не желая да слушам това. Робин, искаш ли да дойдеш с мен? Няма нужда да слушаме как тези двамата тук се карат.

— Седни — процеди Колби.

— Има ли поне една основателна причина? — предизвика го Даяна.

Колби си пое дълбоко въздух. Беше очевидно, че правеше свръхчовешки усилия да не избухне.

— С Брандън ще обсъдим въпроса по-късно. Сега не е нито моментът, нито мястото.

— Вярно е. — Даяна седна предпазливо. — Но не бях сигурна, че го разбираш.

Брандън я погледна с уважение. Очевидно не беше свикнал да вижда баща си в подобна ситуация. За миг се поколеба, но после подхвана такава тема на разговор, която несъмнено беше безопасна.

— Татко спомена, че сте тук само за лятото, госпожице Прентис. Как избрахте да дойдете във Фулбрук Корнърс? От това, което ми каза татко и което видях, това място не е най-удачното, за ваканция в западното полукълбо.

Даяна го съжали и леко се усмихна.

— Не знам защо избрах това градче. Взех си отпуск от работата ми в Портланд. Чувствах, че трябва да се махна от града за известно време. Искях пълна промяна на обстановката. И както споделих с Колби, просто взех една карта и Фулбрук попадна в полезрението ми. Оказа се, че има няколко свободни къщи и аз наех едната от тях за лятото.

Брандън кимна.

— А защо сте си взела отпуск?

— Заплетена история. Тъкмо ми предстоеше повишение в производствената фирма, в която бях работила през последните четири години. Чувствах, че заслужавам това повишение. Бях работила изключително здраво, и честно казано, си мислех, че ми е в кърпа вързано.

— С какво се занимавате? — попита Брандън.

— Имам диплома по счетоводство и по бизнес администрация. Бях вторият човек след началника в офиса на един филиал на „Карутърс и Йейл“.

— Значи сте правила финансови прогнози и разни такива неща?

Даяна кимна, очарована от интереса му.

— Точно така. Помагах при изготвянето на прогнозите, а освен това много се занимавах и със счетоводна администрация. Нали знаеш, всичко е компютъризирано.

— И какво се случи с голямото повишение?

— Както споменах, не го получих. И като стана така, бях длъжна да преосмисля положението си. Стана ясно, че в „Карутърс и Йейл“ жените можеха да растат само до едно средно ниво в управлението, но не по-нагоре.

Робин вдигна поглед, демонстрирайки лек интерес към разговора.

— Смятате, че са ви отказали поста поради сексуална дискриминация?

— Предполагам, това е причината. Никой не беше по-квалифициран за тази работа от мен и всички го знаеха.

— Но това е незаконно — отвърна Робин изненадано и се начумери.

— Знаеш ли, Робин, не е лесно да накараш работодателите да се подчинят на законите, които защитават жените от дискриминация на работното място, просто защото ги имаме. Не можех да докажа дискриминация и нямаше реален начин да се противопоставя.

— Затова си взехте отпуск, за да премислите нещата. — Брандън кимна разбиращо. — Ще се върнете ли?

— Не. Много мислих и смятам да се оттегля. Човек трябва да знае кога да зареже неизгодното си положение в корпоративния свят — спокойно обясни Даяна.

— Но не се ли побъркахте от това положение? — настоя Брандън.

Даяна вдигна поглед от ястието пред себе си и за миг в очите ѝ се отрази цялото безсилие и ярост, които беше изпитала по онова време.

— О, да — прошепна тя, — ядосвах се. Повече, отколкото някога в живота си. Но никога преди това не се бях чувствала толкова безсилна. Бях работила здраво за това повишение. Бях оставала безброй много часове извън работно време, които не ми се заплащаха. Заради шефа си потушавах пожар след пожар. Когато започнах да работя в отдела, той губеше по половин милион на година. В рамките на една година изравнихме салдото, а шест месеца по-късно вече отчитяхме печалба. Този отдел на „Карутърс и Йейл“ сега прави милион и половина на година. А аз доста се потрудох за този обрат, по дяволите.

— О — възкликна Брандън. Беше някак впечатлен. Колби и Робин я гледаха така, сякаш до този момент не бяха забелязали, че тя седи там.

— Но моята грешка беше — продължи Даяна с едва прикрита ярост, — че повярвах на висшето ръководство на „Карутърс и Йейл“, когато ми заявиха, че жените в тяхната фирма са равноправни. Повярвах на шепа началници, които лъжеха безочливо. Използваха ме,

а когато дойде време да ме повишат, ме пренебрегнаха. Да, Брандън, това ме ядоса.

На масата се установи напрегната тишина след яростните думи на Даяна. Но тя тутакси овладя нервността си. Колби продължаваше да я гледа стъписано.

— Господи, Даяна, не съм знаел за това — рече той, — защо не си ми казала колко зле е било?

Тя вдигна рамене.

— Никога не си ме питал.

— Да — призна той. — Не съм те питал, така е.

Робин изглеждаше безкрайно изненадана.

— Но аз си мислех, че сега положението на жените е различно.

— Понякога е различно. Понякога не. В повечето случаи не е. Не и по високите нива в бизнеса.

— Как можеш да си сигурна, че в следващата ти работа положението ще е по-добро? — попита младежът.

— Добър въпрос — каза Даяна, опитвайки се да овладее гласа си. — Това е един от рисковете, пред които са изправени жените в бизнеса. Единственият начин, когато със сигурност ще знам, че ще ми е по-добре, ако започна свой бизнес. — Тя погледна Робин. — Робин, ти за каква кариера мечтаеш?

Робин нервно захапа устна и бързо погледна Брандън.

— Не съм сигурна още. Искам да кажа, че не съм мислила много. Вероятно ще зависи от това, с което се занимава Брандън. Тоест, ако, ами... — тя внезапно млъкна.

— Разбира се, че не съобразяваш решението си за кариера с това, с което се занимава Брандън, или пък с факта, че се жените — рече Даяна искрено изненадана. — Всяка жена носи отговорност сама за себе си.

— Звучите като онези феминистки хардлайнерки, които изучаваме в колежа — измънка Робин.

— Не — с лекота рече Даяна. — Просто съм практична. Видяла съм доста от живота и света и знам, че когато картите са свалени, можеш да разчиташ единствено на себе си. Нали така, Колби?

Колби внимателно я наблюдаваше.

— Да. Точно така. Искаш ли още едно тако, Даяна?

Тя се засмя и се изправи.

— Не, благодаря. Ядох достатъчно. Беше чудесно ястие. Вие с Брандън се справихте чудесно с готвенето, мисля, че ние с Робин можем да се справим със съдовете. Нали, Робин?

Момичето неохотно кимна. На Даяна ѝ се стори, че тя не искаше да се отдели от Брандън дори на няколко фута. Но стана и започна да прибира чиниите.

— Това е една порутена, стара къща, нали? — каза Робин, следвайки Даяна в кухнята.

Даяна огледа старата двуетажна сграда. Беше прилично стегната, но не можеше да се отрече атмосферата на запуснатост и потиснатост. Подът скърцаше. Стените бяха голи. Кухненските уреди бяха стари. Коридорите бяха мрачни. Мебелите и завесите бяха толкова избелели, че трудно се различаваше оригиналния десен.

Нещо в старата къща на леля Джес навяваше тишина, мистериозност и тъга, сякаш несбъднатите ѝ мечти все още витаеха наоколо.

— Да, малко потискащо е. Съвпада с представата за къща, в която живее автор на романи на ужасите — бързо отвърна Даяна.

Робин отново захапа устни.

— Господин Савагар ме мрази.

— Не ставай глупава. Не може да те мрази. Едва те познава. Не му се харесва идеята за вашия брак с Брандън. Смята, че и двамата сте много млади.

— Брандън каза, че баща му се оженил на осемнадесет.

— Именно за това не одобрява Брандън да се жени на същата възраст. Ясно му е, че на осемнадесет човек е твърде млад за такова обвързване.

— Вие сте на страната на господин Савагар, нали?

— Не съвсем. Е, имам си мнение за някои неща. И ще ти призная, че според мен, жената не трябва да мисли за брак, преди да е започнала собствена кариера. Просто рискът е твърде голям.

— Говорите точно като моите родители. Те все се опитват да ми казват какво да правя. Държат да диктуват живота ми. Мислят си, че все още съм дете и се отнасят към мен като към дете.

— Вероятно просто не желаят да правиш сериозни грешки на твоята възраст — успокояващо рече Даяна със съзнанието, че изобщо няма компетенциите да изнася лекции на една тийнейджърка относно

това как да живее. Нямахме абсолютно никакъв опит в отглеждането на деца.

— С Брандън сме възрастни. Можем сами да вземаме решения.

— Възрастните хора нямат чувството, че е необходимо да заявяват на околните, че са възрастни.

— Какво означава това? — Робин беше искрено изненадана.

— Няма значение.

— Изглежда хората, които не желаят ние да се женим, не знаят за какво говорят — продължи тя откровението си. — Вие, например. Вие сте доста по-голяма от мен и никога не сте се омъжвала. Да не мислите, че искам да остана като вас? Вижте и господин Савагар. И той не е женен. Моите родители са женени, но непрекъснато си крещят. Работата е, че никой от вас не знае какво е истинска любов.

Даяна забеляза как се надигат сълзите в очите на Робин и я удостои с изкривена усмивка.

— Може и да си права.

ПЕТА ГЛАВА

— Нямахте търпение да се махнеш, нали? — попита Колби час по-късно, когато последва Даяна в къщата ѝ. Той захвърли ключовете на колата ѝ върху масичката в коридора. Беше настоял да я закара до дома ѝ и възнамеряваше да се прибере пеша до своята къща. — Напълно те разбирам. Аз самият бих искал да избягам от тази бъркотия.

— Често срещана ситуация, Колби. Просто двама млади хора са обхванати от мъката на първата любов.

— Двама млади глупаци, искаш да кажеш. Лесно ти е да останеш спокойна. Не ти трябва да се справяш с това. — Той мушна пръсти в косите ѝ. — Брак. Не мога да повярвам. След всичко, на което научих това хлапе. След всичките уроци, които му дадох, да не се обвързва с първата красавица, която се появи на пътя му. По дяволите, Даяна, какво ще правя?

— Не знам — отвърна нежно Даяна и му наля чаша бренди. Спектър замислено наблюдаваше. Тя му подхвърли една кучешка бисквита.

— Не мога да го оставя да го направи. Ще съсипе целия си живот. А го очаква голямо бъдеще. Последното нещо, от което има нужда, е да се обремени със съпруга и може би няколко деца. Трябва да го накарам да го разбере. Не мога да го оставя да направи същата глупава грешка като мен.

— Спри да крачиш, Колби, Спектър става неспокоен.

Колби изруга на ум и погълна половината бренди от чашата. Мълчаливо се загледа в Даяна.

— Нямах представа колко си разстроена от положението си в „Карутърс и Йейл“

Тя отпи от брендите си замислено.

— Ще си намеря друга работа. Имам контакти в бизнес средите. Имам и завидна професионална кариера. Все нещо ще се появи.

— Сега говориш много спокойно, но когато по време на вечерята Брандън започна темата, стана ясно, че си минала през ада. Наистина дълбоко те е засегнало. Истинско бедствие за кариерата ти, нали?

— Такива неща се случват в бизнеса.

— Този твой шеф, Арон Краун, защити ли те?

— Арон ме увери, че е направил всичко възможно да защити позицията ми. Даде ми възможно най-добрата препоръка. Опита се да убеди ръководството, че е добре да спазят обещанието си за справедливо отношение към жените в управлението. Но висшето ръководство не се огъваше.

— Обзалагам се, че през цялото това време ти си се държала изключително хладнокръвно. Без сълзи. Без ярост. Без емоционални сцени и без обвинения.

— Едно от първите неща, които една жена научава в бизнеса, е че мъжете не уважават, да не говорим, че не разбират, типичните женски емоции, както ги наричат. За бизнес имиджа на една жена е много важно да не плаче, нито да губи самообладание в присъствието на мъжете, с които или за които работи.

— Може би управата на „Карутърс и Йейл“ би проявила поне малко уважение към някого, чиито ръце ги притискат за гушата. Ще ми се да опитам. Може би аз ще ги убедя да проявяват малко повече гъвкавост. Нямаат никакво право да постъпват така с теб.

Спектър изръмжа в отговор на прокрадналата се искрена ярост в думите на Колби.

— Благодаря за съчувствието, момчета — усмихна се Даяна.

— Защо не ми обясни по-рано какво се е случило в „Карутърс и Йейл“? — Колби вдигна ръка, преди тя да успее да отговори. — Няма значение. Ти вече ми каза защо. Вината си е моя. Аз не те попитах.

— Това е мой проблем. Няма причини да се товариш с него.

Той я погледна отблизо.

— Даяна, ти си най-сдържаната жена, която някога съм срещал.

— Мисля, че съм сдържана не повече от теб.

Той се замисли над думите ѝ.

— Имаме няколко общи неща помежду си. — Той отново закрочи. — По дяволите, как ми се иска да прекарам нощта с теб.

— Връщаш се да играеш ролята на пазител на морала?

— Не ми се присмивай. Точно това ще направя. — Колби прокара ръка по стената и изгълта остатъка от брндито си. После се взря в тъмнината. — Мислиш ли, че той спи с нея?

Даяна беше стъписана.

— Как бих могла да знам? Ти си негов баща, а си и мъж. Какво мислиш?

— Не мога да кажа със сигурност. Може би не желая да знам със сигурност. По дяволите, Даяна, ами ако тя забременее от него, и ако и той е толкова глупав, колкото мен на неговите години?

— Предполагам, че освен, че си научил Брандън да готви и да се държи добре, си го запознал с нещата от живота и как да се грижи за себе си и жената до него.

— Шегуваш ли се? Нямах намерение да го оставя да расте и да вярва на обичайните изопачени клюки, недоразумения и митични глупости, които едно момче прихваща от приятелчетата си. Внуших му тези истини, когато беше достатъчно порасъл, за да разбере, че малките момиченца са различни.

— Как предпочетоха да спят? — попита Даяна. — В една или в две спални?

— Не им дадох възможност да избират. Сложих ги в отделни стаи, веднага щом се прибрахме в къщата на леля Джес.

Даяна искрено се развесели, като си представи физиономиите на младежите.

— Горкият Колби. Съжалявам — рече тя, когато той я погледна намръщено. — Сигурно не е толкова смешно за теб.

Колби отлепи плавно гръб от стената пристъпи напред, за да остави чашата си и протегна ръка, за да я накара да се изправи.

— Права си. Не е смешно. Брандън е едно дете на деветнадесет. Няма и най-малка представа в какво се забърква. — Колби замислено замълча. — Може би трябва да го убедя да поживеят заедно известно време, преди да вземат решение за брак. Имам предчувствие, че очарованието на тази идея бързо ще избледнее, щом започнат да въртят къщата.

— Лесно ти е да предполагаш. Ти си бащата на въпросния млад мъж. Родителите на момичето може изобщо да не харесат идеята дъщеря им да живее с мъж.

— По дяволите.

Даяна се усмихна на тревогата в погледа му.

— Трябва да се връщаш у дома. Доколкото знам, задълженията на пазителя на морала са доста отговорни.

Колби отново изруга. После я целуна страстно.

— По-късно — обеща той с дрезгав глас и неохотно я пусна, — ще довършим по-късно.

Спектър удостои Колби с широка усмивка, щом го видя да излиза през входната врата.

— Е, що за жена е тя? — попита Еди Спунър след втората бира. — Добра ли е в леглото?

— Я се скрий, Спунър. Не съм дошъл да говоря за Даяна. Не ти влиза в работата. — Колби се облегна на стъпалата на входната веранда и отпи от бирата. Вече съжаляваше за решението си да дойде тук този следобед. Сега нишките на старото приятелство изглеждаха по-тънки и по-безсмислени.

— Добре, добре, просто питах. — Спунър насочи вниманието си към бирата. — Може би просто малко ти завиждам. Отдавна не съм бил с жена. От десет години тази госпожица Прентис е първата наистина интересна жена, която идва в града ни. Изглежда от сой, но е малко хладна. Не можеш да обвиняваш хората, че се чудят какво представлява.

Колби не отвърна. Даяна беше всичко друго, но не и студена, когато лежеше в обятията му, но със сигурност той нямаше намерение да споделя това с Еди Спунър или с когото и да било друг. Всичко, свързано с Даяна, беше лично негово пространство, помисли си Колби. Започваше да осъзнава, че не желае да я доближават никакви мъже.

Той въртеше бирената кутия в ръцете си и се взираше в клатушкащите се ели, които растяха край старата, паянтова къща. Помисли си, че домът на Спунър изглеждаше точно, както преди двадесет години. Във всеки инч наоколо витаеше атмосфера на небрежност. Входната площадка все така си беше продънена, а един от прозорците беше закован. Върху дървените части нямаше и следа от боя. Бащата на Еди беше почти перманентно пиян и не се интересуваше от ремонт на къщата.

И предният, и задният двор бяха обрасли с избуяла трева и плевели, тук и там бяха захвърлени останки от стари автомобили.

Отпред беше паркирано старото камаро на Еди. Цветът на колата подхождаше на работните му дрехи, но Колби знаеше, че двигателят е в пълна изправност. Единствената голяма страст на Еди бяха колите, спомни си Колби.

— Женил ли си се, Еди?

Еди затвори очи и облегна глава на едно перило.

— Да. За едно момиче, което срещнах, веднага щом излязох от казармата. Казваше се Анджи. Продължи около година. После кучката избяга с някакъв тип от Сиатъл.

Колби кимна в мълчаливо съчувствие.

— И после не си ли опитвал?

— Имаше още една. Сексапилна малка червенокоска. Мислех, че ще потръгне. Бяхме уговорили сватбата и всичко останало. Щях да се местя в Портланд да си търся добра работа. Но точно преди големия ден, открих, че тя все още спи с някакъв стар свой приятел. Реших, че няма смисъл да правя каквито и да е опити след това. Кучките са еднакви.

— Харесва ли ти работата на бензиностанцията в града?

Спунър вдигна рамене.

— Работа. Нищо друго не се е получавало при мен, не както при теб. Един или два пъти нещата сякаш потръгваха, но после се проваляха.

— Какво потръгваше? — заинтригуван Колби го погледна отблизо.

— Ами, нещо като удар. — Спунър погледна Колби с присвити очи. — Веднъж, след казармата, се запознах с едно приятелче, което се занимаваше с нещо доста сериозно. Нещо, което беше уредил, докато пътувал из Филипините. Щеше да ме включи в играта. Но нещата се разсъхнаха.

— Не потръгна значи. — Колби се замисли каква ли беше тази игра, но реши, че е по-добре да не пита.

— Един друг път пък, си помислих, че имам уговорка с един тип, който притежаваше верига салони за масаж. Щях да управлявам няколко от тях. Нещо като подставено лице, нали се сещаш? С изключение на това, че за мен нямаше дял от бизнеса. Но и това не потръгна. Имаше още едно-две неща, но както казах, нищо никога не се е получавало при мен. Винаги всичко се проваляше.

— И затова се върна тук. Никога не съм си мислил, че ще се установиш във Фулбрук Корнърс, Еди. Мислех, че мразиш града, колкото и аз го мразех.

— Все още го мразя — измърмори Еди. — Но след като татко умря, това място остана на мен, а и Кларк ми даде тази работа в бензиностанцията. Какво трябваше да направя?

— Не знам — каза Колби откровено. Не му допаднаше жалостта в гласа на Еди и тутакси се почувства виновен за реакцията си. Животът на Еди не беше лесен.

— По дяволите, ти не можеш да разбереш. Ти имаше късмет. Не попадна в капан в това място като мен.

— Да. — Колби реши, че късметът има разнообразни прикрити проявления.

— Винаги си излизал на повърхността. — Еди замлъкна за миг. — Днес видях хлапето ти в града. Познах го веднага щом влезе в бензиностанцията. Прилича на теб, но има очите на семейство Фулбрук, нали?

— Да. Има очите на Синтия.

— Ще го представиш ли на старата госпожа Фулбрук?

Колби леко присви устни.

— Шегуваш ли се? Видя го, когато се роди, и тогава заяви, че не желае да го вижда повече.

— Прочетох една от книгите ти. „Шокиращо...“, какво беше. — Спунър отвори още една кутия с бира.

Колби беше леко изненадан.

— Така ли? Мислех, че не обичаш да четеш.

— Телевизията обикновено е по-интересна от книгите, особено сега, когато Сам дава под наем филми в хранителния магазин. Взех си видео, а старият Сам има няколко парчета, които държи под щанда.

— Разбирам. Очевидно иска да е в крак с времето. Какво те накара да прочетеш „Шокиращата долина“?

— Не знам. Предполагам, че ми беше любопитно да разбера с какво се занимаваш. Хората не можеха да повярват, че ти си я писал. Първата седмица, когато я донесоха в магазина, Беси трябва да е продала поне стотина броя. По нейните думи всички в града искали да я прочетат. Може би се притесняваха, че сигурно си разказал за някои от местните хора в книгата.

Колби не успя да потисне мрачното си удовлетворение.

— Това беше първата ми книга, която попадна в основните класации за бестселъри.

— Стана ли богат?

Колби се усмихна.

— Не точно, но признавам, че някои неща за мен и Брандън се промениха.

— Винаги съм си представял, че от нас двамата, ти ще успееш.

Колби се подразни от горчивината и примирението в гласа му.

— Еди, и за теб не е твърде късно. Нямах задължения. Нямах жена и деца, които да те обвързват. Ти си само на четиридесет и една. Защо не се махнеш от този град и не пробваш някъде другаде?

— Разбира се. И какво да правя, например?

— Първокласен механик си. Винаги си разбирал от коли. Можеш да си намериш работа в Сиатъл или Портланд, или някъде в Калифорния. Добрите механици навсякъде ги търсят, особено от тези, които имат международни компании. По дяволите, някое от тези момчета може да те вземе на договор само, за да поддържа БМВ-тата или мерцедесите им.

— Казах ти, Колби. Вече се опитах да се измъкна оттук. Нещата винаги се провалят. Никакво чудо не ме е навестявало, както е при теб.

— Няма никакво чудо, Еди.

— Кого се опитваш да заблудиш? Винаги си имал успехи. Не можех да повярвам, че си накарал Синтия Фулбрук да се омъжи за теб. Най-богатото и най-хубавото момиче в града. Никой не можеше да повярва. Месеци след като двамата си тръгнахте, хората говореха за това. Старата госпожа Фулбрук и мъжът ѝ се надуваха, беснееха и те проклинаха под път и над път. Тогава старият Фулбрук хвърли топа и чухме, че Синтия загинала при автомобилна катастрофа. Оттогава старата госпожа Фулбрук не е същата. Да ѝ е за урок, на старата вещица. Все си мислеше, че фамилията Фулбрук е по-добра от останалите хора.

Колби насочи внимание към една стара гума, която лежеше в предния двор. Не искаше да мисли за Маргарет Фулбрук.

— Кога почина баща ти?

— В годината, когато напуснах казармата. Пиян до козирката, както обикновено. Излязъл на лов и паднал от върха на водопада

„Окованата жена“. Не е кой знае каква загуба. Да ти кажа право, малко се изненадах, че си е направил труда да остави къщата на мен. Разбира се, на кого друго да я остави?

— Така си е. Ти си единственият му роднина. — Колби си спомни копелето, което беше баща на Еди. Когато беше пиян, ставаше много агресивен. Като малък Еди често страдаше от това.

Колкото и ексцентричен да беше животът му с леля Джес, колкото и емоционално пренебрегнат да се е чувствал той, докато Джес следваше творческите си търсения в поезията, поне никога не е бил подлаган на физическо насилие като Спунър.

Еди привърши бирата си.

— Все още ли мразиш този град, както преди?

— Да — отвърна Колби. — Все още го мразя.

— Защо се върна?

— Търсех място, за да завърша книгата, върху която работя. И реших, че е време да се отърва от къщата на леля Джес. Твърде много неприятности ми създава да я давам на туристи през лятото.

— Рали Броктън от „Недвижими имоти“ ми каза веднъж, че си му наредил да поддържа къщата и да я дава под наем през лятото.

— След като умря леля Джес не знаех какво да правя с нея.

— Значи си тук да се погрижиш за тази работа и да завършиш поредната книга на ужасите, а?

— Точно така. Мислех, че Фулбрук Корнърс може да ми предложи вдъхновение за писане — сухо обясни Колби.

— Вдъхновение? Тук? Шегаджия!

— Нали?

— Като си помисля, водопадът „Окованата жена“ може и да е вдъхновение за един писател на ужасите — бавно отбеляза Спунър. — Спомняш ли си онази нощ, която възнамерявахме да прекараме там?

— Спомням си.

— Ти на никого не каза, че не съм останал с теб в проклетата пещера.

— Нямаше смисъл.

— Май никога не съм ти благодарил, че си държа езика зад зъбите.

— Остави, Еди. Беше толкова отдавна. Сега няма значение.

— И аз така предполагам. Сега няма значение. Вече нищо няма значение.

Даяна стоеше и се взираше във водопада „Окованата жена“. Водните пръски мокреха косите ѝ, вълнената ѝ блуза и панталоните ѝ с цвят от каки. Скалите в подножието на водопада бяха хлъзгави. Тя едва не падна на няколко пъти, докато се опитваше да се добере максимално близо, за да види скрития вход на пещерата. Все още не можеше да го забележи през гърмящата вода.

И все още не знаеше със сигурност защо дойде да погледне още веднъж водопада същия следобед. Нещо в това място я накара да се върне и отново да погледне. Тя се взираше нагоре, опитвайки се да си представи пътека зад бялата завеса. Скалата зад водопада беше отвесна и гладка. Нямаше вдлъбнатини като стъпала.

Но Колби беше казал, че двамата с Еди се изкачили до пещерата в нощта, когато се осмелили да останат там. Трябва да има пътека. Но тя просто не я виждаше.

Легендата за окованата жена започваше да я очарова. Сутринта се събуди с мисъл за нея, а и сега изглежда не можеше да я изхвърли от главата си.

Спектър тихо изскимтя до нея. Даяна разсеяно потупа овлажнената му козина.

— Какво има? Не ти харесва да си мокър, а? Никога не си се въодушевявал от банята. Е, хайде, ела. Мисля, че видяхме достатъчно.

Даяна се отпрати към колата като внимателно стъпваше по мокрите скали.

— Чудя се дали Колби ще се съгласи да ми покаже какво има вътре в пещерата.

По целия път на връщане към къщата тя размишляваше над това. Едва когато Спектър рязко и предупредително излая, тя зърна силуета на човек, който търпеливо чакаше на входната площадка.

— Здравей, Брандън. Не очаквах да те видя тук. Как си днес?

Брандън се изправи и се усмихна нерешително.

— Здравейте, госпожице Прентис. Дойдох да ви видя. Татко отиде да види някакъв стар свой приятел. Не знаех дали сте заминала или не за деня.

— Просто излязох да се поразходя с колата. Хайде, влез. Мисля, че в хладилника има малко бира. И моля те, наричай ме Даяна.

— Благодаря. Бих пийнал. Днес е горещо. — Той я последва в къщата, леко потупа Спектър, който се държеше толерантно.

— Кучето ми изглежда те харесва. Трябва да си поласкан. — Даяна отвори хладилника в кухнята и намери кутия бира. — Знаеш ли, не одобрява баща ти много-много.

— Така ли? — Брандън изглеждаше изненадан. — Обикновено татко се държи много добре с животните. Докато растях, винаги си имахме домашни любимци.

— По неведоми причини Спектър и Колби не се харесват. Водят своя собствена война помежду си. Аз се опитвам да остана неутрална. — Тя подаде на Брандън бирата, а на себе си наля чаша чай с лед. — Сядай.

Брандън седна на един кухненски стол. Отпуснатата му поза напомняше непринудената мъжка грация на баща му. Младото му лице беше напрегнато, докато търсеше точните думи.

— Дойдох да ви помоля за услуга, госпожице... искам да кажа Даяна. Голяма услуга.

Сърцето на Даяна се сви.

— Ако става въпрос за семейни работи, Брандън, предпочитам да остана настрана. В края на краищата, аз съм само приятелка на баща ти.

Брандън разшири очи.

— Вие сте повече от приятелка. Мога да позная по начина, по който татко ви гледа. — Лека руменина заля страните му. Той извърна поглед. — Съжалявам. Нямах намерение да бъда груб. Просто знам, че ви харесва. Много. И си помислих, че бихте могла да поговорите с него. Бог ми е свидетел, че аз не мога.

— Опита ли?

Брандън кимна изморено.

— Снощи, след като Робин си легна. Беше отчайващо. Накрая и двамата крещяхме. Никога не сме имали проблем в общуването. Но той категорично отказва да разсъждава по тази тема.

— Има си причини, Брандън.

Момчето направи гримаса.

— Смята, че историята се повтаря. Дори не иска да ме изслуша. По дяволите, искам само да поговоря с него за това. Искам да му обясня за Робин и нейните родители.

— Какво искаш да кажеш за Робин и нейните родители ли? — попита Даяна.

— Че не свалят поглед от нея. Държат да им се подчинява във всичко. Крецят си един на друг, а после крецят и на нея. Не й позволяват да прави нищо самостоятелно.

— Как й разрешиха да дойде с теб тук?

Брандън сви устни.

— Мислят, че е с една нейна приятелка на морето.

— О, братко.

Брандън безпомощно се взря в нея.

— Разбирате ли какво искам да кажа? Трябва да говоря с татко. И то по-бързо. Искам да му задам много въпроси. Ако само можех да го накарам да прояви разум, може би бих решил какво да правя.

— Брандън, мисля, че никой не може да накара баща ти да прояви разум относно нещо, ако той не го желае. А в този случай, ако той чувства, че е прав, подозирам, че шансовете ми да му повлияя, са равни на нула. Според мен, най-добрата тактика за теб би била да се отдръпнеш за известно време. Вие двамата с Робин ще учите заедно догодина, нали?

— Да.

— Е? Значи никой няма да се опита да ви раздели. Защо бързате да се жените? Дайте си малко време. Остави баща си да се убеди, че връзката ви е стабилна и истинска, ако е такава.

Брандън погледна към кутията в ръката си.

— Робин не иска да чака. Иска да се омъжи, за да избяга от родителите си.

— А ти? Ти какво искаш? — попита Даяна тихо.

— Аз... аз я обичам. Много. И някак я съжалявам. Ако тя иска да се омъжи веднага, значи и за мен е добре.

— Сигурен ли си?

Той вдигна поглед, тъмните му очи бяха едва ли не свирепи.

— Сигурен съм.

— Добре. Успокой се. Просто питах. Решението за брак с много сериозно. Погледни ме, аз така и не успях да взема такова решение —

предизвика го Даяна.

Брандън изглеждаше озадачен.

— Никога не сте се омъжвала?

— Никога.

— И нямате деца?

— Нямам.

— Не искате ли деца?

Даяна се засмя.

— Дори и да исках, сега е малко късно да започна да ги раждам.

— Не е вярно. Не сте толкова стара — рече Брандън, проявявайки галантност. — Чувала сте за кинозвездите, които с години отлагат раждането.

Даяна се усмихна.

— Благодаря. За съжаление, не съм известна кинозвезда.

Брандън се изчерви.

— Съжалявам. Не исках да кажа...

— Забрави. Знам какво искаше да кажеш, и е много мило от твоя страна. Още една бира?

— Не, благодаря. — Той замълча. — Снощи с татко не спорихме само за брака.

— О?

— Попитах го за баба ми. Тя живее тук във Фулбрук Корнърс.

— Да, знам. Онзи ден я видях за кратко в пощата.

Брандън рязко вдигна глава, очите му се оживиха.

— Видели сте я? Познавате ли я?

Даяна се поколеба. Осъзна, че може да е казала твърде много.

— Не, не съвсем. Просто ми я показаха.

— Странно е да имаш баба и никога да не си я виждал — замислено отбеляза Брандън. — Не си спомням много добре леля Джес. Когато бях дете, тя идва да ни види няколко пъти. Но после умря. Целият ми живот е татко и аз. Смятате ли, че баба ми наистина ме мрази?

— Баща ти ли каза това? — внимателно попита Даяна.

— Обясни ми, че тя не желала да има нищо общо с мен и него. Обвинявала го за случилото се с майка ми.

Брандън се взря в Даяна и силният му поглед ѝ напомни за баща му. Като наближи четиридесетте, помисли си тя, този младеж ще бъде

също толкова страховит като Колби Савагар.

— Ти искаш да се запознаеш с нея? Това ли е, Брандън? — тихо попита Даяна.

Той си играеше с кутията от бира.

— Бих искал да я видя. Да разбере що за човек е. Просто съм любопитен.

— Разбирам. Защо просто не кажеш това на баща си?

— Снощи се опитах. Той вече беше побеснял заради Робин. Когато заговорих за баба ми, той наистина издивя. Каза, че няма да позволи на старата кучка да се доближи до мен.

Даяна простена.

— Баща ти може да е изключително опърничав.

Брандън кисело се засмя.

— Да, няколко пъти съм му го казвал. Да се опитваш да промениш веднъж взетото от него решение, е все едно да се опитваш да преместиш планина.

— Знам какво искаш да кажеш. — Даяна се сети за настоящостта, с която Колби я преследваше през последните няколко седмици. Беше непоколебим.

— Просто съм любопитен. Какво лошо има в това?

— Нищо. Сигурна съм, че според баща ти той те предпазва от някоя неприятна сцена, това е всичко.

— Мога да се оправя. Научил ме е да се оправям с неприятни сцени. По дяволите, дори ни записа двамата на уроци по карате, когато бях дете. Много се упражняваме заедно. Той трябва да знае, че мога да се справя с първата среща с баба си.

— Може би има право що се отнася до факта, че Маргарет Фулбрук не желае да те вижда. Не бих искала да наблягам на това, Брандън, но си струва да се замислиш. Тя е възрастна и очевидно огорчена. Може би не влага разум в цялата тази ситуация. — Спомняйки си как Маргарет Фулбрук се отнесе към Колби в пощата, Даяна беше съвсем сигурна, че тази жена не се отнасяше съвсем разумно към зет си и внука си.

Ревът на някакъв джип заглуши отговора на Брандън. Спектър скочи на крак и отвърна с ръмжене.

— Това трябва да е баща ти — рече Даяна, леко развеселена. — Спектър издава такива звуци, само когато Колби е наоколо.

— По дяволите. — Брандън бързо се изправи. — Извинете, но се надявах, че татко няма да ме открие тук. Нали няма да му кажете какво ви помолих? Ще се разбеснее, ако си помисли, че ви вълвам, а и без това вече е достатъчно ядосан.

Даяна забеляза неспокойния поглед на Брандън и го съжали.

— Не се тревожи — увери го тя, дочувайки как Колби изкачваше две стъпала наведнъж. — Считам нашия разговор за поверителен.

— Благодаря. — Това беше огромно облекчение за Брандън. — Господи, вашето куче наистина не харесва баща ми. Погледнете го.

Спектър се втурна напред. С нокти дращеше по дървения под, докато обикаляше напред-назад в ъгъла, после се отпрати към коридора. Стигна до входната врата, точно когато се отваряше.

— Проклето куче. — Колби внесе раздражението си в кухнята. — Кога, по дяволите, ще се научиш, че имам право да съм тук, колкото и ти. Махай се от пътя ми, долна твар. Даяна.

— Насам, Колби.

Тя го погледна с усмивка, когато той влезе в кухнята, без да обръща внимание на Спектър, който заплашително ръмжеше в петите му. Колби спря поглед върху Даяна, но в следващия момент видя сина си.

— Какво, по дяволите, правиш тук, Брандън?

— Просто се отби да ме поздрави — обясни Даяна. — Достатъчно, Спектър. Направи, каквото можа. Спокойно, момчето ми. Легни. И сама мога да се оправя.

Спектър излая неодобрително и се плъосна под кухненската маса. От скривалището, което сам си избра, не преставаше да държи Колби под око.

— Някой ден с това куче ще трябва да се изясним. Къде е Робин? — Колби отвори хладилника свойски и си взе чай с лед.

— В къщата е и четете една твоя книга. Тя наистина харесва книгите ти, татко. — В гласа на Брандън се долавяше едва ли не болезнена нетърпеливост.

Колби изсумтя и се подпря на мивката с поглед, насочен към Даяна.

— Къде ходи днес следобед?

Тя го удостои с твърде изненадан поглед.

— Как разбра, че съм ходила някъде?

— Капакът на двигателя е още топъл. Самият двигател е горещ.
— Той постави чая с лед обратно на масичката.

— Е, доста си наблюдателен — измънка Даяна. — Може би е по-добре да пишеш кримки вместо романи на ужасите. Всъщност, отидох до водопада „Окованата жена“.

— Защо?

Тя вдигна рамо.

— Не знам. Просто исках да изляза за малко, а това място ми се стори интересно.

— Водопадите виждат ли се в далечината, когато влизаш в града? — попита Брандън.

Колби кимна.

— С Робин си пригответе вечерята сами. Или идете в града да вечеряте в някое кафене. С Даяна ще сме заети.

— Разбира се, татко. — Брандън се изправи и хвърли празната кутия в коша за боклук. — Ще се видим по-късно, Даяна. Беше ми приятно да си поговорим.

— Довиждане, Брандън. Благодаря, че се отби.

Спектър го изпрати до вратата, махайки приятелски с опашка. Колби гледаше как синът му си тръгва. Когато входната врата се затвори, той се обърна към Даяна.

— Да сме наясно. Какво правеше той тук?

Даяна се намръщи.

— Казах ти вече. Просто се отби на гости.

— Без скъпоценната си приятелка за ръчичка? Не виждам логиката. Сигурно е искал нещо. Да не би да искаше да упражниш сладкото гласче на разума върху мен? Да ме накараш да осъзная какво бижу е Робин, и колко е хубаво да се оженят двамата?

Очевидно Колби познаваше сина си твърде добре. Но Даяна се сети за обещанието си към Брандън.

— Няма значение какво искаше Брандън. Аз искам нещо.

Той свъси вежди.

— Какво?

Тя се подпря с лакът на масата и постави брадичка на ръката си.

— Колби, бих искала да видя пещерата зад водопада „Окованата жена“.

Той се стресна.

— Искаш да влезеш в пещерата? Защо?

— Не знам. Предполагам, от любопитство. Може би ми е скучно да седя тук и да работя над резюмето си ден след ден. Изглежда водопадът е една от местните забележителности, а аз нали съм туристка това лято? Ще ми я покажеш ли?

ШЕСТА ГЛАВА

— Как успя да ме накараш да го направя? Днес следобед трябваше да работя над книгата си. Дори не съм сигурен, че ще намеря пътеката. Внимавай къде стъпваш и се движи плътно зад мен. — В командите на Колби се долавяше леко недоволство. Подготвяше се да поведе Даяна зад ревящата вода.

— Да, велики водачо. Слушам и се подчинявам. И честно казано, не знам как те накарах да го направиш. Предполагам, че съм те хванала в лош за теб момент. — Даяна му се усмихна през гъстата мъгла. Едри пръски вода намокриха предната част на ризата ѝ.

Очите на Колби светнаха. Погледът му се спря върху мокрото петно. Памучната материя се залепи за тялото ѝ и очертаваше сладко заоблените хълмове на гърдите ѝ и набъбналите зърна.

— Не носиш сутиен — съобщи той. — Приличаш на участничка в „Мис мокра тениска“.

— На много конкурси „Мис мокра тениска“ ли си бил? — попита Даяна, дълбоко заинтригувана.

— Ще се изненадаш от разнообразието на програмите на спортните канали в днешно време.

— Представям си. — Тя беше предположила, че ще ѝ е по-лесно да се катери по скалите, ако не я стяга сутиен, но беше забравила за предсказуемия ефект от постоянната мъгла около водопада „Окованата жена“. — Сигурен ли си, че наистина има пътека зад водопада?

— Преди двадесет години имаше. Широк гранитен ръб. Все още трябва да е там. Облечи си дъждобрана. От другата страна на водопада е мокро. — Той навлече водоустойчивия шлифер, който беше донесъл. — Поне не се налага да се занимаваме с идиотското ти куче днес.

— Не му хареса, че го оставяме в къщата.

— Ще го преживее — дрезгаво обяви Колби. — А и със сигурност нямаме нужда от него на този ръб.

Даяна развърза жълтия си дъждобран и намести качулката. След това разговорът затихна и само от време на време Колби ѝ даваше

напътствия на висок глас. Ревът на водата не им позволяваше да говорят нормално.

След няколко минути търсене Колби намери следата. Изненадващо лесно те се изкачваха по стръмнината до половината на скалата. Странно беше усещането зад водопада. Даяна се чувстваше така, сякаш беше попаднала в друг свят.

Талазите представляваха огромен, непроницаем щит от шум и сила и препречваха гледката към долината и града. Стичащата се вода внушаваше страхопочитание. Скалистият ръб изглеждаше безопасен, но на нея ѝ се струваше, че ако човек се подхлъзне и падне, нямаше почти никакъв шанс да оцелее.

Достигнаха зейналата паст на пещерата „Окованата жена“ след около десет минути. Даяна пристъпи през входа с чувство на облекчение. Изкачването не беше особено предпазливо, но падащата вода само на инчове от тях всяваше смущение.

В пещерата беше доста тъмно, но не и непрогледно. Част от ярката слънчева светлина отвън проникваше през водната стена и леко осветяваше вътрешността.

Колби включи фенера, който висеше на колана му, и направи няколко стъпки навътре. Колкото по-навътре влизаха, толкова по-тъмно ставаше. Шумът от водопада заглъхна и те отново можеха да разговарят нормално.

Даяна насочи лъча на силния фенер, който висеше на колана ѝ и се взря във влажните стени на пещерата.

— Значи тук той я е държал окована. Колко отвратително.

Колби я погледна.

— Спокойно, скъпа. Това е само една легенда. Нали си спомняш?

— След някой друг час слънцето залязва. Чудя се как ли изглежда водата от тази страна, когато се обагрят в червено.

— Като няколко тона кръв, които се сгромолясват точно пред очите ти.

— Понякога въображението ти е твърде развинтено.

— Риск на професията на писателя на романи на ужасите.

Даяна се огледа.

— Тук ли прекара нощта? На този мокър под?

— Не. — Колби вървеше към дъното на пещерата. — Къде отиваш?

— Щом съм тук, реших, че мога да проверя дали мястото, където прекарах нощта, си е все още същото.

Тя го последва, обхваната от любопитство.

— Искаш да кажеш, че пещерата не е само това помещение?

— Уф. Стой до мен. Спомняш ли си, че ти казах колко уплашен бях онази нощ?

— Спомням си.

— Ами, поогледах наоколо, за да намеря сравнително сухо място за спане и накрая попаднах в една наистина странна ниша. Входът е скрит в дъното на главното помещение. Открих го съвсем случайно. Имай търпение само да го видиш.

— Колби, не знам дали искам да отивам още навътре.

— Тогава остани тук. Ще се бавя само няколко минути. — Той вървеше покрай стената на пещерата и потъваше в мастилената тъмнина.

— О, не, недей. И аз мога като теб.

— Смело момиче.

Даяна вирна брадичка.

— Не бъди снизходителен.

— Скъпа, понякога си твърде докачлива. Горе главата. — И Колби, и успокояващият лъч на фенера му изчезнаха.

— По дяволите, Колби Савагар! — Даяна забърза напред и насочи своя фенер към сенките, които го погълнаха. В първия миг нищо не видя, но скоро съзря тъмнина, която беше по-дълбока от околните сенки. Тя предпазливо пристъпи към нея. След миг се намери в малко скално преддверие.

— Виж това — подкани я Колби, сякаш ѝ показваше Тадж Махал. — Особено е, нали?

Първото ѝ впечатление беше топлина. Голяма част от помещението беше изпълнена от скален басейн и очевидно водата беше много топла. Даяна насочи фенера си към дълбините, но осъзна, че не вижда дъното.

— Ето тук прекарах нощта — тихо рече Колби. — На никого не съм казвал, нито на Еди Спунър, за това скрито местенце. Доколкото знам, никой друг не го е откривал.

— Според мен, войнът от легендата е знаел за него — убедено отвърна Даяна. — Та нали тук е държал бедната си жена? А не във

външната част на пещерата.

Колби я погледна озадачено.

— Знаеш ли? През нощта, която прекарах тук, бях убеден, че именно тук тя го е проболала. По някакъв начин просто го знаех.

— Защо остана тук, вместо в главното помещение? Светлината от прожектора на Колби заигра по стената.

— Проклет да съм, ако знам. Просто влязох тук и реших, че е подходящо място да пренощувам. Беше топло.

— Но тук е много по-зловещо, отколкото в предната част. Ако трябваше да избирам, щях да преспя там навън. И после — допълни Даяна, — съмнявам се, че изобщо щях да заспя, ако трябваше да прекарам нощта на това място.

Той я наблюдаваше през присвитите си очи. Приглушената светлина от прожектора осветяваше суровия релеф на лицето му.

— Неспокойна ли се чувстваш в пещерите?

Тя понечи да отрече, но се отказа.

— Предполагам. Не съм прекарала много време по пещерите. Но въпросът не е в това. — Тя замлъкна.

— Продължавай — нежно я подкани Колби.

— Не знам как да обясня — призна Даяна. — В тази пещера има нещо доста странно. Някакво чувство.

— Какво чувство? — настоя той.

Разгневена, Даяна отстъпи към входа.

— Престани, Колби. Нарочно ли се опитваш да ме уплашиш?

— Не. Просто искам да ми кажеш какво точно усещаш.

Той се приближи към нея без звук. Беше насочил прожектора към стъпалата ѝ. Лицето му беше в сянка, но очите му сякаш неумолимо горяха в тъмнината. Той се извисяваше над нея, огромен, силен, мъжествен. Внезапно тя осъзна, колко е уязвима тук сама с него. И да извикаше, никой нямаше да я чуе.

Тутакси въображението ѝ се развихри. Пред нея не стоеше един разумен мъж от двадесети век, а бронзов воин. Мускулите на широките му рамене бяха гладки, изваяни през години на насилие. Тя потрепери от свирепата му сила и непоколебимата решителност в очите му.

Той беше велик водач, способен боец, цар на народа си, и тя му принадлежеше напълно, като бойния му кон или смъртоносното

острие, което висеше на колана му.

Очевидно щеше да я обладае. Мислеше си, че е в правото си. От рождение го бяха учили, че всичко, което си пожелае му принадлежи. Сега той искаше син.

Ако беше дошъл при нея с нежност, ако се беше отнесъл към нея с нужното уважение, ако я беше приел за равна, може би тя охотно щеше да му даде онова, което той искаше да получи насила.

Но войнът познаваше един начин — мъжкото насилие, а тя никога нямаше да се превие пред това. Никога нямаше да го дари с дете по този начин.

В този живот и за двамата нямаше никаква надежда. Нямаше как да научат скритите си тайни, да уталожат страховете си, да повярват в силата си един на друг. Нямаше надежда за любов, нежност и уют.

В онзи миг и на онова място нямаше никаква надежда.

Но предстоеше и друг живот.

— Даяна? Добре ли си?

Даяна премигна бързо, опитвайки се панически да овладее изкривената си фантазия. Изведнъж ѝ се прииска да излезе от пещерата.

— Какво има, скъпа?

— Няма значение какво чувствам на това място. Не желая да говоря за това. — Тя се изви, за да се промуши през отвора в стената и излезе в главното помещение с облекчение.

Колби я последва.

— Даяна, какво, по дяволите, ти става? Сигурна ли си, че си добре?

— Разбира се, че съм добре. Просто не ми харесва тази пещеричка. Може би прекаленото ти въображение ми влияе.

— Успокой се, скъпа. — Той се доближи зад нея и обгърна раменете ѝ нежно с ръка.

Тя го погледна и в очите му видя нежност. Твърдите му устни бяха леко извити. Образът на въображаемия воин съвсем избледня. Колби имаше труден характер, но не беше хладнокръвен убиец или насилник. С лека усмивка тя се облегна на него, търсейки успокоение в стройното му и силно тяло. Той сгуши глава зад ухото ѝ.

— Добре съм — неясно рече тя, — но мисля, че не съм така скроена. Не разбирам как хората си избират такова нещо за хоби през

целия си живот. Какво, според теб, получават?

— Възможността да успокоят ужасените си приятелки.

— Той нежно ухапа ухото ѝ.

— Колби, защо е толкова тъмно тук? Да не би слънцето да залязва вече?

Внезапно той вдигна глава и погледна към входа на пещерата. Във външното помещение беше далеч по-тъмно сега, отколкото преди няколко минути, когато влязоха. През воала от вода вече не се процеждаха слабите слънчеви лъчи.

— Не, слънцето все още не залязва. Твърде рано е. — Колби я пусна и намръщено тръгна към входа. — Единствено бурята може да е причина за тази внезапна тъмнина — извика той през рева на водата.

— Буря ли? Но изобщо нямаше такива прогнози, дори за дъжд. — Тя го последва до изхода и надзърна навън. Стената от падаща вода пред тях беше добила стоманеносив цвят.

— Остани тук за малко — извика Колби. — Искам да видя какво е положението навън. — Той стъпи върху ръба и се придвижи по пътеката до място, откъдето можеше да вижда през мъглата. Даяна видя как вятърът развяваше косата му, а водата плющеше върху дъждобрана му. Той се върна разтревожен.

— Какво има? — попита Даяна.

— Навън бурята се е развихрила. Трябва да се е появила съвсем внезапно. — Истинска подла лятна гръмотевична буря. Водата така се лее, че човек не може да каже къде свършва водопадът и къде започва дъждът. А и вятърът е ураганен. Трябва да почакаме, докато се проясни и тогава да вървим по ръба.

— Но ръбът и без това е мокър от пръските на водопада. Още малко вода няма да ни навреди?

— Не е само дъждът, вятърът е ураганен. Ако те духне, може да те събори. Дори и да минем по пътеката, нямам желание да вървя зад водата, когато трещят светкавици.

В потвърждение на обясненията му, навън изтрещя гръм, посилен и от водопада, а миг след това на отсрещната страна на каскадата проблесна мигновена светлина.

Тя тутакси изчезна и леещата се вода сега изглеждаше още по-тъмна.

— Може и да си прав — неохотно рече Даяна. Тя отстъпи от входа. — Според теб, колко дълго ще продължи?

— Не би трябвало да е за дълго. Тези летни бури са зловещи, но кратки, — спокойно отвърна Колби. — Хайде, да намерим местенце, където да седнем и да почакаме. — Той я поведе към дъното на главното помещение, където можеха да разговарят нормално.

Колби се настани на една удобна издатина и нагласи фенера да осветява пространството около тях, без да го държи. Даяна се сгуши до него, усещайки хлад заради мокрите си крака.

— Тъй като се налага да си правим компания през следващите няколко минути — рече Колби спокойно, — защо не ми обясниш каква е истинската причина, поради която синът ми те посети днес?

Тя го погледна неодобрително.

— Не обичам да тормозя мъжете.

Погледът на Колби стана сериозен.

— Той ми е син, не забравяй това! Имам право да знам какво става.

— Нищо не става, както се изразяваш. — Даяна леко се размърда върху твърдата скала, за да се настани по-удобно. Тя се взря в стената от ревяща вода.

— Чуй ме, Даяна...

— Колби, искаш ли независим и спонтанен съвет?

— Не, по дяволите, не искам. — Той се поколеба и хвърли шепа камъчета по пода на пещерата. — Какъв съвет?

— Ако бях на твое място, нямаше да притискам Брандън толкова точно в този момент. Можеш да го накараш да вземе решение, което всъщност не иска да взима.

— Той вече е решил. Или си мисли, че е така. Ще променя решението му, дори и да е за последно. — Колби подхвърли още камъчета.

— Мисля, че не е съвсем убеден за женитбата — замислено каза Даяна. — Според мен Робин го тласка към това. Той се тревожи за нея заради отношенията ѝ с родителите ѝ. Освен това, го привлича. Исква да ѝ достави удоволствие, но не мисля, че наистина иска да се жени. Поне не на този етап. Колби я погледна остро.

— Съгласен съм, че може би малката Робин настоява, но какво те кара да смяташ, че Брандън не е толкова навит?

— Много прилича на теб — простичко отвърна Даяна.

— Очевидно. Твърдо е решил да направи същите грешки като мен на деветнадесет. Но какво общо има това, по дяволите?

— Колби, не това имах пред вид — търпеливо каза тя. — Когато преди няколко дни се появи Брандън, той каза, че с Робин възнамеряват да се женят.

— Е, и?

— Е, ти така ли би съобщил новината, ако си твърдо решен да се жениш? Дори на крехката възраст деветнадесет, когато си взел решение да се ожениш за Синтия, ти не си го съобщил така безлично. Предполагам, че просто си заявил на всички, че ще се жениш, независимо дали им харесва или не. Ти не би спорил за това и със сигурност не би се тревожил толкова много да получиш одобрението на родителите си.

Колби остана неподвижен. Погледът му беше замислен.

— Права си.

— Както споменах, според мен, синът ти доста много прилича на теб. Ако беше настървен за брак, той щеше да съобщи за намерението си, че ще се жени, а не че мисли за това. И ако ти го огорчеше, той не би идвал да спори. До сега двамата с Робин да са отпрашили към Рено.

В продължение на няколко секунди Колби се взираше в нея.

— И защо се мотае наоколо и се опитва да ме убеди, че е готов за брак?

— Вероятно защото търси начин да се измъкне от ситуацията, а не знае как да го направи, без да нарани момичето, което обича толкова много. Той се чувства като в капан. Безспорно инстинктът му го изпраща при теб, защото се надява да му помогнеш да се измъкне. Ти си му баща, а той е научил много от теб през годините. Държи на мнението ти. Но да му крещиш насреща, че няма начин да се ожени за Робин, не върши работа. Подходът ти е погрешен.

— Защо? Ако иска разрешение, нека да й каже, че баща му не одобрява брака им.

Даяна въздъхна.

— За да признае пред себе си и Робин, че на деветнадесет той нищо не може да направи без разрешение от баща си? Хайде, Колби. Знаеш какво представлява мъжкото его. И ти си имаш едно.

Колби тихичко изруга. Той се облегна на влажната стена, придърпа единия си крак и го обви с ръка. Погледът му изгаряше Даяна.

— Става заплетено — рече той. Тя лекичко му се усмихна.

— Не съвсем. Просто помисли логично. Имам предчувствие, че синът ти е попаднал в необичайна зависимост. Харесва Робин, но не е готов да се ожени за когото и да било, и дълбоко в душата си той го знае.

— Какво иска от мен?

— Той дойде, за да говори с теб. Търси твоята мъдрост, логика и опит, за да я използва, докато избере своя път през лабиринта, в който се намира. Но не желае някой да му крещи. Не иска да изпада в ситуация, в която е принуден да си признае, че ти все още му казваш какво да прави. Притиснеш ли го до стената, той ще намери начин, за да ти покаже колко е независим.

— Искаш да кажеш, че ако продължа да му крещя, той ще се ожени за Робин само, за да ми покаже, че може и сам да взема решения.

— Така виждам аз нещата — тихо отвърна Даяна. — Може и да греша. Ти, разбира се, го познаваш много по-добре от мен. Но определено имам чувството, че не е толкова ентузиазизиран да се жени.

— И ако аз се успокоя и престана да му крещя, мога да успея да му помогна да се измъкне от ситуацията? Може и да имаш право, Даяна. Има някакъв смисъл в това. Проблемът е, че не знам дали съм способен да остана спокоен и да проявя разум по отношение на това. Всеки път, когато го погледна, виждам себе си как съм на път да повтора проклетата грешка, и единственото нещо, което ми идва на ум, е да направя всичко, за да я предотвратя.

— Ако е решил да направи тази грешка, не можеш да направиш кой знае какво, Колби. Харесва ли ти или не, на деветнадесет той е вече мъж.

— Трябва да въведат закон, който да забранява на деветнадесетгодишните да постъпват като мъже.

Даяна се засмя.

— Представям си как би реагирал на това изявление, ако отново беше на деветнадесет.

— Разбрах гледната ти точка. — Той прокара ръка през мократа си коса. — Каква бъркотия. — Колби се изправи и неспокойно отиде до предната част на пещерата. С ръце на бедрата си, той се огледа.

— Там вън няма да стане по-светло, нали? — извика Даяна от дъното на пещерата.

— Няма. — Той се обърна и се върна до скалата, където седеше. — По-лошо от всякога. Даяна, ако не се измъкнем оттук до падането на нощта, може да се наложи да пренощуваме тук. Не ми се иска да те водя по ръба в тъмнината, дори и да имаме прожектори.

— Какво?

— Не се ужасявай толкова. Ще е малко хладно и влажно, да не говорим, че ще е и неудобно, но ще преживеем.

Но Даяна истински се ужаси. Перспективата да прекара нощта в пещерата „Окованата жена“ я разтърси.

— Не можем да останем тук, Колби. Нямаме нито храна... нито одеяла, нито кибрит.

— Не бързай да се тревожиш, преди да се е наложило да вземаме решение.

— Тревожа се! — почти извика тя.

— Ами недей.

— Лесно ти е на теб. Няма да остана тук през нощта и това е.

— Скъпа, опитвам се да ти обясня, че може би нямаш избор.

— Ще си намеря избор — мрачно го информира тя. — Имам прожектор и ще се оправя по пътеката дори и сама, ако е необходимо.

— Ще се справиш, друг път — рече той доста тихо.

Тя го погледна смутено и замислено.

— И изключи фенера. Може да ни потрябва по-късно. Няма смисъл да изтощаваме батериите сега.

Час по-късно настъпи нощта. Бурята беше по-яръстна от всякога.

Поне нямаше слънчева светлина, от която водопадът ставаше кървавочервен, рече си Даяна навъсено. Човек трябва да е благодарен и на дребната милост.

— Изглежда решението е взето вместо нас — кротко каза Колби. Той посегна и включи единия фенер. — Другият да стои изключен, докато този се изтощи.

Даяна скочи на крака и забърза към предната част на пещерата. Посрещна я непроницаема тъмнина и пръски вода. Отвъд входа тя

чуваше неумолимия рев на водопада. Колби имаше право. Никой разумен човек не би дръзнал да изпробва пътеката, потопена във водопада като тази.

Тя въздъхна, примири се, че ще прекара нощта в пещерата „Окованата жена“ и нещастна се запъти към дъното при влажните скали. Тя се блъсна в Колби, които се изправи зад нея. Той обви с ръце талията ѝ и наведе глава, за да я целуне окуражително по косите.

— Всичко ще е наред, скъпа.

— Вече ми е студено.

— Ще постелем дъждобрана ти и моя шлифер на пода. Така ще бъдем на сухо, поне известно време. Нямаме огън, но можеш ли да допуснеш, че не мога да се погрижа за моето момиче. — Той бръкна в шлифера си и извади пакет бисквити и два сандвича със сирене. Даяна тутакси се почувства по-добре.

— Откъде ги взе?

— Мушнах ги в последния момент, тъй като си помислих, че може да пожелаеш да хапнеш, преди да се спуснем надолу.

— Моят герой! — възкликна тя с възхищение. — И аз имам какво да ти покажа. — Тя посегна към джоба на панталоните си и извади няколко влажни кърпички за лице.

— Какво ще правим с това? Ще си избършем ръцете след хранене ли?

— Не точно. Хрумна ми, че може да потрябват за нещо друго.

— Възнамеряваш да хванеш настилка ли?

— Не, нямам такива намерения. Наистина, Колби. Да ти имам въображението. Да виждаш санитарен възел тук наблизо?

Тогава той разбра.

— А, схващам.

— Най-последно.

Те изядоха бисквитите и сандвичите със сирене за по-малко от три минути.

— А сега ни трябва бутилка добро вино в допълнение към тази изискана вечеря — отбеляза Колби, докато поглъщаше последните трохички от бисквитите.

— Е, поне и на двамата не ни се наложи да готвим тази вечер — отбеляза Даяна, стараяйки се да гледа на ситуацията от положителната ѝ страна. — Мисля, че Спектър ще е добре.

— Като се има пред вид колко малко му трябва да излезе навън на дъжда.

— Знае къде е задната веранда. Може да спи там. Но Брандън и Робин ще се тревожат за нас.

— Сигурно ще си помислят, че бурята ме е хванала при теб и съм решил да пренощувам при теб. — Колби млъкна и изруга на ум. — Затова пък, те тази вечер са напълно свободни да се забавляват, нали?

Даяна разбра намека му. Не беше трудно да се проследи мисълта му.

— Престани да се притесняваш — нежно го посъветва тя. — Ако спят заедно, значи спят заедно. Нищо не можеш да направиш.

— Знам. Просто стискам палци Брандън да е внимавал в лекциите ми за контрол върху раждаемостта.

— Ха. Можеш само да стискаш палци. А сега престани да се дразниш. Нека да решим къде да постелем този дъждобран. — Даяна скочи на крака.

Колби я погледна, очите му изглеждаха бдителни на слабата светлина на прожектора.

— Не бих искал да наблягам на този факт, но си е така, във вътрешната част на пещерата е по-сухо. И по-топло. Затова последния път прекарах нощта там.

— Там не ми харесва — веднага отвърна Даяна. — Не че и отвън ми харесва, но предпочитам тук. — Тя се взря в пода на главното помещение и се опита да намери сухо местенце. Безполезно беше. — Може би е по-удобно да прекараме нощта като седим.

— Съмнявам се.

— Тогава измисли нещо, по дяволите!

Той вдигна вежди.

— Ти наистина си на ръба, нали? Дай да видя този твой дъждобран.

Тя безмълвно му го подаде. За няколко минути той го разстели върху едно сравнително сухо местенце на камъните. Постели и собствения си шлифер, за да разшири терена за спане, после седна върху дъждобрана и започна да събува мокрите си обувки. Вдигна поглед, за да разбере защо тя се бавеше и не го последва. Усмихна й се и протегна ръка.

— Скъпа, по-добро няма да намерим. Сядай тук и да се опитаме да поспим малко.

— Няма да мога да мигна тази нощ.

— Разбира се, че ще поспиш. Събуй обувките си и изсуши краката си. Така ще е по-добре.

Тя го остави да ѝ свали спортните обувки и наистина се оказа, че има право. Нещата изглеждаха по-поносими със сухи крака. Щом свърши, той легна, придърпа нозете ѝ между своите и я гушна като бебе.

— Мисля, че втори път през живота си няма да вляза в пещера — закле се Даяна.

— Не беше моя идеята.

— Не ми напомняй. — Тя се извърна и бързо го целуна. — Съжалявам, че въвлякох и двама ни в тази бъркотия.

— Не е толкова зле и вината не е твоя. Никой не можеше да предвиди бурята.

— Беше изненада, нали?

— Дяволски странно, ако държиш да знаеш истината.

— Не говори така. И без това ми е нервно в тази пещера. Не се опитвай да намекваш, че бурята е свръхестествено явление. И без това знам, че няма да мога да мигна.

Пет минути по-късно Даяна спеше дълбоко.

Колби се размърда до нея, за да се намести. Загледа се в тъмнината над тях, осъзнавайки как светлината на фенера отслабваше. Щеше да включи другия, ако Даяна се събуди. Докато си спи така дълбоко, не ѝ беше нужна изкуствена светлина.

През всичките години, докато растеше във Фулбрук Корнърс, Колби не беше виждал толкова яростна буря като тази, която вилнееше сега навън. През последния половин час вятърът се усили. Духаше с такава сила, че пръски вода достигаха чак до главното помещение. Ако положението се влошеше, до сутринта и двамата с Даяна щяха да са мокри до кости.

Здравият разум му подсказваше, че в задната част на пещерата щяха да са на сухо и по-удобно.

Колби седна и се загледа в Даяна, която се беше свила на кълбо до него. Кестенявите ѝ коси лежаха разпилени по раменете, а миглите ѝ изглеждаха толкова дълги на фона на бузите ѝ. Той вече започваше да

осъзнава колко значима беше станала тя за него напоследък. Жаждата му към нея не беше утолена дори след като я вкара в леглото си. Той се замисли дали някога ще бъде утолена.

Точно от такава жена имаше нужда, помисли си Колби с кисела усмивка, независима, напориста, своенравна, делова. Жена, която не беше имала свои деца, но която се чувстваше вещица да го назидава как да се държи със собствения си син.

Той искаше да узнае и останалите ѝ тайни. Имаше чувството, че е отгърнал само една страница от книгата, която представляваше сложната ѝ личност. Имаше нужда да знае още и още за нея.

Но всичко по реда си. Най-важната му задача тази нощ беше да я защити от бурята. Откъм входа долетяха още пръски вода.

Колби се изправи и понечи да вдигне Даяна на ръце. Взе прожекторите и се запъти към вътрешната пещера.

Понякога се налага мъжът да погази страховете на една жена за нейно собствено добро. Ако имаше късмет, тя нямаше да се събуди чак до сутринта.

СЕДМА ГЛАВА

Даяна се събуди, но беше все още в полусън, под впечатлението на някакъв бързо избледняващ сън. Не си спомняше никакви подробности, но се люлееше в едно нежно море в люлката на копнеж и дълбока, болезнена чувственост. Беше и малко тъжна, ала не разбираше защо. Освен това, усещаше далечна надежда, но и това не можеше да си обясни.

Тя изчака, докато сънят отмине, но той не си отиваше, и тя мързеливо се размърда, недоумявайки защо леглото ѝ е толкова твърдо. Тогава усети тежестта на мъжки крак върху бедрото си и в съзнанието ѝ взе да се прояснява смътен спомен за събитията през деня.

Успя да отвори очи и видя обещаващия лъч светлина на прожектора. Определено батериите бяха почти изтощени, но тя нямаше сили да се протегне, за да включи резервната батерия.

— Колби? — сънливо прошепна тя.

— Всичко е наред — измърмори той в полусън и я притисна към себе си. — Тук съм. — Погали с длан гърдите ѝ и целуна рамото ѝ.

Даяна отново затвори очи, чувствайки се в безопасност и сигурност в прегръдката му. Копнежът ѝ се засили и чувствена топлина завладя бедрата ѝ. Тя се обърна към Колби и инстинктивно се опита да са доближи до него. С ръка обгърна стройната му талия.

— Харесва ми да те докосвам — прошепна тя. Ръката ѝ шареше по гърба му, наслаждавайки се на очертанията на твърдите му, очертани мускули. — Топъл и силен.

— И на мен ми харесва. Толкова си мека! Много мека. Сладка. — Той отново я целуна лекичко и сънливо по веждата, а после по върха на носа. Тя усети как тялото му се изпълва с напрежение.

— Колби? — Тя мушна крак между неговите и той тутакси стегна бедрата си, обгръщайки я като във вериги.

— Скъпа — прошепна той и намери устните ѝ. Даяна откряна устни в знак на покана към топлото си тяло. След това те не проговориха.

Целувките на Колби станаха яростни и жадни. Даяна инстинктивно му отвърщаше. Тя желаше тази негова ярост, знаеше, че никога не би я насочил срещу нея, че с този мъж е в безопасност.

Страстта завладя Даяна неусетно и я потопа в див водовъртеж, който не отстъпваше по сила на бурята навън. Колби стегна прегръдката си. Търкулна се на гръб и я повлече със себе си. После вкопчи ръце в косите ѝ.

Тя усещаше напористите му движения към нея и плъзна ръце под ризата му. Харесваше ѝ да го усеща. Не можеше да му се наслади. Цялото ѝ тяло тържествуваше, защото само той, докато я люби, можеше да ѝ достави тази радост.

Искаше да се доближи до него, да се слее с него, да го обича.

Когато той съблече ризата ѝ и я захвърли настрана, тя му отвърна по същия начин. Ризата му падна на пода на пещерата. Той разкопчаваше панталоните ѝ, а ръцете му нежно обхождаха гладките ѝ бедра, когато и последната дреха от тялото ѝ беше съблечена.

Тя се плъзна под него. Той дишаше тежко, докато Даяна лекичко целуваше широките му гърди.

Когато разкопча дънките му, Колби впи ръце в косите ѝ. Той безмълвно надигна бедрата си към нея и тя усети пълната сила на възбудата му. Посегна към отворения цип на дънките му и нежно притисна длан към напрегнатата му плът. Колби изстена от сладкото мъчение. След миг той я повдигна и я постави на гръб. Изправи се над нея и дълго изучава голото ѝ тяло на бледата светлина от фенера. Ръката му бавно преброди бедрото ѝ и достигна до бликащата топлина, знак за силата на нейното желание.

Той нежно я погали с пръсти и Даяна си помисли, че ще експлодира. След миг я докосна с език и разбра, че е възбудена до краен предел.

Светът се завъртя край нея. Тялото ѝ беше екзотичен инструмент, с който само Колби умееше да борави. Тя се вкопчи в него, извиваше снага и стенеше, изразявайки желанията на своята женственост.

Най-после той се доближи, потъна в нея толкова дълбоко, че я изпълни. Нажежената взаимна страст избухна и ги заля. Те се сляха в една безбрежна вселена.

Даяна напълно се отдаде, както го прави само влюбената жена, когато знае, че е намерила подходящия партньор. Цялостно отдадена

на страстта си и любовника си. Такава капитулация завинаги обвързва завоевателя.

Този път всичко беше, както подобава. Този път те бяха създадени един за друг. Този път тя се почувства свободна да даде всичко, което той никога не би могъл да вземе със сила. И тя му го дари охотно, от сърце, защото знаеше, че най-последно е настъпил моментът.

Сега миналото, настоящето и бъдещето се сляха в едно.

Даяна простена и Колби изпи вика ѝ с устни.

След края и двамата мълчаха. Заспаха уморени в прегръдка.

Той бавно се облече, докато я наблюдаваше на мъждукащата светлина на фенера как се събужда. Мислеше си какво ли ще каже тя за дивата страст, връхлетяла ги като буря през нощта.

Дали ще се ядоса от лекомислието му? Или ще се затвори в онази своя яростна независимост и ще се държи сякаш нищо не се е случило?

Не беше сън, той беше достатъчно откровен пред себе си, за да си го признае, но във всичко това имаше нещо странно и присъщо на съня. Дали той първи да проговори?

Не, няма, реши Колби. Нека тя да отвори дума, ако желае. Нека сама реши дали да каже нещо, ако изобщо нещо трябва да се казва. Случилото се беше съвсем непредвидено. Никой нямаше вина. И двамата носеха отговорност за това.

Колби знаеше, че търси извинения, но не ги намираще. И двамата нямаха извинение, освен вековната неконтролируема страст, която се промъкна бързичко и ги изненада, докато бяха във владенията на съня. Въвлече ги в разтърсващ пожар на сетивата, след което ги остави на течението и ги потопа отново в царството на съня.

Страстта така го беше завладяла, че той забрави да използва малкото пакетче в джоба си. Но и тя не се сети.

А това означаваше, че Даяна може и да е забременяла.

Колби недоумяваше защо тази мисъл не го тревожеше. Би трябвало да си гризе ноктите от притеснение. Откакто беше на деветнадесет не беше му се налагало да се притеснява за такова нещо.

Знаеше, че тя ще се разстрои. Може би и малко ще се уплаши. Дори и на нейната възраст тя не можеше да не се притеснява. Може би

е по-добре той да започне разговора.

Но какво би могъл да каже? Съжалявам, забравих? Събудих се посред нощ, а ти беше в прегръдките ми в една пещера и трябваше да те притежавам, и нищо на света не можеше да ме спре?

Защото така виждаше той ситуацията. На неговата възраст такава извинение не струваше усилието да се произнася.

Даяна се размърда и отвори очи. Обърна поглед към бледата светлина на прожектора, опитвайки се да разбере къде се намира.

— Колби?

— Тук съм, скъпа. — Той се наведе и целуна голото ѝ рамо. — И ти ли си така схваната като мен?

— Не бих могла да седна, камо ли да вървя.

Той се усмихна с облекчение, че тя нямаше намерение от сутринта да му се кара, макар че си го заслужаваше. Но спокойствието ѝ малко го подразни. Нима тя щеше да загърби всичко? Даяна можеше да бъде и упорита. Истинска амазонка.

Той седна по-удобно и ѝ помогна да се настани до него. После започна да масажира раменете ѝ някак свойски. Тя въздъхна и се намести за масажа.

— По-добре ли е? — попита той. Тя изглеждаше прекрасно сутрин, рече си Колби, дори след като беше прекарала нощта върху каменния под, уязвима, отпочинала и секси.

— Много по-добре. Колби, ние сме в нишата. Как, по дяволите, попаднахме тук? Не си спомням да сме се местили. — Тя намръщено се огледа наоколо. Тогава забеляза разхвърляните дрехи.

Може би не си спомня абсолютно нищо, помисли си той, леко засегнат. Все пак, беше в състояние на полусън.

— Пренесох те тук, когато вятърът взе да носи пръски вода в главното помещение. Ако бяхме останали там, сега щяхме да сме вир-вода.

— О, предполагам трябва да ти благодаря. Но колкото по-бързо се измъкнем оттук, толкова по-добре. Нищо лично, но от това място ме ползват тръпки.

— Боеше ли се снощи? — попито тихо Колби и стана на крака.

Тя изненадано го погледна.

— Не, съвсем не. Не харесвам мястото, но признавам, че не почувствах наистина клаустрофобия. Всъщност, спях невероятно

добре, като се има пред вид всичко останало.

— Тя се изправи и се зае бързо да се облича. — А ти? Да не умираше от страх като последния път, когато си бил тук?

Той поклати глава. Защо нищо не споменаваше за това, че непредвидено и непредпазливо бяха правили любов? Дори докато обличаше дрехите, които предната нощ той беше захвърлил във вихъра на страстта, тя се държеше така, сякаш нищо необичайно не беше се случило.

— Не, изобщо не беше като миналия път.

Всъщност нищо досега не беше му се струвало толкова правилно като правенето на любов с Даяна тук на пода в пещерата. Той беше огорчен, че тя не го споменаваше. Искаше му се да я попита: „На теб хубаво ли ти беше?“, само за да чуе какво ще каже.

— Надявам се бурята да е утихнала. — Тонът на Даяна беше непринуден.

— Хайде да видим какво става там навън. Готова ли си?

— Повярвай ми, нямам никакво желание да се мотая тук. — Тя тръгна след него навън от нишата. — Но ще кажа, че може би това е най-необикновената среща в живота ми.

— Като писател на романи на ужасите мислех, че има за какво да се гордея. Мъж като мен не може да кани любимата си на обикновени срещи. Тя може да си помисли, че той я мами.

— Имаш право.

Той разбра, че тя щеше да се държи по обичайния си сдържан начин. Така да бъде. Щом не желаше да говори за това, проклет да е, ако той спомене нещо. Но Колби усети, че това го дразни неимоверно. Тази жена беше прекалено независима. Поемаше твърде много отговорности и всякакви рискове. По дяволите, и той участва в случилото се. Би трябвало тя да му каже нещо за това, а не да се опитва сама да се справи с всичко.

За първи път се замисли дали Даяна някога се е обръщала за помощ към мъж в кризисни ситуации, дали се е опирала на мъж, когато положението стане непоносимо. Дали изобщо е молила някого да сподели отговорността заедно с нея.

Колкото повече я опознаваше, толкова повече го обземаха съмнения. Той недоумяваше какво ли трябва да й се случи, за да се

обърне към него за помощ и утеха. Вероятно някакво абсолютно природно бедствие, например земетресение осма или девета степен.

Колби влезе в главното помещение и се успокои, щом видя воала от ревяща бяла вода пред входа на пещерата.

— Имаме късмет. Слънцето е изгряло и вятърът е спрял. Не би трябвало да имаме затруднения надолу по пътеката.

— Надявам се, че не сме накарали Брандън и Робин да се тревожат много — отвърна Колби. — И без това си имам достатъчно проблеми сега.

Даяна го погледна особено, но не каза нищо, докато той я водеше надолу по ръба.

Колби остави Даяна пред къщата ѝ, размени няколко епитета с недоволния Спектър, който очевидно бе обиден, че е бил оставен сам през цялата нощ, и се отправи към къщата на леля Джес. Погледна часовника си. Беше едва седем часа. Брандън ставаше рано като него, но Колби имаше предчувствие, че Робин нямаше да е станала все още. Тъкмо щеше да има възможност да поговори с Брандън на спокойствие.

Може би Даяна имаше право, помисли си той, докато паркираше джипа и изкачваше стъпалата на входната площадка като вземаше две наведнъж. Може би хлапето беше в капан и дойде при него, за да намери изход. На деветнадесет мъжът лесно можеше да попадне между чука и наковалнята.

Особено, когато е замесена жена.

Ще отстъпи, реши Колби. Ще последва съвета на Даяна. Ще даде възможност на Брандън да се доближи до баща си, възможност да говори с него, без да се чувства застрашен. Двамата с Брандън винаги са имали добри взаимоотношения. Сега беше моментът да се опрат на деветнадесетгодишната солидна връзка между бащата и сина.

Влезе в къщата и чу, че вратата на стаята, в която спеше Робин на горния етаж се затваря. След няколко секунди Брандън бавно заслиза по стълбите към кухнята като се прозяваше. Беше облечен в тениска и дънки. Беше бос и закопчаваше колана на панталоните си.

Всички добри намерения на Колби се изпариха яко дим.

— Ако нямаш достатъчно акъл да държиш панталоните си закопчани, докато си с нея, надявам се, че поне ти стига акълът да

вземаш предпазни мерки.

Брандън стъписано се спря на стълбите.

— Татко... не чух джипа. Кога се върна? Къде беше снощи? Чудехме се какво се е случило.

— Изглежда не си прекарал много време в тревоги. — Колби нахлу в кухнята и напълни стария чайник на леля Джес. Постави го на котлона и се зае да бърка нес кафе в една голяма чаша. Усещаше, че Брандън продължава да стои неловко на вратата.

— Помислих си, че може би си при Даяна — измърмори момчето.

Колби се постара да овладее гнева си.

— С нея бях. Застигна ни буря в пещерата зад водопада „Окованата жена“. Наложих се да пренощуваме там. — Той се обърна. — По дяволите, Брандън, имаш ли представа какви рискове поемаш?

— Може би не поемам по-големи рискове, отколкото вие с Даяна — рязко отвърна Брандън.

Колби премигна при спомена за нощта.

— Използваш ли нещо? — грубо попита той. — Или разчиташ на Робин?

Брандън се изчерви.

— Господи, татко.

— Просто ми отговори, става ли?

— Вземам предпазни мерки. Не се тревожи, нищо не рискуваме. След всички онези книги, които си ми чел, и след всички разговори по темата, как бих могъл да забравя?

— Понякога е толкова лесно да забравиш. Повярвай ми, добре знам.

Чайникът взе да писука. Колби го сне от котлона и си наля вряла вода в чашата. Прекалено лесно.

— Толкова те е страх, че ще направя същата грешка като теб, че не виждаш по-далеч от това, нали? — Брандън се облегна на масата и после седна на един стол.

— Да, точно това ме плаши.

— Какво му е лошото да се ожени човек на моята възраст? — попита Брандън.

Колби отново взе да губи самообладание. Тогава му хрумна, че ако теорията на Даяна беше правилна, въпросът на сина му сигурно

беше основателен повод за разумна дискусия, а не предизвикателство. С неимоверно усилие той овладя гнева си.

— Искаш ли малко кафе?

Брандън учудено го погледна.

— Да.

Колби приготви още една чаша нес кафе и я занесе до масата. Седна срещу сина си и се загледа в яркото и светло утро за миг.

— Наистина ли искаш да знаеш кое е лошото да се ожениш на твоята възраст?

Брандън въртеше чашата в ръцете си с изражение, което подсказваше, че вече съжالياва за въпроса си.

— Знам, че е малко трудно да завършваш училище и да си женен, но...

— Трудно ли? — Колби се облегна напред с лакти върху масата. — Искаш да разбереш какво значи трудно? Ще ти кажа. Трудно означава да се чудиш откъде да плащаш наема, когато току-що си загубил работата си и не можеш да си намериш друга, защото нямаш никакъв опит, нито дипломи. Трудно означава да се притесняваш за младата си съпруга, която започва да скучае и става неспокойна, след като премине вълнението от брака и тя трябва да си седи у дома, докато приятелките ѝ ходят на срещи.

— Татко.

— Трудно означава да ти се иска да идеш да караш сърф с останалите момчета, вместо да търсиш друга работа и да забавляваш съпругата си, която вече си мисли, че не е трябвало да се омъжва, тъй като бракът не е толкова забавен, колкото тя си е представяла. Трудно означава да се притесняваш за обриви от памперсите, за треска посред нощ, за това, че детето не спира да плаче и на теб ти се струва, че ще полудееш.

— Но, татко...

— Но знаеш ли кое е най-трудното нещо? Това е мисълта, че си се оженил, преди наистина да си разбрал какво точно искаш от една жена. Мисълта, че сексът не е всичко, макар че на деветнадесет ти се струва най-важното нещо на света. Мисълта, че си направил грешка и че няма връщане назад.

Брандън го погледна.

— Така ли е било с теб?

Колби глътна малко кафе.

— Да, така беше с мен.

— И смяташ, че така ще е и с мен.

— Мисля, че така ще е за всеки, който се жени прекалено млад.

За миг настъпи тишина.

— Според Робин нещата ще потръгнат.

— Така ли мисли? Откъде знае?

— Не знам. — Брандън се надвеси над кафето си. — Тя наистина иска да се омъжи.

— А ти какво мислиш? — попита направо Колби. Брандън неспокойно вдигна рамене.

— Понякога си мисля, че е добре. Аз наистина я харесвам, татко.

— Това е очевидно. Но наистина ли ти харесва идеята да се ожениш?

— Снощи ѝ казах, че може би е по-добре да изчакаме малко. — Думите идваха бавно и сковано. — Обясних ѝ, че следващото лято можем да говорим отново за това.

Колби си каза, че вероятно за сега това беше всичко, на което можеше да се надява. Сякаш чуваше Даяна да му казва, че не бива да избухва в този момент. Хлапето не беше приключило.

— Звучи разумно — предпазливо рече той.

— Тя не мисли така. Не ѝ допада идеята да изчакваме. При техните ѝ е трудно, нали знаеш?

Нещо в тона на Брандън подсказа на Колби, че Робин не беше само леко разстроена. Дали точно това не беше вкарало Брандън в леглото на момичето? Дали Робин не беше се опитала да му покаже на практика чудесата на брачния живот?

— Животът си е твой, Брандън. Не трябва да го живееш така, както тя иска да го живееш. Твоята отговорност е да правиш това, което е правилно за теб, а не което някой друг ти казва, че е добре за теб. Моля те само да вземеш сам решение, докато все още пред теб има избор.

— Мисля за това — решително рече Брандън. — Но и ти трябва да разбереш родителите на Робин. Те се опитват да дирижират живота ѝ. Винаги ѝ крещат. Винаги са на нож.

— Сине, кажи ми едно нещо. Ако и ти си имаше същите неприятности у дома като Робин, щеше ли да потърсиш някой да те

спасява, или сам щеше да се опиташ да се спасиш?

Брандън се намръщи.

— Щях да се изнеса от къщата. Но това е различно.

— Така ли? Ако използваш някого, за да те спаси, смяташ ли, че ще се чувстваш свободен?

— Не, не съвсем.

— Искаш ли да отнемеш на Робин преживяването сама да се научи как да се освободи? Искаш ли да замени властните си родители със съпруг, който според нея, ще изпълнява същата роля? Тя ще очаква от теб да се грижиш за нея. Ще ти кажа нещо, Брандън. След като няколко месеца се грижиш за нея, ти сигурно ще започнеш да ѝ викаш. Ти ще осъзнаеш, че се е омъжила за теб, само за да те използва.

Брандън вдигна поглед, в красивите му кафяви очи се забелязваше леко удивление.

— Понякога е трудно човек да мисли за такива неща съвсем директно. Искам да кажа, че когато си с момиче и тя започне да говори за брак и разни такива неща, докато ти си мислиш за друго и искаш тя да е щастлива, но ти се иска и да легнеш с нея, а тя го знае и се опитва да го използва, за да... О, по дяволите. Разбираш за какво говоря, нали?

За първи път, откакто пристигна Брандън, Колби почувства искрено съжаление към момчето. Усмихна му се бавно като мъж на мъж.

— Брандън, доброто ми момче, позволи ми да ти кажа, че много добре знам за какво говориш. Добре дошъл в клуба. Ти се опитваш да се научиш по трудния начин като всички мъже. На четиридесет дойдох до заключението, че няма лесен начин. Жените могат да усложнят живота на мъжете завинаги.

— Даяна усложнява ли ти живота?

Колби забарабани по масата с пръсти.

— Изключително много. А най-лошото е, че според мен, изобщо не го осъзнава.

По-късно преди обед Даяна и Спектър, настанен до нея, отидоха с колата до града.

— Проблемът с мъжете — осведоми тя кучето, — е, че те наистина могат да усложнят живота на жените. Толкова трудно е да ги

разбере човек. Не умеят да мислят нито логично, нито разумно, така както мисли една жена. Не знам как да анализирам чувствата им, тях самите. Не умеят да общуват добре. Само се бъркат в живота ти и се мотаят наоколо, опитвайки се да привлекат вниманието ти. А получат ли го, не знаят какво да правят с него.

Спектър изскимтя съчувствено и извади нос навън от стъклото, за да души миризмите на утрото.

— И дума не обели сутринта, копелето. Нито дума. Мога да се закълна, че дори не си спомня, че е правил любов с мен, освен че очевидно се наложи да се облече, както и аз. Сигурно се е сетил защо се е събличал. Спектър, снощи полудяхме. Просто се събудихме и полудяхме. Никога преди това не бях поемала такъв риск.

Спектър мушна вътре огромната си муцуна и любопитно я погледна. Даяна въздъхна и посегна да го потупа насърчително.

— Ако съм бременна, ще ти позволя да правиш с Колби, каквото си искаш. Знаем, че търсиш повод да забиеш зъбите си в гърлото му.

Спектър изляя като чу името му.

— Можем само да чакаме — тъжно рече Даяна. — Според мен шансът е на моя страна, въпреки че не можеше да се случи в неподходящо време от месеца. Но беше само за една нощ и в края на краищата, аз съм на тридесет и четири. Чувала съм, че е по-трудно да се забременее на тридесет, отколкото на по-млада възраст. — Тя простена. — Но трябва честно да ти кажа, Спектър, снощи почувствах, че този мъж е доста продуктивен.

Тя продължаваше да се опитва да проумее неразбираемото си поведение. Любовните ѝ връзки бяха много малко, и винаги преминаваха предпазливо и дискретно. Никога не беше се будила посред нощ, за да се отдаде на обсебващата я страст, както се случи снощи. Все още не можеше да повярва, че онази жена в пещерата беше тя.

Когато Даяна пристигна на паркинга пред пощата, нямаше и следа от джипа на Колби, но там стоеше стария кадилак на Маргарет Фулбрук. Жената не беше в колата. На предната седалка седеше нейният начумерен и набит служител.

— Пожелай ми късмет — рече Даяна на Спектър и отвори вратата на колата, за да излезе. — Може и да не ме забележи. — Днес нямаше желание да се занимава с Маргарет Фулбрук. Горчивината на

въпросната госпожа можеше да охлади душата на всеки, който се доближи твърде близо до нея.

Но Маргарет Фулбрук забеляза Даяна. Тя излизаше през стъклената врата, тъкмо когато младата жена се канеше да я отвори. Даяна задържа крилото, заета с философски мисли за неизменната същност на човешките личностни маниери.

— Вие да не сте жената, която Савагар е прибрал за лятото? — без прелюдия попита Маргарет Фулбрук. Тъмните ѝ очи просветнаха на фона на студеното ѝ лице.

— Аз съм Даяна Прентис — спокойно отвърна Даяна.

— Искам да говоря с вас.

Даяна разшири очи.

— Така ли?

— Елате с мен. — Тя мина край Даяна и се насочи към кадилака. Очевидно жената беше свикнала да издава нареждания, на които околните се подчиняват.

Даяна вдигна рамене и я последва, изпълнена с мрачни предчувствия. Начумереният Хари замислено излезе от кадилака и отвори вратата на пасажерското място за работодателката си.

— Благодаря, Хари. — Госпожа Фулбрук се настани на седалката, сякаш сядаше на трон. Изчака мъжът да се върне на шофьорското място, след което насочи свиреп поглед през стъклото на прозореца. — Виждала ли сте внука ми?

Даяна осъзна, че трябваше да очаква такъв въпрос. Но тази сутрин съзнанието ѝ беше заето с други мисли.

— Да, запознах се с него. Вечерях с него и с Колби онзи ден.

— Казаха ми, че има очите на фамилията Фулбрук. Вярно ли е?

Даяна са взря в интеллигентните очи на Маргарет Фулбрук.

— Да, госпожо. Вярно е. Той е едни прекрасен млад мъж.

— Чух, че довел момиче. Може би се е метнал на баща си в това отношение.

— Да, има си приятелка. Повечето млади мъже си имат приятелки на тази възраст. — Даяна прокара ръка по капака на кадилака и нехайно добави, — току-що е завършил първата си година в колежа. Справя се много добре, доколкото разбирам. Смятам, че възнамерява да стане инженер.

Маргарет Фулбрук изсумтя:

— Може би ще постигне повече от баща си.

Даяна не успя да сдържи усмивката си.

— Ако говорите за финансови успехи, госпожо Фулбрук, уверявам ви, Колби се справя чудесно.

— Четох една от ужасните му книги. Пълни глупости. Само чудовища, кръв и мръсотии. И разни там кошмари.

— Не всеки умее да пише за кошмари. Колби има истински талант.

— Копеле. Няма никакъв талант. Поне не талант, достоен за уважение. — Но думите ѝ не бяха яростни. Госпожа Маргарет Фулбрук толкова много пъти беше наричала Колби копеле през последните двадесет години, че вече нямаше откъде да черпи жлъч.

— Предполагам, че издателят му няма да е съгласен с вас — тихо рече Даяна.

— Ха, какво ме интересува издателят му? — жената замълча с поглед, вперен в предното стъкло. — Какво представлява той? — най-после попита тя.

— Кой, Колби ли?

— Не! Не Савагар. — Край устата ѝ се появиха бръчици. — За него знам много добре. Прелъстител на невинни млади момичета. Некадърен, окаян и прозрачен опортюнист, който се опита да си улесни живота като се ожени за дъщеря ми. Но всичко му се върна. Направих всичко, за да не получи и цент. Дори един цент, Бога ми.

— А той някога молил ли ви е за пари?

— Не става въпрос за това! Ако не е молил, то е защото бързо е съобразил, че от мен няма да получи нищо. Колби Савагар не ме интересува. Питам ви що за човек е моят внук. Савагар напълно ли го развали?

— Брандън е интелигентен, образован, с добри обноски, възпитан и удивително чувствителен млад мъж. Много го харесвам.

— Без съмнение Савагар ви е промил мозъка. — Без съмнение.

— Деветнадесет години — бавно рече Маргарет Фулбрук. — Деветнадесет години. Не съм виждала сина на Синтия от погребението.

— Чия е вината?

— На Савагар, разбира се. Той така и не доведе момчето да ме види.

— Предполагам, защото е знаел, че не искате да имате нищо общо нито с него, нито с Брандън. Доколкото знам ясно сте изразила желанието си на погребението.

— Все още не желая да имам нищо общо с Колби Савагар. Но когато чух, че момчето е в града, помислих си...

Даяна си пое дълбоко въздух и рискува.

— Вчера Брандън ме попита за вас.

Сребристата глава рязко се извърна назад.

— За мен ли?

— Мисля, че проявява интерес към вас. Той няма други роднини, освен баща си. Съвсем естествено е, след като е във Фулбрук Корнърс да се замисли за роднините на майка си.

— Вероятно се чуди колко пари може да измъкне от мен. Момчето беше отгледано от баща си и сигурно онзи го е моделирал по свое собствено подобие.

Даяна прикри още една усмивка.

— Признавам, че Брандън доста прилича на баща си. Но определено има очите на майка си. Довиждане, госпожо Фулбрук. Сигурна съм, че сте заета, а аз трябва да прибера пощата си. До скоро. — Тя се отдръпна от колата.

— Момент, млада госпожице!

Приятно ѝ беше да я наричат млада госпожица, помисли си Даяна доволно и се обърна.

— Да, госпожо Фулбрук?

— Ако имате поне малко разум, и капчица приличие и самоуважение, ще престанете да се виждате със Савагар. Той няма да ви направи нищо добро, а и копелето не заслужава да е щастлив, дори и за краткото време, докато сте край него.

Даяна я погледна удивена.

— Моля?

— Чухте ме. — В пламтящия ѝ поглед имаше неумолима злоба. — Онзи ден в пощата видях как ви гледа. Той намира щастие с вас, а няма право на това. Няма право на каквото и да било щастие. Заслужава да бъде наказан за стореното на дъщеря ми. Спрете да се виждате с него!

Маргарет Фулбрук вдигна стъклото на прозореца, за да прекъсне всякакви разговори и след няколко секунди тежката кола се изниза от

паркинга. Даяна стоеше и я наблюдаваше, докато се изгуби от поглед.

ОСМА ГЛАВА

Когато след половин час Даяна влезе в къщата с покупки в ръце и Спектър по петите ѝ, в първия момент тя не забеляза цветята във вазата върху масичката в коридора.

Яркожълтите и бели маргаритки ги нямаше. На тяхно място стоеше китка безцветни и увехнали цветя.

Даяна едва не изпусна пакетите.

— Спектър — прошепна тя.

Той веднага дойде и загрижено бутна носа си до бедрото ѝ. После продължи напред, душейки в основата на масичката. Излая остро и я погледна.

— Някой е бил тук. — Даяна нервно се огледа. Знаеше, че в момента нямаше друг човек в къщата. Спектър щеше да полудее. Тя бавно отиде в кухнята, леко уплашена от това, което може би я очакваше.

Но там всичко си беше на мястото, нищо не липсваше. Тя пусна пакетите с покупки върху покрития с плочки плот, след което обиколи всички стаи. Спектър я следваше, усещайки неспокойствието ѝ. Но за него беше ясно, че няма непосредствена опасност.

Даяна се върна в коридора и втренчи поглед в проскубаната връзка плевели.

— Това е някаква шега — рече тя на Спектър, опитвайки се да си вдъхне кураж. — Някой си прави доста странна шега. — Но имаше нещо познато в този номер. Трябваше ѝ една минута, за да си спомни и тогава се сети. — Подобен случай имаше в книгата на Колби.

Извърна се, хукна към кухнята и грабна оттам „Шокиращата долина“. Докато разгръщаше страниците, за да намери епизода, пръстите ѝ леко трепереха.

— Помогни ми, Спектър, ако той така си представя комедията, ще му извия врата. Никак не е смешно.

Бързо намери сцената в трета глава.

„Донъли тъкмо влизаше в дома си и откри, че един красив букет гладиоли беше заменен с дрипави мъртви плевели. Ужасът пресече тялото му като с нож, опирайки тъпо острие по нервните окончания на гръбначния му стълб. Той се взираше в плевелите и знаеше, че те бяха както покана, така и знак. Зловонието им изпълваше въздуха. Пропълзляваше от кристалната ваза като зъл дух от бутилка.

Покана и предупреждение.

Те бяха подвластни на тъмнината, която според местните хора, населяваше пещерата, а също бяха предупреждение за Донъли, който не приемаше тези легенди на сериозно.

Дива ярост го обзе. Той замахна и плевелите изскочиха от красивата ваза. Захвърли ги в огнището и доволно наблюдаваше как огънят лакомо ги изяжда.

Едва когато плевелите бяха вече пепел, Донъли се запита кой може да ги е сложил във вазата. Възможните отговори не му харесваха.“

Даяна бавно затвори книгата.

— И на мен не ми харесва никой отговор, Спектър.

Тя чу джипа на Колби и изтича от кухнята, а кучето се изстреля към входната врата. Щом Колби се появи на стъпалата, Спектър както обикновено, изръмжа предупредително.

— Даяна? — Колби влезе в къщата. Вратата зад него се тръшна. — Махай се от пътя ми, Спектър. Днес имам по-важна работа от това да разменям обиди с теб. Може би някой друг път. Даяна?

— Тук съм — тихо рече тя. Стоеше на прага на кухненската врата и го наблюдаваше как минава край плевелите и не ги забелязва.

Той сбърчи вежди.

— Нещо не е наред?

Очите му проследиха погледа ѝ и се насочиха към масата до него. Първо изглеждаше изненадан, но после присви очи.

— Намерих ги тук, когато се прибрах преди няколко минути. Сутринта във вазата имаше маргарити. Колби, това напомня ли ти за нещо?

— По дяволите. — Той я погледна. — Да, напомня ми. Сцена от една моя книга.

— „Шокиращата долина“.

— Чак дотам. — Той сграбчи плевелите и ги понесе към кухнята, където ги хвърли при боклука. — Та, кой по дяволите, ги е сложил във вазата и защо?

Даяна скръсти ръце, несъзнателно затваряйки в себе си. Радваше се, че плевелите ги нямаше, но впечатлението от създалото се положение не можеше така лесно да се заличи.

— Не знам. Мислех, че ти може би имаш представа.

— Аз ли? — Той се навъси. — Но за какво говориш? Да не мислиш, че аз съм го направил.

— Хрумна ми, че това може да е някаква шега, за да ме подразниш, че толкова бавно чета „Шокиращата долина“.

Колби грубо изруга. Спектър предупредително изръмжа и се приближи до стопанката си. Колби не обърна внимание на кучето. Отвори вратата на хладилника и си взе кутия бира, която беше оставил преди няколко дни.

— За да ти е ясно за в бъдеще — рече той рязко, докато отваряше кутията. — Не си падам по такива шеги.

Даяна въздъхна с облекчение.

— Съжалявам — прошепна тя. — Просто за няколко минути бях много уплашена и сигурно ми е било по-лесно да приема, че ти си устроил този глупав театър, отколкото мисълта, че тук е влизал чужд човек.

Колби за миг погледна лицето ѝ и изражението на очите му се смекчи.

— Ела тук, скъпа — нежно рече той и протегна ръка. Даяна се поколеба, но после безмълвно пристъпи до него и той я прегърна. От неговата сила черпеше успокоение и кураж. Едната му ръка силно я прегръщаше, а другата държеше кутията бира, от която той замислено отпиваше.

— Когато разбере кой е сложил плевелите във вазата ти, ще го пребия — най-после проговори Колби. — Спектър тихо се обади. Колби го погледна. — Добре, приятелче, можеш да ми помогнеш.

— Кой би могъл да направи такова нещо?

— Проклет да съм, ако знам, но градът е пълен с вероятни кандидати.

— Какво искаш да кажеш? — попита Даяна.

— В случай, че не си забелязала, скъпа, аз не съм любимецът на Фулбрук Корнърс. Имам много стари врагове.

— След двадесет години? Съмнявам се.

— Някои хора тук помнят, повярвай ми. И не всички са доволни, че не завърших в затвора. Общото мнение във Фулбрук Корнърс е, че рано или късно ще свърша зле. Хората не обичат, когато предположенията им се окажат грешни.

Тя долови старата ярост в гласа му и плъзна ръка около стройната му талия.

— Колби, дори и да си прав, нещо ти убягва от вниманието. Номерът е за мен, не за теб.

— Не искам да го споменавам, Даяна, но логически погледнато, ти си потенциална мишена.

— Защо?

— Защото всички в града знаят, че ми принадлежиш.

— Не ставай смешен! — Възмутена, Даяна понечи да се отдръпне. Но той я привлече обратно към себе си със силната си ръка. — Аз не принадлежа на никого.

Колби не обърна внимание на протеста ѝ. Беше свъсил вежди съсредоточено.

— Повечето от тези гъсоци тук лесно биха се досетили, че най-сигурният начин да ми навредят, е чрез теб.

— Колби, не виждам логика. Дори да приемем, че е така, все още нямаме отговор на въпроса кой би могъл да направи такова нещо.

— Ами, за начало, това е някой, който е чел „Шокиращата долина“.

— Ха. Доколкото разбирам, в това число попадат едва ли не всички, които живеят тук. Днес сутринта Маргарет Фулбрук ми каза, че е чела една твоя книга. — Даяна млъкна, щом Колби я стрелна с гневен поглед.

— Днес си говорила с Маргарет Фулбрук?

— Тя тъкмо излизаше от пощата, когато аз влизах. Разменихме си няколко думи.

— За времето ли?

— Не, по дяволите, не за времето. — Даяна въздъхна. — Искаше да знае дали съм се запознала с внука ѝ.

— И ти какво ѝ каза?

— Истината, разбира се. Казах ѝ, че Брандън е очарователен и интелигентен млад мъж. — Даяна замълча, а после внимателно добави: — Според мен, тя би искала да се срещне с него.

— Ще се видя с нея в ада, но няма да ѝ позволя да се доближи до Брандън.

— О, Колби, бъди разумен. Тя е възрастна жена и не ѝ остава много.

— Това е неин проблем. Не си струва да ѝ съчувстваш, Даяна. Не го заслужава. — Колби погълна още бира. — Но предполагам, че нашият списък с вероятните шегаджии може да започне с нея. Бог е свидетел, че си мисли, че има основателна причина да ме мрази. А тя знае и за теб.

Даяна премигна, спомняйки си предупреждението на възрастната жена през деня. Стой далеч от Колби Савагар. Той няма право да бъде щастлив. Излишно бе да споменава за отмъстителния ѝ тон. Той веднага би се хванал за това като доказателство за вината на Маргарет Фулбрук. Даяна прибягна до логиката.

— Тя е стара жена, Колби. Който и да е бил, той е трябвало да търчи, докато аз бях в града.

— Хари нали я развежда. Той винаги се е чувствал поласкан да изпълнява поръчките на семейство Фулбрук. Стария Фулбрук го изпрати да ме следи, когато Синтия каза, че е бременна. Работата наистина достави удоволствие на Хари.

Даяна разшири очи.

— Фулбрук е изпратил Хари да те следи? Защо?

— А ти защо, мислиш, че го е направил? Да ми внуши малко разум. Да ме накара да напусна града. Тогава Хари беше двадесет години по-млад, беше набит и як като бик. А и никога не ме е харесвал.

— Какво се случи?

— Хвана ме пред старата къща на Ролинс. Бях навън и си говорех с Еди Спунър и се връщах към къщата на леля Джес. Хари запуши пътя с един камион на Фулбрук и когато спрях, той излезе от колата. Каза, че ще ми даде да се разбере. И замери главата ми с една пръчка.

— Господи, Колби.

— За щастие, първият път не улучи, а и аз не му дадох втори шанс. Той беше едър, но не беше пъргав. С такива като Хари Волът

човек трябва да действа без предупреждение. Успях да го ритна точно, където трябваше. Той падна и закрещя. Сkochих в колата и изчезнах. По онова време нямаше човек, който да може да ме стигне с кола. — Колби се замисли. — Обаче копелето повреди предното ми стъкло с първият си удар. Така и не си взех полагаемото за повредата.

Даяна беше потресена.

— Може би трябва да добавим Хари към списъка.

— Аха. Страхувам се, че е един от многото.

— Колби, за Бога, какви си ги вършил като дете? Да не си опитвал да воюваш с всички в града?

Той й се усмихна предизвикателно.

— От моя гледна точка, беше точно обратното. Всички непрекъснато се опитваха да се сбият с мен.

— И ти се съгласяваше.

Той вдигна рамене.

— Разбира се. Защо не?

Даяна лекичко удари рамото му.

— Ти си един голям мъжкар идиот. Наслаждавал си се на славата си, нали? Харесвало ти е да си местната легенда. Нищо чудно, че списъкът с неприятелите ти е дълъг цяла миля. Как изобщо ще разберем кой е сложил тези плевели във вазата ми?

— С насилие нищо не се постига. Поне не към мен. — Колби пресилено разтри нараненото си рамо. Отново потъна в мисли. — Дяволски добър въпрос. В градче като това мълвата бързо се разпространява. Възможно е Еди Спунър да е дочул нещо на бензиностанцията. Ще говоря с него. Междувременно, когато не съм наоколо, гледай глупавата ти хрътка да е близо до теб. Тя ще може да те защити от мизерника, който си прави гадни шегички.

Спектър сбърчи нос.

— Мисля, че го обиди — отвърна Даяна.

— Няма начин. Кучето не е достатъчно умно да разбере кога го обиждат. А сега, за вечерята.

— Какво?

— Надявах се да ми помогнеш и да гледаш детето. Честно казано, у дома положението е малко напрегнато. Малката Робин не се чувства добре с мен.

— Защо?

— Вероятно, защото знае това, което ти току-що определи. Синът ми изобщо не е ентузиазизиран от идеята за брак. Според мен, е влязъл в капан и търси начин любезно да се измъкне. Днес сутринта имахме дълъг разговор.

Даяна се намръщи.

— Ако Робин смята, че губи Брандън, няма как да не е разстроена.

— Ти какво ще кажеш за това? Хлапачката ме гледа, все едно съм човекоядец. Освен това, престана да ми казва колко страхотни са книгите ми.

Даяна се усмихна.

— Ненадеждна аудитория.

— Ще дойдеш ли на вечеря?

— А защо вие тримата не дойдете тук? Може би една промяна на обстановката ще разведри напрежението. Мислиш ли, че Робин и Брандън харесват пържени зеленчуци?

— Няма проблем. Някога готвила ли си на тийнейджъри?

— Ами, не. Каква е тайната?

— Трябва да сложиш четири пъти по-голямо количество от всички съставки.

— Имах намерение да увелича всичко четири пъти. Нали ще сме четирима? Колби, мога да броя.

— Не — обясни търпеливо той. — Не разбираш. Налага се да увеличиш четири пъти порцията на всеки тийнейджър.

— О, разбирам. Та това са много зеленчуци.

Не беше нужно много време, за да разбере човек, че Колби беше прав по отношение на напрежението между него, Брандън и Робин. По средата на вечерята Даяна имаше чувството, че може да разреже въздуха с нож. Робин изглеждаше наранена и намусена. Брандън се опитваше да отвръща на въпросите на Даяна, която умело водеше разговор, но накрая не намираще какво да каже.

Най-накрая Колби успя да подхване истински разговор, когато спокойно каза на Брандън и Робин за плевелите във вазата на Даяна.

— Също като в „Шокиращата долина“ — сети се момчето Брандън. — Кой би могъл да направи такова нещо? И защо?

— Не сме сигурни — спокойно отвърна Колби. — Днес следобед говорих с Еди Спунър, но той не беше чувал никакви клюки. Казах му

да си отваря очите.

— Мистериозно е — бавно рече Робин и погледна Даяна. — Изплашихте ли се?

— Беше доста изнервящо — призна Даяна. — Нещо като да получиш цинично телефонно обаждане. Разпознах сцената от книгата на Колби и това ме разстрои.

— Няма защо да се притесняваш, щом добрият стар Спектър е до теб — каза Брандън с усмивка и пусна под масата малко пържени зеленчуци.

Колби му се скара:

— Пак ли храниш кучето под масата? То не заслужава. Той е скапаняк.

Даяна се усмихна.

— Може би Спектър ще подобри мнението си за теб, Колби, ако от време на време му подаваш някоя хапка.

— Само през трупа ми.

Под масата се чу ниско, но ентусиазирано ръмжене. Даяна погледна Брандън и двамата се засмяха. Робин побутна храната в чинията си, а Колби подметна нещо, че има вероятност куче като Спектър да ухапе ръката, която го храни.

— Как върви търсенето на работа? — с равен тон попита Брандън.

— Не добре — отвърна Даяна. — Ако искам да си намеря работа до септември, трябва да се заловя сериозно за това. Наистина не ми се иска да се връщам в „Карутърс и Йейл“.

— Даяна, някога била ли си омъжена? — внезапно попита Робин, а в красивите ѝ сини очи се долавяше злонамерена нотка.

Колби ѝ хвърли яростен поглед, но Даяна търпеливо отговори:

— Не, Робин, не съм.

— И никога не си имала деца?

— Не.

— Защо?

— За Бога, Робин — промърмори Брандън. — Не ти влиза в работата.

— Просто искам да разбера откъде знае толкова много за брака.

Даяна беше изумена.

— Кой каза, че зная много?

— Брандън ми обясняваше, че днес жените не желаят брак, за да направят добра кариера, — обясни Робин с мек тон. — И даде теб за пример. Аз му казах, че може би не си добър пример, защото вероятно никога няма да се омъжиш и няма да имаш деца. Ти се интересуваш само от кариерата си.

— Достатъчно — студено отсече Колби.

Даяна усети странна топка в стомаха си. По някакъв начин тя се почувства задължена да се защити.

— Робин, невинаги можеш да си го позволиш. Аз наистина направих своя избор и не съжалявам.

— Избрала си кариерата пред брака. Не смятам, че можеш да служиш за пример на някого като мен, който иска нещо различно от живота.

Колби застрашително се наведе напред.

— Казах, достатъчно, Робин.

Даяна се насили и се усмихна насърчително.

— Няма нищо. Знам какво иска да каже. Но до край бих защитила позицията, че е важно за една жена да получи образование и да започне кариерата си, преди да се омъжи и да има деца.

— Много жени се омъжват, преди да помислят за кариера — настоя Робин.

— Някоя жена, която е със здрав разум, не бива да се поставя в икономическа зависимост от мъжа. Тя винаги трябва да има възможност да се грижи за себе си финансово. А ако възнамерява да има деца е още по-важно за нея да може да поддържа цялото семейство сама. Днес жените много често стигат до там, че сами отглеждат децата си, ако не си забелязала.

— С мен няма да се случи.

— Сигурна съм, че всяка жена, която забременее, се чувства така. Но знаеш ли кои хора живеят на ръба на бедността в тази страна? Това са самотните жени с деца. А мъжете, обещали да се грижат за тях, отдавна ги няма.

Даяна си пое дълбоко въздух и осъзна, че Брандън я наблюдаваше с възхищение. Очевидно Робин беше бясна.

Но именно изражението на Колби изненада Даяна. Той беше като тъмен облак.

Даяна се събуди и потрепери от страх. Сънят ѝ не беше истински кошмар, но я потискаше емоционално. С учудване осъзна, че плаче.

Спектър въпросително изджавка. Изправи се и мушна муцуна в ръката ѝ. Даяна го погали и усети успокоение.

— Добре съм — каза тя на кучето. — Беше просто сън.

Сън, изпълнен с ужасяваща тъмнина. И страховита самотност. Безбрежна самота във вечността. И с усещането, че държи нож в ръката си. От пръстите ѝ шуртеше кръв, която се стичаше навън от пещерата и се смесваше с водата и мъглата. Мъжки глас ѝ говореше, предсмъртното му проклятие изпълваше пространството, а тялото му се изтърколи настрани от нея.

Ти се бори с мен и смъртно ме рани. Не вярвах, че жена може да бъде толкова упорита и смела. Ако се беше родила мъж, от теб щеше да излезе могъщ войн.

Но, жено, ти не спечели. Аз умирам тук, и ти ще умреш. И в името на всички богове, чуй ме, коварна жено, проклинам те. Проклинам те с кръвта си, която умира. Вслушай се в съдбата си, защото не можеш да избягаш. Духът ще остане окован тук, докато не ме дариш с детето, което искам. Най-после ще узнаеш какво е да си жена. Окончателната победа ще е моя. А ти, ще се предадеш.

— Не трябваше да позволявам на Колби да ми разказва легендата за пещерата „Окованата жена“, Спектър. — Даяна отметна завивките, посегна за робата и obu пантофите си. — Този мъж много го бива да внушава кошмари.

Тя зашляпа по коридора, чувстваше се твърде напрегната, за да си легне отново. Спектър я последва, той охотно приемаше среднощните закуски.

— На всичкото отгоре и този сън, не ми стигат плевелите във вазата — сподели Даяна, докато се ровеше из хладилника. Отдавна не беше се впечатлявала от сънища. — След всички сънища, плевели и притеснения, че съм бременна, направо съм късметлийка, ако успея да заспя тази нощ.

Къщата изглеждаше хладна и тиха в сравнение с неспокойните ѝ сетива. Беше доволна, че Спектър е при нея в кухнята. Даяна беше свикнала да е сама, но понякога не беше зле да има мъж до себе си.

Отново сънят. По-силен от всякога. Вероятно, защото той прекара онази нощ в пещерата „Окованата жена“. Цял живот ли щеше да му се явява този сън?

Той стоеше до прозореца на долния етаж и се вслушваше в тишината в къщата и мислите му се върнаха към всичките онези дълги и самотни нощи, които беше прекарал тук като дете. Обикновено в тези нощи той си представяше най-лошите неща, които могат да му се случат.

Тъмни сенки се сливаха с дърветата навън. Колби се загледа в тях за известно време. Защо се беше върнал в този град? Защо не можеше да се отърси от чувството, че тук във Фулбрук Корнърс беше оставил нещо недовършено? Може би осъзнаваше простия психологически факт, че миналото е винаги част от бъдещето.

Колби въздъхна. Имаше и още нещо. Някакво смътно чувство на недовършеност го беше върнало. Преди напълно да се освободи от Фулбрук Корнърс, той трябваше да свърши нещо.

Изруга наум. Искаше му се да види Даяна. Имаше нужда от нея тази вечер. Сънят от пещерата го завладяваше.

Колби се извърна от прозореца, надраска кратка бележка върху лист хартия и я остави на кухненската маса. Вероятно щеше да се прибере преди изгрев — слънце.

Но можеше и да не се прибере.

Реши да повърви до къщата на Даяна. Ако тръгнеш с джипа, можеше да събуди Брандън и Робин.

Десет минути по-късно той видя, че кухненския прозорец на Даяна свети и се зачуди. Забърза и когато стъпи на първото стъпало на входната площадка отвътре прозвуча острият лай на Спектър.

— Даяна, аз съм — извика той и почука на вратата. — Махни проклетото куче.

Той я чу да успокоява Спектър и след миг отключи входната врата. Погледна я и му се стори топла, позната и толкова прекрасна.

— Защо си станала по това време на нощта? — попита той и влезе в коридора.

— И аз щях да те попитам същото. Господи, Колби, почти два през нощта е. Къде ходиш посред нощ?

— Не можах да заспя. Реших да се поразходя и видях, че при теб свети. — Той съблече коженото си яке. — Не, не е съвсем така.

Истината е, че мислех да се поразходя и да разбера, дали има шанс да ми отвориш в два посред нощ. — Той пусна якето си върху масата в коридора, привлече я до себе си и страстно я целуна.

Тя го погледна щом той си вдигна главата. Очите ѝ бяха широко отворени, а погледът ѝ изненадващо уязвим.

— Честно казано — тихо рече Даяна, — радвам се, че дойде.

Той силно я притисна за миг.

— Труден ден, а? Тези плевели наистина те разстроиха, нали?

— Да.

— Обещавам ти, че ще разбера кой ги е сложил, скъпа. И после злосторникът ще яде камъни от паважа. Хайде да влезем в кухнята и да си налеем една лечебна доза бренди.

— Тъкмо направих горещ шоколад.

— Още по-добре.

Взеха чашите си и се отправиха към всекидневната. Даяна седна до него на стария диван и сложи крак връз крак. Спектър се настани наблизо, както винаги бдителен, но очевидно примирен с факта, че Колби е наложил правото си да бъде тук по това време на нощта.

— Авторите на романи на ужасите да не би да страдат от много безсънни нощи? — попита Даяна и отпи от горещия шоколад.

Колби леко се засмя.

— Не, не съвсем. Не поне и при мен. Вече не, така или иначе. Като дете дълго лежах буден през нощта.

— И си въобразяваше разни истории?

— Биех се с чудовищата, които се криеха в килера. Представях си най-зловещото чудовище и после никак не можех да заспя, докато не си представях как да го надвия.

— Звучи така, сякаш си се опитвал да се справиш с някаква травма на детството.

Тя отбеляза това толкова загрижено и сериозно, че Колби се засмя.

— Не ми казвай, че си аматьор психолог, както и първокласна бизнес дама.

Тя му върна усмивката.

— Е, каквато и да е била причината да си измисляш чудовища, със сигурност ти е дала добра основа. Кога започна да пишеш, Колби?

— Когато Брандън тръгна на училище, започнах да работя на половин работен ден. Записах се в един местен колеж и освен всичко останало, посещавах часове по творческо писане. Един от преподавателите ме насърчи да предам няколко къси разказа, така и направих. Нищо не се продаде, но аз бях захапал. Реших, че искам да напиша книга.

— С ужасите ли започна?

Той поклати глава, припомняйки си дългите, бедни години.

— Не, пишех доста приключенски истории за мъже под различни имена. Нямаше много пари в това, но накрая стана така, че печелех толкова, колкото и в строителството. Тогава се отказах и започнах да пиша на пълен работен ден. Точно тогава се насочих към пазара на ужасите и започнах да използвам собственото си име.

— Дълъг и труден път.

Устните му се изкривиха при мисълта за миналото.

— В деня, когато казах на началника си, че напускам строителството, бях доста нервен. Бях сигурен, че ако се откажех от истинското си призвание, щях да престана да продавам книги, а какво щях да правя тогава? В края на краищата, носех отговорност за Брандън. Но рискувах и имах късмет.

— Понякога се налага да вземаме такива решения.

Той се изтегна на дивана и я привлече.

— Като стана въпрос за решения, имам впечатление, че Брандън определено се дистанцира от брака. Длъжник съм ти за помощта, скъпа.

— Забрави. Надявам се, и двамата ще осъзнаят, че вероятно бракът не е най-доброто за тях на тази възраст. Особено от гледна точка на Робин, според мен, ще е грешка.

— Предполагам. — Той стегна прегръдката си. — Ти наистина си жена, която знае как да се грижи за себе си.

— За мен е важно.

— Толкова важно, че никога не си поела риска да се омъжиш и да имаш деца.

Даяна се стегна.

— Хей, не започвай пак. Робин вече ми изнесе лекция на тема „прекалените амбиции на една трудна и агресивна делова жена“, не си ли спомняш?

— А ти такава ли си? — внезапно попита Колби.

За миг той си помисли, че е отишъл твърде далеч. Усещаше я напълно стегната до себе си.

— Ако си мислиш такива неща за мен, защо си тук тази нощ?

— Защото знам, че зад тази амбиция, упоритост и агресивност, се крие сексапилна жена, която по много елегантен начин ме влудява. — Той се ухили цинично и я целуна силно. — А жена, която изглежда толкова сладка, мека и апетитна с роба и пантофи, определено има и други таланти, освен деловите си качества. Каж ми защо си решила, че не можеш никога да разчиташ на мъжете.

Тя лежеше неподвижно и учудено го наблюдаваше.

— Малко по-проницателен си, отколкото предполагах, Савагар.

— Не ме гледай така изненадано. — Той леко се подразни. — Не съм напълно безчувствен. По начина, по който обясняваше на Робин тази вечер, си пролича, че нещо те е уплашило да се доверяваш на мъжете. Само заради онзи, който те оставил заради бившата си ли е? Или заради гадните шефове, които си имала през годините?

— Много неща, Колби. И всичко се свежда до убеждението, че е по-безопасно да разчиташ на себе си. Едва ли би могъл да спориш с мен по този въпрос. И твоето мнение по темата е същото.

— Да, права си. Добре, но в моя случай това е така, вероятно защото винаги съм имал усещането, че сам трябва да се справям. Леля Джес никога не е била като пристан за мен, а нямаше на кого друго да разчитам. Свикнах да се грижа сам за себе си. А ти?

— Подобна история. С изключение на това, че имах късмет да имам майка си. Татко ни напусна, когато бях на по-малко от година. Нито веднъж не изпрати на мама и един цент. Просто изчезна. Бедната ми майка забременяла в гимназията и се омъжила, без да завърши училище. Родителите ѝ ѝ помогнали, но нямали много да отделят. През целия си живот мама работила здраво. Ти не можеш да си представиш на какви минимални надници е трябвало да се съгласява. Имаше толкова Коледи, когато единственият подарък под елхата, беше подаръкът от Армията на спасението, който тя успяваше да изпроси.

— И ти си се заклела никога да не изпадаш в такова положение. Не си искала да рискуваш да попаднеш под финансовата зависимост на някой мъж.

— Да, с една дума.

— Не ти ли е хрумвало, че в преследването на своята независимост си стигнала до крайност? — сухо попита Колби.

— Бях сравнително удовлетворена. Сега имам всичко, което искам и мога да си позволя да направя живота на майка си доста по-лесен.

— Тази вечер каза на Робин, че не може да има всичко.

— Просто съм реалист. Животът често е серия от сделки.

— Каж ми — тихо заповяда Колби. — Някога доверявала ли си се наистина на мъж? Доверявала ли си му се да се грижи за теб? Да бъде силен заради теб? Да бъде до теб?

— А ти някога доверявал ли си се на жена до такава степен? — отвърна му тя с въпрос.

— Не — тихо призна той и си помисли: „Но не бях срещал жена като теб.“

— Мисля, че ме разбираш, Колби. Нали имаме нещо общо помежду си?

— Да.

Те прекараха заедно дълго време, преди да заспят върху неравния стар диван.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Даяна се събуди с приятното усещане, че нещо я натиска. След няколко минути осъзна, че се намира на дивана, и че Колби е тази сила, която я натиска по цялата дължина на тялото ѝ.

— Като събуждане в пещера — измърмори Колби със затворени очи. В този момент Спектър се приближи до дивана и сложи мокрия си нос върху топлата човешка кожа, която намери. Той изскимтя настоятелно. Колби изруга:

— Кажу ми на това куче, че ако иска да остане живо до падането на нощта, нека си махне мокрия нос от гърба ми.

— Мисля, че иска да излезе.

Колби отвори очи.

— Тогава защо не го изведеш?

— Защото ти си от външната страна на дивана. За теб е по-лесно да станеш и да го пуснеш да излезе.

— По-скоро ще завали сняг през август, отколкото аз ще направя услуга на това куче. Имам много по-интересни неща за правене тази сутрин. — Той плъзна топлата си длан по бедрото на Даяна.

— Да го пуснеш навън сутрин не е точно услуга. А необходимост.

Спектър потвърди думите ѝ с още едно изскимтяване.

Той премести студения си нос нагоре по гърба на Колби и събра дълбоквата риза на кълбо.

— Добре, добре, предавам се. Мога да преживея всичко, но не и мъчението от мокрия нос на едно куче. — Колби се изправи и се протегна. — Хайде, голям лигав звяр. Навън. Може и да те използвам в някоя от книгите си тези дни, знаеш ли?

Спектър се втурна напред ентусиазирано. Даяна чу външната врата да се отваря и затваря и си помисли колко е хубаво сутрин до нея да се събужда мъжът, когото обича. Една жена лесно се пристрастява към този лукс. Би било опасно да прекалява с удоволствието.

Тя отвори очи и видя, че Колби стои до дивана и събува дънките, с които беше спал. Върху голите му и силни рамене танцуваше светлината на утрото. В погледа му проблясваше решимост и чувство за собственичество, което я накара да потрепери.

За миг времето сякаш някак странно беше спряло, както понякога се случваше, когато беше с Колби. В очертанията на лицето му тя забеляза неизмеримо желание и почувства вълните на яростната му страст към нея. Той беше толкова силен, легендарен войн, мъж, който доминираше над всичко и всеки наоколо. Внезапно си представи, че е въввлечена в битка.

Беше заловена, хваната в капан и окована.

Тогавя Колби й се усмихна с топли сиви очи и мързелива утринна чувственост.

Да, той беше опасен, помисли си тя. Но как да му устои? Даяна разтвори ръце към него и той веднага се приближи.

Дълго след това Колби отново се измъкна от дивана като търкаше брадясалата си брадичка.

— Лошо, забравих да взема самообръсначка. Нямах да имам този проблем, ако живееше с мен.

— Можеш да използваш моята.

— Мисля просто да го направя. Да ти е за урок, че си толкова твърдоглава и не искаш да се преместиш при мен. После ще спретнем една закуска, а след това ще трябва да свърша малко работа днес. Заради това или онова в последно време нищо не съм написал. Мисля да изритах хлапетата от къщи за деня, да заключа вратите, да си направя една голяма кана с кафе и да прекарам известно време, занимавайки се с това, което трябва да направя това лято.

— Колби?

— Хм?

— Радвам се, че снощи дойде. Иначе щеше да е една много дълга нощ.

Той се наведе и я прегърна, притискайки я силно.

— Радвам се, че миналата нощ ти имаше нужда от мен, поне малко. Защото и аз имах нужда от теб.

Тя остана прилепена до него, докато Спектър не започна да драска по вратата.

Три часа по-късно Брандън се появи с джипа. Спектър се втурна навън яростно при познатия шум на двигателя, но когато видя кой е на волана, веднага изгуби интерес и се отказа от атаката си.

— Здравей, Даяна — поздрави Брандън, когато тя излезе на входната площадка. — Татко не пуска никого в къщата. Казва с Робин да се забавляваме и да не го безпокоим през деня. Вече си направихме поход, и сега Робин чете нещо под едно дърво. А аз отивам в града да прибера пощата и да направя малко покупки. Татко каза, че може би ще пожелаеш да дойдеш и ти. Обясни, че ходиш в града по това време.

— Звучи чудесно, Брандън. Само да си взема чантата.

— И Спектър може да дойде — извика след нея Брандън. — Затова и дойдох с джипа. Има място и за двама ви.

— Де да беше и баща ти толкова щедър към кучето ми. Тогава Спектър може би напълно ще промени отношението си към него.

Брандън се засмя и след няколко минути джипът потегли от двора с всички пътници.

— Шофираш като баща си — тихо рече Даяна, когато Брандън ловко изведе джипа от един завой и уверено натисна газта. Доста познато ѝ беше усещането за скорост, сила и контрол.

— Може би защото той ме е учил да шофирам — каза Брандън и нехайно сви рамене. — Спектър добре ли си там отзад?

— Добре е. — Даяна потупа кучето, което си беше извадило носа на вятъра.

Когато Брандън паркира джипа пред пощата, няколко любопитни погледа ги проследиха. През улицата Еди Спунър им махна изпод капака на една кола. Даяна отвърна на поздрава му на път за центъра на клюките във Фулбрук Корнърс.

— Сега да пазаруваме — съобщи тя, когато след няколко минути те излязоха от пощата.

— Ще дойда с теб — каза Брандън. — Трябва да взема нещо за вечеря. Татко каза, че ще идваш довечера. — Той се огледа наоколо с интерес. — Трудно ми е да повярвам, че баща ми е израсъл на такова място. По някакъв начин никак не му отива.

— Мисля, че не е могъл да се впише тук — измърмори Даяна.

— Чудя се защо е дошъл това лято.

— Интересен въпрос.

Тогава Даяна забеляза стария син кадилак, който бавно се движеше надолу по улицата към тях. В същия момент тя осъзна, че ѝ предстои важно решение. Освен това, знаеше, че няма много алтернативи. Кадилакът вече приближаваше. Хари щеше да паркира пред хранителния магазин.

— Брандън?

— Да, Даяна?

— В кадилака е твоята баба.

Брандън внезапно спря и с удивление се загледа към колата, от която излезе Хари и отвори вратата за царствената дама вътре. Маргарет Фулбрук чакаше, а погледът ѝ беше прикован във внука ѝ.

— Добро утро, госпожо Фулбрук — тихо поздрави Даяна, когато двамата с Брандън приближиха. — Позволете да ви представя Брандън Савагар. Брандън, това е Маргарет Фулбрук. — Тя затаи дъх, но вроденото добро поведение на Брандън надмогна болезнения момент.

— Как сте, госпожо Фулбрук? — каза той със завидно спокойствие.

— Приличаш на него — с обвинителен тон изстреля думите Маргарет Фулбрук. — Точно като него на неговите години. С изключение на очите. Истина е това, което ми казаха за очите ти. Също като на Синтия.

— И татко винаги е казвал това.

— Учудвам се, че баща ти признава, че нещо от теб прилича на майчиния ти род. Какво ти е разказвал Колби за Синтия, докато растеше?

— Казвал ми е, че е била много красива.

Погледът на Маргарет Фулбрук се смекчи от спомени.

— Да, дъщеря ми беше много красива. И много жизнена. Ако не беше баща ти...

Брандън не дочака да довърши.

— Извинете, госпожо Фулбрук. Трябва да напазаруваме. — Той хвана Даяна подмишница с хладния маниер, който Колби би демонстрирал в тази ситуация и се отправи към входа на хранителния магазин. Даяна не се опита да го спре.

— Къде си мислиш, че отиваш, млади човече? — извика след него Маргарет Фулбрук. — Върни се веднага. На теб говоря. Хари, спри го. Веднага го спри.

Хари се изпречи на пътя им тромаво като стария кадилак. Малките му очи бяха присвити в очакване.

— Чу ли, хлапе? Тя иска да говори с теб. Прави, каквото ти казва, или ще получиш това, което получи баща ти една нощ, когато беше на твоите години.

Брандън пусна ръката на Даяна. Тя усети, че той се подготвя.

— Не се тревожи, Брандън — спокойно му рече тя, — баща ти каза, че Хари е голям, но много муден. И ако преди двадесет години не успял да хване баща ти, то сега той вече е като желе.

Пълното лице на Хари се набръчка от ярост.

— Муден, аз? Ще ви покажа кой е муден. — Той вдигна месестата си ръка с поглед впит в Брандън. — И ти си като него, по дяволите. Съвсем същият. Сигурно те е научил на някои внезапни удари. Но аз ще те надвия. Да видим.

Брандън изчакваше. Не сваляше поглед от противника си. Даяна се обърна и видя смразяващия поглед на Маргарет Фулбрук.

— Това изпълнение със сигурност ще ви гарантира, че никога повече Брандън няма да ви проговори, госпожо Фулбрук.

— Искам да говоря с него. Трябва да говоря с него. Сега, когато го видях, трябва да говоря с него. Не разбираш ли?

— Разбирам. Но първо, кажете на Хари да се отдръпне. — Даяна усещаше как се събират зяпачи. — Ако се пролее кръв, това ще е краят, госпожо Фулбрук. Никога вече няма да видите Брандън.

— Но той си тръгваше — изхленчи госпожа Фулбрук. — Опитах се да говоря с него, а той си тръгна.

— Само защото започнахте да хулите баща ми — обясни Брандън, но не сваляше поглед от Хари. — И аз искам да говоря с вас, госпожо, но няма да ви позволя да кажете и една дума срещу баща ми.

Настъпи напрегната тишина и Маргарет Фулбрук въздъхна дълбоко.

— Отдръпни се, Хари.

— Но, госпожо...

— Казах, отдръпни се.

Хари беше явно много разочарован и неохотно се подчини.

— А сега върни се, момче, и ела да поговорим.

Брандън бавно се обърна.

— Давате ли дума, че няма да критикувате татко?

— Трудно ще е да не го критикувам — призна госпожа Фулбрук. — От двадесет години го правя. Но ще се постарая. А сега ела тук, нека отново погледна очите ти.

Даяна леко се усмихна, докато Брандън вървеше към баба си.

— Аз ще напазарувам, докато вие пийнете кафе — рече тя. Но нито Брандън, нито Маргарет Фулбрук ѝ обърнаха внимание. Те бяха твърде заети да се гледат един друг в очите.

След час Брандън, потънал в мисли, остави Даяна и Спектър пред къщата ѝ. По обратния път той почти не говореше, но проговори, когато Даяна понечи да слезе от джипа.

— Какво мислиш за нея, Даяна?

Тя седна на седалката обратно и се загледа в напрегнатото и загрижено изражение на Брандън.

— Тя е една огорчена, стара жена, която в продължение на двадесет години се е отричала от внука си. Сега те видя и съжалява за пропиляното време. Ти си единственото нещо, което ѝ е останало.

— Стана ми жал за нея. Въпреки, че насъска стария Хари към нас.

— Днес ти се държа благородно и любезно с нея, Брандън. Даде ѝ нещо, което тя не би могла да купи, нито да открадне, нито да вземе насила. Дълбоко в себе си го знае. — Даяна спонтанно се наведе през седалката и леко го целуна по бузата. — Само един истински мъж би се справил със ситуацията днес, точно като теб. Гордея се, че те познавам. — Тя излезе от джипа. Спектър изскочи до нея и тутакси се насочи към стъпалата на входната площадка.

— Даяна, почакай. — Брандън се изчерви като домат от думите ѝ за неговата мъжественост, но изглеждаше доволен. — Според теб, какво да кажа на татко?

— Не знам. Предполагам, истината. Той сигурно е знаел, че щом си в града, тази среща е неизбежна. Мисля, че основното му притеснение, е било, че госпожа Фулбрук ще се опита да те нарани. Но щом разбере колко добре си се справил, ще се успокои. А ти наистина се справи блестящо, Брандън. Накара я да подгъне колене пред теб.

Брандън се усмихна.

— Не съвсем, но със сигурност не е онази инатлива стара сврака, за която татко говори.

— Може би преди двадесет години е била доста по-проклета.

Брандън натисна газта на джипа.

— Вероятно. Ще се видим по-късно, Даяна, и благодаря.

Даяна се загледа как изкарва джипа от автомобилната алея, след което се обърна към къщата.

— Хайде, Спектър, стари приятелю, да си направим закуска.

Но за първи път Спектър не се показва веднага при споменаването на храна. Той душеше около входната врата и издаваше странни звуци.

Даяна почувства хлад.

— Спектър? Какво има? Нещо не е наред ли? — Тя измъкна ключовете от чантата си и ги пхна в ключалката на входната врата. Кучето нетърпеливо дращеше по мрежата.

Може би Колби беше вътре, помисли си Даяна. Но защо не излезе, когато чу джипа? Тя бавно превъртя ключа и инстинктивно се отдръпна, за да пусне първо кучето.

Спектър не се поколеба. Затрополи с едрите си лапи навътре и взе да души около масичката в коридора. Даяна бавно го последва, опитвайки се да разбере кое не беше наред в коридора.

Отне ѝ цели три секунди, докато осъзнае, че малката масичка с празната ваза беше поставена от дясната страна на коридора, вместо от лявата.

Някой я беше преместил. Някой, който беше изучавал „Шокиращата долина“.

— Господи, Спектър. Някой целенасочено ме преследва. Някой се опитва да ме уплаши до смърт.

Който и да бе той, успяваше.

В продължение на още няколко секунди Даяна се взираше в масата и усещаше ускорения си пулс, както и студената влага по кожата си. Тя се опита да мисли разумно. Сигурно натрапникът отдавна си е тръгнал, уверяваше себе си тя. Спектър не би бил толкова спокоен, ако в къщата се криеше човек.

Тя мина покрай масата и се отправи към кухнята. Този път не ѝ се наложи да търси конкретния параграф в „Шокиращата долина“. Книгата лежеше отворена на масата. Даяна се загледа в страница

петдесет и шеста. В първия миг не успя да се концентрира. После думите се проясниха.

„Новото място на масата беше нещо съвсем дребно, просто една незначителна промяна в битието му. Обикновено разместване на мебелите, което всеки би могъл да направи, за да разбере дали може да се използва мястото по-добре, или би било по-приятна гледка за окото.

Въздействието беше разрушително. От доста дълго време в личното пространство на Донъли се беше вселил един малък демон, който внасяше елемент на ужасяващ хаос.

Защото Донъли знаеше, че масата не може да е преместена от човешка ръка. Нямаше как в къщата да проникне човек, без да бъде забелязан. Охранителната система, която беше инсталирал, беше проверена.

Но той отказваше да вярва в демони, били те второстепенни или не.

Може би бе дошло време да си зададе въпроса дали не полудява. Интересно му беше да разбере каква присъда го очаква.“

Даяна не можеше да чете по-нататък. Затвори книгата и бавно влезе във всекидневната. Спектър изгуби интерес към масата. Той последва стопанката си и легна до нозете ѝ, когато тя потъна в дивана.

След половин час тя все още стоеше там сгушена, когато чу рева на джипа на автомобилната алея. Спектър вдигна глава и яростно залая.

Обзе я облекчение, когато осъзна, че сигурно беше Колби. Мисълта, че в този момент тя имаше огромна нужда от него, я шокира. Имаше нужда да потърси утеха и кураж, да почерпи от силата му, да получи закрилата му. За първи път в живота си тя съзнателно търсеше мъжа поради тази причина. Но, преди това тя не беше познавала мъж като Колби.

После чу как мрежата на вратата се тресна от ярост и облекчението ѝ премина в страх. Последното нещо, от което се нуждаеше сега, беше гневът на Колби.

Усетил истинска ярост, Спектър промени познатото си ръмжене на протест в нещо по-сериозно. Но Колби не обърна внимание на кучето. Прекоси коридора на три огромни крачки и изгарящите му от гняв очи се насочиха право към Даяна. Лицето му беше като маска, зад която бушуваше свирепа ярост.

За миг Даяна се почувства така, сякаш потъна в древното минало и се изправи лице в лице с един непреклонен мъж. Гневът на война беше стигнал върхна точка. Той нямаше да търпи предизвикателствата ѝ. Нямаше да се усмири, докато не я надвие.

— Не можа да устоиш, нали? — Колби се спря току пред нея и я накара да стане. — Просто не можа да се сдържиш. Казах ти да стоиш настрана. Той е мой син, по дяволите. Мой син. Ти знаеше, че не желая да се среща с онази стара вещица. По дяволите, Даяна. Нямаш никакво право да се месиш. Никакво право. За коя се мислиш?

Това преля чашата. Не ѝ стигаше шокът преди малко, а сега и яростта на Колби. Все така се случваше. Когато корабът потъва, можеш да разчиташ само на себе си. Жената не можеше да си позволи да разчита на мъжа.

Само една глупачка би повярвала, че мъжът ще е до нея, когато тя има нужда от него.

— Пусни ме, Колби. — Гласът ѝ беше нисък и сдържан.

Спектър се приближи и показа зъбите си.

— Ти умишлено си уредила тази среща, нали? Мина зад гърба ми и сглоби плана си.

— Не, Колби. Нищо не съм планирала. То просто се случи.

— Да бе. Нямаше да се случи, ако аз бях там, можеш да се обзаложиш. Господи, ти си ги представила един на друг. Брандън ми разказа всичко както е било. Ти си представила сина ми на тази жена — дявол, която почти двадесет години не се интересува от него. А аз ти се доверих, по дяволите. Мислех, че си на моя страна. Изобщо не ми хрумна, че можеш да ми устроиш това зад гърба.

Даяна положи усилие да задържи безизразното изражение на лицето си. Ръцете му я стискаха като в менгеме. Тя го погледна в лицето и разбра, че е безнадеждно.

— Съжалявам, Колби.

— Разбира се, че съжаляваш — язвително я сряза той — Ще ти кажа кои съжалява. Аз съм този, който съжалява. За това, че ти се доверих. За това, че повярвах, че си различна от другите жени. Бях глупак, но именно синът ми заплати цената на проклетото ми идиотско доверие. — Той ядосано я пусна и закрачи към прозореца. — Не знам какво ме накара да си мисля, че мога да ти вярвам, само защото си добра в леглото.

Даяна обви ръце около себе си, отдръпвайки се от яростта на Колби и обидата, която ѝ нанасяше. Спектър се притисна към нея и тихо изскимтя. В разразилата се буря масивното му тяло ѝ носеше утеха. Тя усещаше напрежението в него. Тогава ѝ хрумна, че Спектър беше единственото същество от мъжки пол, на когото можеше да разчита.

— Той ѝ купил кафе. Можеш ли да повярваш? — Колби удари с длан перваза на прозореца. — Купил на Маргарет Фулбрук кафе и седнал да разговаря с нея, докато ти спокойно си пазарувала.

— Колби.

— Разбирам, че насъскала това глупаво говедо Хари срещу двама ви. Кажи ми, какво щеше да правиш, ако това влечуго беше ударил сина ми? Как щеше да се чувстваш тогава?

— Брандън се справи с него много добре. Нямахме бой.

— Благодарение на теб. Сигурно си мислиш, че си действала дяволски умно. — С характерния си жест Колби прекара ръка през косата си.

— Достатъчно, Колби.

Изглежда niskият ѝ, студен и напълно формален тон проникна в съзнанието му. Бързо обърна глава и я погледна гневно.

— Какво не искаш да чуеш? — доста тихо попита той. — Че си така свикнала да играеш на бизнес дама, че не можеш да устоиш на всяка възможност да нареждаш нечий друг живот? Мислиш си, че си по-умна от всеки друг? Че притежаваш повече аргументи от другите, за да вземаш решения, които могат да променят живота на хората с години напред?

— Колби, казах, достатъчно. Разбирам. Мисля, че е време да си тръгваш. — С изключително усилие на волята тя се въздържаше да не загуби самообладание. Искаше ѝ се да плаче, да закрещи, че не ѝ помага точно, когато има най-голяма нужда от него. Но ако не друго в света на бизнеса, беше се научила да владее емоциите си пред мъжете.

— Имам още много неща да ти казвам, жено.

Тя затвори очи, свивайки се в себе си, отдръпвайки се от другите, както винаги до сега.

— Може би, но аз не желая да слушам. А сега, ако обичаш, върви си. Каза ми мнението си за мен. Кълна се, че няма повече да имам нищо общо нито с теб, нито с Брандън. Имаш честната ми дума.

— Колко струва честната ти дума?

Даяна отвори очи и го погледна право в потъмнялото му от гняв лице.

— Повярвай ми, в този случай, можеш напълно да се довериш на честната ми дума. Ако желаеш, ще ти дам и парична гаранция, че няма да срещам нито теб, нито сина ти. Сега тръгвай!

Спектър подкрепи тихата заповед със страховито ръмжене. Той неотменно стоеше до нозете на Даяна.

— Да, тръгвам си. — Колби се запъти към вратата. — Достатъчно ми навреди. Няма смисъл да оставам, за да видя и останалите номера, които кроиш.

На излизане той тресна мрежестата врата по-силно, отколкото когато влизаше.

— Той дори не забеляза масичката в коридора — рече Даяна на кучето.

После отново потъна на дивана и даде воля на сълзите си.

Това, което най-много го подразни, беше фактът, че тя се затвори в себе си. Отнесе се с него сякаш той беше някаква необузdana и опасна природна сила. Беше заключила вратата, беше издигнала стена, която да я предпази, беше го оставила да се отдаде на яростта си.

Отнесе се с него така, както се беше отнасяла към всички останали мъже в живота си. Скри се зад хладната, сдържана и непроницаема фасада, оставяйки го да стигне до крайност.

Той осъзна, че му се искаше тя да беше реагирала по някакъв начин. Да беше се развикала или разплакала, или да беше го ударила с малките си юмручета. Предпочиташе всичко друго, но не и това хладно отстъпление.

Беше ядосан и тя беше виновна. Колби търсеше схватка, а тя отказа да се включи. Това го вбеси точно толкова, колкото и истинската причина за гнева му.

Колби взе и последния остър завой по Ривър Роуд с джипа си, намали скоростта и навлезе в равнината част за паркиране пред водопада „Окованата жена“. Изключи двигателя рязко и остана с ръце върху кормилото и поглед вперен в пенещата се вода, която се стичаше надолу по скалите.

Тя нямаше право да представя Брандън на старата вещица.

Според Брандън очевидно самата Маргарет Фулбрук беше устроила срещата, но Колби знаеше, че е можело да бъде предотвратена. Просто Даяна и Брандън е трябвало да направят завой на сто и осемдесет градуса, да се върнат в джипа и да потеглят. Но не, Даяна спокойно ги представила и изпратила Брандън на кафе с баба си.

Синът му пил кафе за старата вещица. Колби все още не можеше да го повярва. А Даяна през това време спокойно си пазарувала, докато Брандън и Маргарет Фулбрук били сами. Беше прекалено. Пряко всякакви граници.

Ами ако Хари беше ударил Брандън? Вярно, че Колби беше обучил Брандън да се защитава, но момчето никога не беше попадало в истински уличен бой.

Хари беше мудар, но злонамерен и силен. Само едно попадение и Брандън щеше да бъде повален. Ами ако Даяна се окажеше в средата на такава схватка? Не съвсем невероятна ситуация, тъй като тя може би щеше да се опита да ги спре. И щеше сериозно да пострада.

Колби стисна юмрука на дясната си ръка. После отпусна пръстите си един по един. Нямаше никакво извинение за поведението на Даяна. Много добре знаеше, че той не желае Брандън да се среща с Маргарет Фулбрук.

Разбира се, Брандън изпитваше любопитство към баба си, но момчето не би устроило срещата въпреки директните инструкции на Колби. Само Даяна го е направила.

— По дяволите.

Изобщо не биваше да се връща тук това лято. Всичко щеше да е наред, ако не беше си наумил да види отново Фулбрук Корнърс. Сигурно не е бил с всички си.

Ако не беше се върнал, никога нямаше да срещне Даяна.

Колби излезе от джипа и се отправи към ръба на водата. Веднага го обгърна росата на водопада и навлажни косата и ризата му. Той стоеше и наблюдаваше скритата пещера. Тя беше толкова топла и любяща, и сладка онази нощ. Беше всичко, което той някога е искал от една жена. Беше му се отдала по начин, по който той инстинктивно усети, че не беше го правила с никой друг мъж. Не беше запазила за себе си нищичко. Беше напълно негова.

А на следващата сутрин се държа така, сякаш нищо не беше се случило, въпреки че имаше реална възможност да е забременяла.

Днес тя му връчи лична парична гаранция, че няма да се меси в живота му повече. Щеше да си отиде от него, както възнамеряваше да напусне и работата си. Може би отново се приемаше за жертва на мъжки шовинизъм.

Колби се обърна към джипа и седна зад волана. Не му се нравеше мисълта, че тя го сравнява с другите мъже в живота си, на които не е можела да разчита, с мъжете, с които е работила, с онова копеле, когато е била на двадесет и пет.

Но, господи, той имаше право да се гневи. Тя сгафи, а не той. Тя не трябваше да се държи толкова студено и остро, когато той ѝ се разкрещя. Не трябваше да се отдръпва от него в себе си.

По обратния път към къщата на леля Джес той започна да се успокоява и да мисли разумно.

Първата разумна мисъл, която му хрумна, беше, че не можеше да позволи на Даяна да си тръгне просто така.

А следващата разумна мисъл беше, че нещо с масичката в коридора не беше наред.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Даяна беше приключила с чистенето на кухнята и внасяше храната в хладилника, когато Спектър излая предупредително. След миг тя чу двигателя на джипа и болезнено затвори очи. Колби се връщаше да ѝ крещи отново. Даяна си помисли, че няма да може да го понесе.

Тя се изправи и бързо отиде до входната врата. Успя да заключи точно, когато той с един скок се озова на входната площадка. Сигурно е чул тихото прещракване.

— Даяна, пусни ме — Колби решително заудря по вратата.

Спектър силно излая в отговор, но Даяна не си направи труда да отговори. Тя се върна в кухнята, заключи задната врата и поднови прибирането на храната.

Блъскането по вратата не спря.

— По дяволите, Даяна, пусни ме. Трябва да говоря с теб.

Даяна остави Спектър да отговори вместо нея. А кучето се справи толкова ентузиазирано. В продължение на няколко минути се чуваше само шумен лай и удари от юмруци по вратата. Първо престана чукането. Спектър победоносно излая и се оттегли в кухнята.

— Добро куче — измърмори Даяна. — Мога да разчитам на теб, нали?

Но не се чуваше двигателят на джипа да работи и Спектър заръмжа отново. Той изпъна тяло и в следващия миг с лай се втурна навън от кухнята към спалнята.

— Закъсня, глупаво куче. Вече съм вътре.

Гласът на Колби дойде от спалнята и Даяна си спомни, че беше оставила един прозорец отворен. Тя бавно се обърна и го видя да влиза в кухнята. Спектър ръмжеше по петите му, но не предприемаше истинска атака.

— Какво, по дяволите, става тук? — попита Колби, разбутвайки кутиите.

— На какво ти прилича? Приготвям се да заминавам. — Даяна се зае методично да подрежда опакованата храна в кутията, която щеше да вземе със себе си.

— Бягаш, след като причини толкова неприятности? — попита той с груб глас.

— Дадох дума, че няма да се бъркам в живота ти повече, Колби. Това означава, че трябва да напусна Фулбрук Корнърс. Ще използвам един стар западняшки израз, градът е малък за двама ни. Няма как да избегнем срещите си тук.

— Винаги ли бягаш, когато нещата не тръгнат така, както си ги планирала?

— Както казах на Брандън онази вечер, умната делова жена трябва да знае кога да приключи с проблема.

— Аз съм ти проблем, така ли?

С усилие на волята тя запази контрол над разстроените си нерви.

— Като се тегли чертата става ясно, че нашата връзка е проблем, който трябва да се ликвидира.

Той се доближи до един кухненски стол, извъртя го и седна. Скръсти ръце на облегалката и се загледа в нея замислено.

— Да не би да ти е приятно и удобно да говориш за връзката ни на бизнес жаргон? Да се ликвидира? Време е да приключим с проблема? Нека ти кажа нещо, ако трябва да се тегли чертата що се отнася до мен, трябва да е ясно, че не желая да ме приемаш като поредното несполучливо вложение.

Даяна стисна кутия корнфлейкс така силно, че хартията се намачка.

— Ти си творецът сред простосмъртните. Измисли по-добър начин как да я наречеш.

— Добре, какво ще кажеш за това? Ти си страхливка, Даяна. Мислиш, че когато нещата се влошат, твърдите дами като теб могат просто да си тръгнат от проблема.

Тя рязко вдигна глава от надигация се в нея гняв.

— Знаеш, че това са глупости. Ти си този, който сложи край на така наречената наша връзка, а не аз. Ти влезе тук преди малко и ми каза, че се меся, манипулирам и създавам проблеми.

— Да, точно така. И това ме вбеси.

— Така ли? Ами, и мен. Защо просто не се махнеш от тук? Хайде, изчезвай. Имам си работа.

— Не можеш да избягаш от мен.

— Кой ще ме спре?

— Аз — директно отвърна Колби.

— Противоречиш си. Преди по-малко от час ми казваше да стоя настрана от живота ти.

— Никога не съм казвал това.

— Е, така прозвуча.

— Казах ти, че съм ядосан — рече Колби през зъби. — И то с основание. Но не съм те изхвърлял от живота си.

— Почти.

— А ти реши, че съм като всички останали мъже, които си познавала, нали? — тихо отвърна той веднага. — Но грещиш. Признавам, че разбирам защо имаш такова впечатление за мен.

— Така ли?

— Имаше нужда от мен. Сигурно си била уплашена до смърт, а аз ти се нахвърлих и треснах вратата. Само шум и ярост, които не вършат работа, когато те притисне ситуацията. Такива ли са били всички мъже в живота ти, Даяна?

— Аз не съм се страхувала от теб — отвърна тя с достойнство. — Никога не съм се страхувала от никой мъж.

— Така ли? Ти се страхуваш от този, който е изместил масичката в коридора.

Тя изпусна буркана с горчица, който тъкмо се канеше да пъхне в кутията. За миг настъпи тишина.

— Мислех, че не си забелязал — най-послед рече тя, без да го поглежда.

— Бях прекалено бесен и не го забелязах отначало. После отидох с колата до водопада „Окованата жена“, за да си помисля и след известно време си спомних, че нещо около масичката в коридора беше различно. Нещо, което ми навя спомен за една от моите книги.

— „Шокиращата долина“. Страница петдесет и шест.

Колби бавно кимна, без да откъсва поглед от нея.

— Кога се случи?

— Кога са преместили масичката ли? Не знам. Предполагам, че докато с Брандън сме били в града. Когато се върнах, я намерих така.

— Било е като шок, нали?

— Меко казано. Колби, някой тук не ме харесва. И теорията ти, че може да е Маргарет Фулбрук, е вероятно грешна. Тя пиеше кафе с Брандън, докато са местили масичката.

Колби присви очи.

— Може да го е направил Хари.

— Не. Хари седеше навън в кадилака през цялото време, докато Брандън и Маргарет бяха в кафето.

— Е, това значи, че целият град е заподозрян — замисли се Колби.

— Ами, който и да го е направил, ще трябва да си намери друго хоби. Довечера ще съм си в Портланд.

— Довечера ще си в къщата на леля Джес — рече Колби с равен тон.

Даяна го погледна въпросително.

— Не, благодаря. Дойде ми до гуша от Фулбрук Корнърс.

— И от мен, така ли?

— Честно казано, да се занимаваш с някакъв ужасен натрапник и с мъж, който си мисли, че съм допуснала ужасна нелоялност, не ми е по силите. Дори и на мен.

— Ти не си допуснала ужасна нелоялност — измърмори Колби. — Просто малка проява на недискретност. Ужасна нелоялност за теб би било да спиш с някой друг мъж.

— Не мога да ти опиша какво облекчение чувствам като чувам, че не съм извършила смъртен грях. Моля те, ще си тръгваш ли? Имам да опаковам багаж.

Той не помръдна.

— Даяна, имах право да ти се ядосам.

Тя вдигна рамене и извади разни други неща от шкафа.

— Може би. Въпрос на мнение. Синът ти искаше да се срещне с баба си. Той е възрастен човек и също има своите права. Когато я видях да стои на улицата и да го наблюдава, просто ги представих. Брандън беше този, който трябваше да вземе решение. Нито ти, нито аз.

Колби въздъхна дълбоко.

— Може би затова бях толкова бесен — бавно рече той. — Може би не исках да призная, че решението беше на Брандън. Казах ти, че

като баща съм направил много грешки. Няма причина да си мисля, че не бих могъл да направя и още.

— Кажи това на Брандън. Сигурна съм, че той ще разбере. Той е един чувствителен и възприемчив млад мъж.

— За разлика от баща си?

— Ти си много по-циничен от него, но си имал доста по-трудно детство и юношество. И не бъди прекалено строг към себе си, Колби. Ти си този, който е поел отговорността да превърне Брандън в чудесния млад мъж, какъвто е сега. А сега, би ли ме извинил, искам да приключа с опаковането.

— Даяна, довечера ще дойдеш при мен. Там ще си в безопасност.

— В Портланд ще съм в безопасност.

Колби скочи на крака и запрати стола към стената, в следствие, на което се чу ужасен трясък.

— По дяволите, твърдоглава и сдържана, жено. Мислиш си, че не можеш да разчиташ на мен достатъчно, да те защитя, така ли?

Даяна сви юмруци, за да спре треперенето на пръстите си.

— Защо ще искаш да ме защитаваш?

— Защото ми принадлежиш. Не си ли го разбрала още?

— Искаш да кажеш, че тъй като започнахме кратка лятна любовна връзка, ти се чувстваш някак отговорен към мен? — подигра му се тя. — Забрави, Колби. И сама мога да се грижа за себе си. Отдавна го правя. Освен това, любовната афера приключи. Задължението ти отпада.

Две големи крачки и той беше до нея. Пъргаво я хвана за тила. Докосването му беше изумително нежно, но ръката му беше прекалено силна и тя не успя да му се противопостави. Погледът му омекна, щом я погледна.

— Любовната афера далеч не е приключила и ти го знаеш. А що се отнася до моето задължение, можем да го обсъдим по-късно. В къщата на леля Джес. Скъпа, не ми противоречи. Знаеш, че ще се побъркам от притеснение, ако останеш тук сама. Не мога да те пусна да се върнеш в Портланд. Все още не. Между нас има толкова много неща.

— Така ли? — Тя едва изрече думите.

Бляскавият му, решителен поглед я поглъщаше.

— Да — каза Колби. — Има.

Мисълта, че толкова много неща му бяха ясни, възпря Даяна да не си отваря устата. Тя тръгна по коридора, за да си вземе багажа за пренощуване.

— Татко избухна, когато му казах, че съм се видял с баба днес — рече Брандън час по-късно. Двамата с Даяна седяха на овехтелите столове на верандата в старата къща на леля Джес. Робин беше в стаята си и се мусеше, а Колби работеше. — Но той наистина се вбесява от тъпите номера, които някой ти играе.

Даяна отпи чай с лед и погледна скептично събеседника си.

— Наистина ли е ядосан? Мислиш, че е по-ядосан от номерата, отколкото от това, че те представих на Маргарет Фулбрук?

— Определено.

— Мисля, че не си разбрал. Колби не одобрява тези номера, но той определено беше сериозно ядосан, че ти си се срещнал с баба си.

— Не. Не познаваш татко, както аз го познавам. Когато се разкрещи, той е като луд. Но след като мине бурята, се успокоява. От друга страна, щом стане мълчалив, разбирай, че имаш проблем.

— Ще се опитам да запомня тази подробност — рече Даяна с кисела усмивка.

— Ти наистина ли се стягаше за Портланд?

— Да.

— Татко сигурно не е бил на себе си.

— Вбеси се още повече — замислено отвърна Даяна.

— Радвам се, че не си тръгна. Знаеш ли, той наистина е много привързан към теб.

— Не, не знам. Невинаги мога да разбера баща ти, Брандън.

— Повечето хора не могат. Познавам го по-добре от всички останали и въпреки това, понякога и на мен ми е трудно да го разбера. Добре се чувства, когато нещо предстои, нали ме разбираш? Той се заема със ситуацията.

— Според мен, в това отношение ти доста приличаш на него — тихо каза Даяна. Канеше се да добави още нещо, но в този момент на входната площадка се появи Робин. Младата жена погледна Даяна нещастно и се обърна към Брандън.

— Скучно ми е. Тук няма какво да се прави. Искаш ли да се разходим или нещо друго, Брандън? Трябва да говоря с теб.

— Разбира се. — Брандън се изправи. — Ще се видим по-късно, Даяна. Искаш ли да дойдеш, Спектър? — Той окуражително се потупа по бедрото.

Спектър бавно се изправи и хвърли въпросителен поглед към Даяна.

— Хайде — каза тя на кучето. — Аз съм добре. Спектър щастливо припна след младежите, опърпаната му опашка весело помахваше.

— Погледни това глупаво куче — каза Колби зад мрежестата врата. — Държи се така, сякаш, че двамата с Брандън са приятелчета от години. Докато на мен показва само зъби и челюсти, от които капят лиги.

— Предполагам, че нещо в теб го дразни — отвърна Даяна и си наля още чай с лед. Брандън и Робин изчезнаха в гората. — Искаш ли чай?

— Благодаря. — Той отвори мрежестата врата, излезе на входната площадка и се отпусна на стола на Брандън. Взе студената чаша от ръката ѝ и се взря след Брандън и Робин.

— Имам усещането, че бедната малка Робин се насити на Фулбрук Корнърс.

— Мога да я разбера.

— Още ли ми се сърдиш?

Даяна се замисли.

— Да.

— Ще ти мине.

— Мислиш ли?

— Разбира се. На мен ми мина — отбеляза Колби с неоспоримата си мъжка логика.

— Нима?

— Да, по дяволите, да. — Колби остави чашата си и посегна да хване ръката ѝ. Пъргаво взе чашата от ръката ѝ и я привлече в скута си. — Спри да се опитваш да ме предизвикваш.

— Какво? Ядът ти ти държи влага, колкото си искаш, но щом се успокоиш, искаш всички около теб да са нормални, нали?

— Така е по-добре. — Той я прегърна. Ръката му беше върху бедрото ѝ, а устните му в косите ѝ.

— Колби, искам да говоря с теб.

— Говори бързо. — Пръстите му пропълзяха по бедрото под дънките и се спряха на седалищните ѝ части.

— Мисля, че не си мислил достатъчно за цялата тази ситуация.

— Коя ситуация? — Устните му бяха върху шията ѝ. Даяна потрепери и с копнеж докосна рамото му.

— Ами, аз да съм тук в къщата.

— Щом имам желанието да понеса тази тъпа кучешка муцуна, какъв е проблемът?

— Ами, спането, от една страна. Имаш ли четвърта спалня?

— Не. Само три.

— Така си и мислих. И аз къде ще спя?

Той се отдръпна и я погледна в лицето искрено изненадан.

— Естествено, че ще спиш при мен. Къде мислеше, че ще спиш?

— Ами хлапетата? Да не мислиш, че трябва да ни видят задължително, че си лягаме заедно?

— Както ти и моят син отбелязахте, Брандън не е вече хлапе. Той вече знае, че спя с теб и няма нищо против. Още какво искаш?

— А Робин? — нетърпеливо попита Даяна.

— Ако тя е достатъчно голяма да спи с Брандън, значи е достатъчно порасла да осъзнае, че едни наистина възрастни хора като нас могат да спят заедно. А сега престани да се тревожиш за това. Решението вече е взето.

— От теб?

— Да. От мен. — Ръката му се прокрадна точно под гърдите ѝ, а палецът му се плъзгаше към гънката между тях. — Кажи, какво взе за вечеря.

— Не си спомням сега. Само се сещам за десерта. — Тя му се усмихна, а пръстите ѝ бродеха предизвикателно надолу по гърдите му до колана.

Той се усмихна.

— Означава ли това, че си ми простила?

— Означава, че съм готова да ти дам възможност да ми докажеш колко угризения имаш.

— Добра идея. Започвам веднага.

Даяна се засмя и хвана ръката му, която изучаваше гърдите ѝ.

— Не. Вече е време да се захващаме за вечерята. Брандън и Робин скоро ще се върнат.

Колби измънка нещо под носа си и я притисна толкова силно, че тя изохка. Игривият смях в очите му бе заменен от някакво напрежение.

— Според мен, можем спокойно да кажем, че днес преживяхме първата си сериозна разпра.

— Това повод за празнуване ли е?

— Да. Така смятам. Да се надяваме, че си научила някои неща днес.

Тя го погледна с възмущение.

— Аз да съм научила някои неща? Какво трябваше да науча?

Погледът му блестеше и същевременно беше напрегнат.

— Че няма да ти позволя да си тръгнеш от живота ми заради някакво несъгласие. Запомни това, Даяна.

Тя не каза нищо. С пръст докосна твърдите му челюсти несъзнателно нежно. Но си помисли какво ли щеше да му струва да ѝ позволи да си тръгне от живота му.

Дали щеше да я пусне, ако се окажеше, че е бременна?

Същата вечер Колби изчака Брандън и Робин да се заиграят на табла и хванал Даяна за ръка я поведе към стълбите.

— Лека нощ и на двама ви. Ще се видим утре сутрин — рече той, щом започна да се изкачва нагоре.

Брандън вдигна поглед от таблата и се усмихна на Даяна.

— Лека нощ.

Робин също вдигна глава за един кратък момент, но нищо не каза. Тази вечер тя не говореше много. На най-горното стъпало Даяна тихо рече:

— Мисля, че това момиче не ме харесва.

— Не се тревожи. Аз трябва да се притеснявам. Побиват ме тръпки от мисълта, че може да ми стане снаха.

— Според мен Брандън определено не мисли за брак. Но за Робин не съм толкова сигурна. Тя наистина иска да се омъжи и не желае да я молят да чака.

— Само се надявам, че няма да направи някоя глупост, като например да забременее.

Даяна мълчеше до него. Твърде късно тя осъзна глупостта на последната му забележка. Разбира се, тя я приемаше лично. Ако тя самата беше бременна...

По дяволите, жените са сложни души.

Колби отвори вратата на спалнята си и я бутна навътре. Обзе го порив на собственичество и удовлетворение, докато затваряше и я наблюдаваше как стои в центъра на най-личното му пространство. Той се облегна на вратата и ѝ се наслаждаваше, докато тя се приближи любопитно до прозореца, после до нощното шкафче, и накрая до леглото.

— Това стаята ти като дете ли е? — попита тя и докосна една миниатюрна количка корвет, която той някога усърдно беше сглобил.

Колби кимна.

— Да.

Тя изучаваше количката.

— Трудно ми е да си те представя като малко дете. Той вдигна рамене.

— Голямата ми мечта, освен да напусна Фулбрук Корнърнс, беше да притежавам ветеран.

— И намери ли си?

— Когато бях горен курс в гимназията. Втора употреба. Взех я за стотинки, защото някакъв я беше ударил. Еди ми помогна да я стегна. Когато приключихме, тя беше като мечтата на тийнейджър. Черна като нощта и по-бърза от прилеп в ада. Оставях всички коли по Ривър Роуд да дишат праха ми. Беше гордостта и радостта на живота ми.

— Какво се случи с нея?

— За известно време се забавлявах с нея прекрасно. — Той взе количката от ръката ѝ и я разгледа замислено. После вдигна рамене и постави малкия ветеран върху един рафт. — После се ожених, появи се Брандън, а аз имах нужда от пари за храна и памперси на бебето и всичко останало.

— Значи продаде гордостта и радостта си?

Колби тихо се засмя, приближи се и седна до нея.

— Не бъди толкова тъжна. Беше преди много време.

— А сега шофираш джип?

— Бих искал да го спра от движение. Вкусът на човека се променя с годините. — Колби се наведе над нея, намести възглавниците зад гърба ѝ и я прегърна.

— Например ти. Не съм сигурен, че на деветнадесет бих те оценил както подобава, с онзи ум и чувства. Но сега... — Той бавно

дълбоко я целуна, остави ѝ време да реагира.

— А сега? — прошепна тя, когато той освободи устните ѝ.

— Сега съм доста по-стар и по-мъдър. Дали те ценя... Колби наведе глава и отново я целуна, а щом тя отвори устни, той мушна крак между бедрата ѝ. Даяна протегна ръка към седалищните му части, насърчавайки стремежа му към собствената си мекота, и се надигна към него.

— Харесва ми как се разгорещяваш, толкова бързо, само за мен, скъпа. Подлудяваш ме.

— Аз полудявам — прошепна тя и насочи главата му към гърдите си. Тя вече разкопчаваше ризата си и сутиена си с цвят на праскова. — Караш ме да усещам болка навсякъде, знаеш ли?

После тя предложи гърдите си, които искаха и молеха за интимното му внимание. Колби почувства как стегнатото му тяло сякаш се подпали. Мисълта, че тя има нужда от него и го желае, и че ще му се отдаде, щом само той се обърне към нея, беше неописуема. Прозрението, че само при едно негово докосване, тя беше негова, възпламеняваше цялото му тяло.

Той нежно засмука между зъбите си едното ѝ зърно и тутакси посегна да разкопчае дънките си, а после и нейните. Те се освободиха от ограничаващите движенията им дрехи и се вкопчиха един в друг.

Когато Даяна се сниши и погали втвърдената му мъжественост, той едва не загуби самообладание. Тя знаеше как да го възбуди до край и на него му харесваше.

— Ето — измънка той и затършува в нощното шкафче за малкото фолиево пакетче. — Ти го сложи.

— Аз ли?

— Да, ти. Аз просто ще лежа тук и ще се побъркам.

Тя тихичко се засмя и коленичи пред него. Колби разбра, че е грешил, когато осъзна колко много време щеше да ѝ отнеме едно толкова просто действие. Но приятните усещания, които тя провокираше у него, докато внимателно и нежно работеше върху него, компенсираха агонията от чакането. Почти.

Щом свърши, Даяна седна и заразглежда творението си със задоволство.

— Прекрасно пасва. Не е зле, ако мога да кажа. Колби се усмихна, но не се опитваше да възвърне самообладанието си.

— Ела и довърши работата, малка вещице.

Тя подигравателно вдигна вежди.

— Мислех, че работата е свършена.

— Тъкмо започва. — Той я притегли през бедрата си, а ръцете му уютно обгърнаха нозете ѝ. — А сега ми покажи колко прекрасно пасва.

Очите ѝ бяха решителни и чувствени, докато нежно го приласкаваше към мекотата си. Той виждаше разпалващата се възбуда в нея и това подхранваше пламъка на собствения му огън.

Тя се поколеба безмилостно и Колби простена тихо, предупредително, а после я повали внезапно и проникна в лоното ѝ.

Даяна простена и отметна назад глава. Движенията ѝ определяха темпото. Тя насочи ръцете му към местата, които искаше той да докосне, докато накрая цялото ѝ цяло се изпълна.

Когато устните им се разделиха, Колби бързо привлече главата ѝ до неговата и погълна приказните ѝ стенания. Той обичаше, когато тя викаше от чувственост и възбуда, ала знаеше, че след това тя щеше да се смути, ако Брандън и Робин бяха чули.

После той експлодира заедно с нея, стискайки зъби, за да затаи вика си на удовлетворение.

Двамата се потопиха в безвремието. Колби продължаваше да обгръща с ръце тялото ѝ и слушаше нежното ѝ дихание, чакаше тялото му да възвърне нормалното си състояние.

— Ето така искам да завършва всеки наш спор — рече той най-после.

Даяна се протегна.

— Чувала съм, че не е нужно да се стига до секс, за да се реши даден спор.

— Ние го решихме, преди да стигнем до леглото.

— Решихме ли го? — Даяна се надигна на лакът и го стрелна с пламтящ поглед. — Това се казва начин да ме информираш, че не си бесен вече и следователно битката е приключила?

— Ей, аз ти се извиних, нали? Донякъде?

— Призна, че може би си бил не съвсем наред, но това е всичко.

Той докосна върха на носа ѝ с показалеца си.

— Ще ти издам една малка тайна, скъпа. Повечето хора не получават дори такова признание.

— Не си свикнал да признаваш, че може и да прекаляваш?

— Не. Защото обикновено не прекалявам. Фулбрук Корнърс и Маргарет Фулбрук в частност са две от нещата, които могат да ме накарат да прекаля.

— Та защо си тук във Фулбрук Корнърс?

— Бих искал да престанеш да ми задаваш този въпрос.

— Удовлетворението и благосъстоянието на Брандън бързо се заличиха. — Казах ти вече не един път защо съм тук. Да поговорим за нещо друго, преди отново да се ядосам. Тя склучи ръце и се облегна на широките му гърди.

— За какво искаш да говорим?

— За това, че не пожела да те защитя от натрапника, който ти погажда номера — хладно рече той. — Мисля, че е време да се научиш да ми се доверяваш, Даяна.

— Аз ти имам доверие — сериозно отвърна тя. — Нямах да спя с теб, ако беше обратното.

Той поклати глава.

— Когато днес по-рано спорихме, първата ти реакция беше да си опаковаш багажа и да си тръгнеш. Не толкова доверие имах предвид.

— Мислех, че между нас всичко е свършило — тутакси рече тя.

— Е, не е — изръмжа той.

— Доверието има две страни — тихо отвърна тя. — Ако искаш да ти се доверявам, имам право да очаквам същото и от теб.

Колби замълча.

— Само, защото избухнах днес, не означава, че ти нямам доверие.

— Така ли?

— Да.

— Колби, не желая да споря повече днес. Достатъчно ми е.

Изведнъж го нападнаха угризения.

— Знам, милинка, знам.

Той погали косите ѝ утешително, но никак не беше доволен.

Вече знаеше колко дълбоки бяха корените на нейната независимост и самоконтрол. Що се отнася до взаимоотношенията ѝ с мъжете, тя беше на мнение, че на тях не може да се разчита. Беше се научила да се грижи сама за себе си.

Но сега беше изключително важно за него да я накара да признае, че той може да се грижи за нея.

Колби се чудеше как ще успее да разчупи и последната бариера у нея. Освен това, се чудеше дали Даяна осъзнава с каква скорост се сгромолясват бариерите ѝ.

— За какво си мислиш? — попита Даяна след дълга пауза.

— Ти би трябвало да спиш вече. — Той я прегърна силно.

— И ти също. Какво не ти дава да заспиш?

— Мисля си за проклетите номера, които някакъв идиот ти погажда.

— Нови предложения?

— Не, но утре мисля да ида при Джил Торп. Еди не ми помогна, но Джил може и да знае някоя клюка. Едно време знаеше как да научава разни неща. — При спомена Колби мрачно се усмихна.

— Кой е Джил Торп?

— Преди двадесет години беше шериф на околността. Двамата с него бяхме в неприятелски делови отношения, както ти би се изразила.

— Какво означава това?

— Всеки път, когато се занимавах с някой малък бизнес на Ривър Роуд след полунощ, Джил Торп се чувстваше задължен да ме спре. Освен това не му харесваше, че карах през града с два пъти по-висока скорост от разрешената или пък как се замесвах в бой, или че се мотаех с Еди Спунър.

Даяна се размърда.

— Оставам с впечатлението, че не изпитваш неприязън към него.

— Така е. Казах ти, бяхме неприятели, но Торп винаги играеше честно, за разлика от някои други. Понякога, след като прекъсваше някоя наша надпревара, ме караше да седна в старата очукана патрулна кола и си говорихме. Той умееше да ме накара да му разказвам неща, които никога не бях споделял с другите. Именно Джил предложи да отида в армията.

— Да не би да се е превърнал в нещо като баща за теб?

— Отношенията ни не бяха съвсем близки, но понякога, когато имах нужда някой да ми каже, че съм отишъл прекалено далеч или да ме предпази от неприятности, които биха ме докарали до затвор, той беше наблизко. Така или иначе, длъжник съм му.

— Поддържате ли връзка?

— До известна степен. Пращаме си коледни картички. От време на време по някое писмо. Както ти казах, отношенията ни не бяха

много близки. Но той не беше посредствено ченге. Имаше си начини да се добира до информацията. Утре ще поговоря с него.

— Колби?

— Хм?

— Въпреки всичко, едно нещо ми се струва нелогично.

— Какво?

— Това, че ги погаждат на мен, а не на теб.

Той погали ръката ѝ.

— Скъпа, казах ти, всички, които ме познават, лесно биха се сетили, че най-бързият начин да се доберат до мен, е чрез теб.

— Не съм сигурна.

Той осъзна, че тя не се чувстваше достатъчно силна, наведе се и я целуна. Тази жена беше слабото му място, а тя дори не го подозираше. А може би така беше по-добре. Жените стават истински дяволи, щом почувстват, че имат реална власт над даден мъж.

Колби се чудеше дали той самият не се превръщаше в слабост за малката сдържана амазонка в прегръдките му.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин Даяна се чувстваше като в небрано лозе. Колби беше отишъл с джипа до ранчото на Торп. Брандън и Робин бяха излезли на излет, но без Спектър този път.

До единадесет часа Даяна се тревожеше за резюметата, които възнамеряваше да изпрати по електронната поща през седмицата.

— Какво ще кажеш да се разходим до къщата, да ги вземем и да ги занесем в пощата, Спектър?

Кучето лежеше на входната площадка и се наслаждаваше на утринното слънце. Не изглеждаше много ентузиазизирано от предложението за разходка, но се подчини и стана на крака.

След петнадесет минути Даяна отвори вратата на къщата си с треперещи ръце. Осъзна, че малко се страхува, да не би да са ѝ погодили нов номер в нейно отсъствие.

— Колби сигурно няма да се зарадва, че идваме тук сами — обясни тя на кучето. — В последно време се изживява като бодигард.

Спектър изръмжа, очевидно не го интересуваше одобрението на Колби. Той се втурна в къщата и се насочи към кухнята. Даяна го последва, за да види как кучето душеше край шкафа, където стояха бисквитите му.

Тя му даде две хрупкави парченца, а после отиде във всекидневната, за да постави няколко резюмета и писма в пликове. Половин час по-късно тя беше готова.

— Добре, момчето ми. Да занесем това в града. Ако до септември не си намеря добра работа, ще се върна в „Карутърс и Йейл“.

По пътя към града нямаше нищо забележително. Даяна изпрати резюметата с мълчалива молитва за късмет и се отправи с малката си, компактна кола през моста към къщата на леля Джес. Обяд приближаваше. Брандън и Робин щяха да са гладни, а и Колби може би щеше да се върне от Джил Торп.

Тя влезе в двора и паркира колата. Спектър изскочи и се затича към Брандън, който седеше сам на входната площадка.

— Чудех се къде ли сте — весело рече Брандън. — Реших, че сигурно сте в града.

— Прав си. Къде са Робин и Колби?

— Татко още не се е върнал. А Робин си взе една книга и отиде в гората да чете. Каза, че иска да остане сама за известно време. — Брандън погледна Даяна. — Не е доволна, че трябва да изчака малко, докато решим да се женим. Освен това, й е скучно. Каза, че иска да се връща в Портланд.

— При създадите се обстоятелства, това е може би е добра идея — тихо рече Даяна.

Тогавя й просветна, че Робин е отново в гората с книга. Нея все я нямаше, докато натрапникът пренареждаше нещата в къщата на Даяна.

Ядосаната млада жена сигурно е повярвала, че има причина да се заяжда дори с Даяна.

— Да, и аз така мисля — отвърна Брандън. — Казах й, че ще я закарам утре. — Той стана от стола. — Искаш ли да обядваш?

— Добре звучи, но мисля да почакам — бързо отвърна Даяна. — Искам да изтичам до къщата си за няколко минути. А, Брандън?

— Да. — Той отваряше мрежестата врата.

— Случайно да знаеш дали Робин все още чете „Шокиращата долина“? — Още щом зададе въпроса, Даяна беше готова да даде и последния си цент, само и само да върне думите си назад. Понякога Брандън проявяваше проникателността на баща си.

Той бавно се обърна и я погледна. В тъмните му очи прозираше бдителност и загриженост.

— Точно тази книга взе със себе си преди малко.

Даяна се опита да се държи нормално.

— И аз трябва да я приключа в скоро време. Колби започва да губи търпение. Непрекъснато му повтарям, че той е виновен, задето тя ме плаши до смърт. Но знам, че според него това не е никакво извинение. Връщам се след няколко минути, Брандън. Ако приготвяш риба тон, сложи повече за мен.

Брандън доближи ръба на входната площадка.

— Защо не отидеш с колата, щом бързаш, Даяна?

— Разходката ще ми се отрази добре. — Тя заслиза по стъпалата.

— Даяна, чакай. Ще дойда с теб.

Тя се извърна към него.

— Не мисля, че е добра идея, Брандън.

Той я погледна въпросително.

— И аз искам да разбера. Имам право да знам дали Робин е въпросният натрапник.

Даяна го погледна безпомощно.

— Брандън, отивам да взема няколко неща, които забравих снощи. Няма нужда да идваш и ти.

— Отиваш да провериш дали някой не ти погажда нов номер, нали? И мислиш, че този някой може да е Робин. Тя е в гората с книгата „Шокиращата долина“. За втори път я четеш и я познава много добре. Освен това, знае, че и ти я четеш сега.

Даяна си пое дълбоко въздух.

— Брандън, моля те, чуй ме. Просто ще взема няколко неща, които ми трябват. Това е всичко.

— Възможно е тя да го е направила — бавно рече Брандън. — И двата пъти, когато ти устроиша номер, тя беше навън сама.

Даяна се отказа и забърза по пътя. Спектър я следваше по петите, усещайки промяната в атмосферата.

— Мисля, че тя не би направила такова нещо — след известно време рече Даяна. — Наистина не го мисля.

— Не съм сигурен — отвърна Брандън толкова спокойно, че Даяна се разтревожи. — Тя има причина. Наистина не те харесва. По някакъв начин те обвинява, че си ме накарала да размисля за брака.

— Внимавай, Брандън. Не изричай неща, за които може да съжеляваш по-късно. — На Даяна не ѝ се понрави циничната нотка в гласа му. Напомняше ѝ толкова много за баща му. Но при създаването се положение може би малко цинизъм беше необходим.

Те вървяха мълчаливо, докато пред тях не се появи силуетът на къщата. Когато стигнаха на няколко ярда от автомобилната алея, Спектър наостри уши и започна шумно да лае. Втурна се към стъпалата и взе да души входната врата.

— Вътре има някой — рече Даяна и почувства как студена пот изби по гърба ѝ.

— Спектър върти опашка — бързо забеляза Брандън.

Даяна се намръщи.

— Значи сигурно познава човекът вътре.

— Може да е татко. — Брандън очевидно изпита облекчение и се втурна нагоре по стъпалата. — Може да се е отбил да вземе нещата ти.

— Няма и следа от джипа — отбеляза Даяна, докато пъхаше ключа в ключалката.

Задната врата се тресна, точно когато Спектър се втурна в коридора. Кучето се затича към кухнята, търсейки познатата си плячка. Даяна тръгна след него и тутакси се спъна в купчина боклук, оставена точно пред входа, и падна на пода.

— Добре ли си? — попита Брандън и се спря за миг.

— Да. — Даяна се надигна от купчината старо мляно кафе, влажни салфетки и обелки от зеленчуци. — Пусни Спектър да мине отзад.

— Добре. — Брандън отваряше вече задната врата. Спектър изхвърча и се разляя силно. Момчето последва кучето с бяг, а Даяна тръгна след тях.

Тя мерна един бягащ силует за кратко, преди той да се скрие между дърветата. Кучето следваше натрапника по петите. Брандън и Даяна се ориентираха по силния лай и силния шум от чупещи се клони.

Всичко свърши за минути. Натрапникът нямаше шанс да избяга от кучето, и сигурно го е знаел. След мъничко Даяна и Брандън дотичаха до малка полянка и видяха Спектър да диша тежко над Робин Ламбер, която се беше свила на кълбо и плачеше.

— Робин. — Брандън беше зашеметен. Нямаше и следа от зрелия цинизъм. Той бавно отиде до момичето.

— Защо?

Робин вдигна мокрото си от сълзи лице и отправи към Даяна горящ поглед, пълен с болка и ярост.

— Тя е виновна. Ти щеше да се ожениш за мен, ако не беше тя.

— О, Робин — тихо рече Даяна.

— Знам, че баща ти не беше съгласен да се женим, Брандън. Но и двамата го знаехме от самото начало. Ти каза, че ще отстояваш своето. Че няма да му позволиш да ти нарежда какво да правиш. После той престана да ти заповядва, и започна да ти говори, а ти започна да го слушаш. Тя е тази, която му каза какво да ти говори. Знам, че е тя. Тя си мисли, че е супер умна.

— Боже, Робин. — Брандън прозвуча напълно отвратен.

— И ти я слушаше, също като него. Ти повярва на всички онези приказки за жената, която има кариера и може сама да се грижи за себе си. По дяволите, ти я цитира пред мен. Тя ти внуши думите си. Ти каза, че ще е по-добре за мен да изчакаме, но аз знам истината. Тя те убеди да не се жениш за мен.

— Достатъчно, Робин. — Брандън понечи да ѝ помогне да стане. Робин отблъсна ръката му.

— Не ме докосвай, копеле. Никога вече не ме докосвай. За кого се мислиш? Ти си никой, разбираш ли? Синът на един бивш строител, който пише евтини романи. Баща ми е много по-богат от твоя. Има образование и посещава елитни клубове. С мама ходят на партита с най-важните личности в Портланд. Родителите ми бяха прави. Не си достоен за мен.

Брандън замръзна.

— Бил съм на косъм от опасността. Мисълта, че съм женен за такова егоистично, зло, дребнаво нищожество, което погажда номера на Даяна, сама по себе си е достатъчна да накара един мъж да остане неженен завинаги. — Той се обърна и се запъти към къщата. — Хайде. Да съберем нещата ти. Днес следобед ще те закарам в Портланд.

— Брандън. Обичам те.

— Не, не ме обичаш — удивително мъдро прозвучаха думите на Брандън. — Просто си търсиш някой, който да се ожени за теб, за да се измъкнеш от къщата на родителите си. Всеки мъж става за тази работа. Но ако имаше поне малко мозък, и себеуважение, щеше да се преместиш сама. Щеше да се научиш да се справяш с нещата сама. Просто искаш някой да се грижи за теб и да ти улеснява живота. Намери си друг шаран.

— Брандън.

Той не отговори и Робин се обърна към Даяна:

— Само ти си виновна. Брандън щеше да се ожени за мен, ако ти не беше се намесила. Ти провали всичко.

Даяна импулсивно направи крачка напред и сложи ръка на рамото на младата жена. Робин отривисто я отблъсна, но после с плач се строполи върху рамото ѝ.

Дълго след като Робин беше избърсала сълзите си, Даяна се обърна и видя Колби мълчаливо да стои в дърветата зад тях. Без да

продума той ги поведе към къщата.

— Глава дванадесета на „Шокиращата долина“ — обясни Колби час по-късно, докато двамата с Даяна седяха сами на входната площадка и ядяха сандвичи с риба тон. — Донъли става посред нощ и пада в купчина мръсотии от прясно изкопан гроб. Предполагам Робин не е могла да намери прясно изкопан гроб и е решила да мине с боклук.

— Не съм стигнала до там — призна Даяна. — Все още съм на глава десета. Бедното момиче. Има големи проблеми.

— Те са си нейни, а не наши и определено не на Брандън. Тя се опитваше да го използва.

— За да избяга от деспотичното си семейство.

— Всеки си има нещо, от което да бяга — хладно отсече Колби. — Отнема известно време, докато човек разбере, че единственият начин да избягаш от нещо, е да се освободиш. Не можеш да използваш другите, за да вършат мръсната работа вместо теб.

Даяна се съсредоточи в сандвича си.

— Предполагам, че е така. Въпреки това, ми е жал за нея.

— След всичко, което ти стори? Та тя умишлено се опита да те тероризира, скъпа. Според книгата ми тя не заслужава никакво съчувствие.

— Понякога си много жесток, Колби.

Той се намръщи и захапа голяма хапка от сандвича си.

— Не ме карай да съчувствам на тази малка уличница.

Даяна реши да не подема темата. Знаеше, че лоялността на Колби имаше граници, но беше и твърде ожесточена. Синът му беше за него много по-важен от някаква си невротична тийнейджърка, която си въобразяваше, че бракът е билет за свободата. Даяна си мислеше на кое ли място беше в списъка на приоритетите на Колби. Трябваше да знае, защото нещо ѝ подсказваше, че съвсем скоро щеше да ѝ се наложи да вземе важно решение.

— Брандън ще се връща ли довечера?

— Каза, че ще се връща. Два часа до Портланд, оставя Робин и два часа обратно. Трябва да е тук към седем.

— Как мина срещата ти с Джил Торп?

— Може би ще ги поканя със съпругата му на вечеря някой ден. Става ли?

Даяна се усмихна.

— Разбира се.

Колби замълча за миг и замислено взе да дъвчи.

— Не бил чул нищо за тези номера.

— Има логика, след като зад тях стои Робин. Тя не познава никой в града и следователно не е споделила с никой от местните хора.

— Да.

Даяна леко се намръщи.

— Колби, нещо не е наред ли?

Той поклати глава.

— Всичко е наред вече. Единственото нещо, което ме човърка, е че Робин се измъква безнаказано.

— Тя не гледа на нещата по този начин. Тя търсеше брак, но по най-неподходящия начин, и изгуби шансовете си пред Брандън.

— Слава Богу.

Брандън пристигна малко след седем. Колби хвърли един поглед към изпитото лице на сина си и тръгна към кухнята. Отвори хладилника, извади стек с шест бири и се върна във всекидневната.

— Искаш ли да излезем да седнем на входната площадка за малко? — попита сина си.

Брандън изглеждаше измъчен. Кимна и се изправи. Даяна се намести на дивана и взе „Шокиращата долина“.

— Вие двамата излезте — непринудено рече тя. — Аз ще приключа с книгата, дори и да умра.

Колби й се усмихна вяло. Помисли си, че тази жена наистина беше проникателна. Нямаше нужда да ѝ се обяснява. Знаеше, че точно сега той искаше да говори насаме с Брандън.

На входната площадка беше свежо, но не и хладно за две мъжки момчета, които разполагаха с шест бири. Колби отвори две кутии и подаде едната на сина си.

— В живота на мъжа има моменти — започна Колби, — когато единственото нещо, от което най-много има нужда на света, е бира.

— Да.

— Тежко ли беше пътуването обратно към Портланд?

— Да. Много я нараних.

— Но и тя те нарани толкова.

— Тя се оказа не такава, за каквато я мислех. — Брандън изглеждаше стреснат. — Винаги е изглеждала толкова сладка и безпомощна. Не можех да повярвам, че именно тя тича от къщата на Даяна днес. Чудя се как ли Даяна се е сетила за Робин.

— Даяна е с бърз ум.

— Робин обвинява нея, че всичко се е провалило. Но вината си е моя, нали?

Колби поклати глава.

— Ти промени решението си да се жениш. Всеки има право на това. Затова е добре, човек да си даде време. Да можеш спокойно да избираш, докато си напълно сигурен какво искаш.

Брандън помръкна.

— С други думи, искаш да кажеш, че човек трябва да внимава момичето да не забременее, преди да си решил, че искаш да се жениш за нея.

Колби вдигна рамене.

— Бременността елиминира всички варианти.

— Съжالياвал ли си някога, че си бил вързан с мен?

— Не, по дяволите. Нито за миг. Брандън, ти си най-хубавото нещо, което някога ми се е случвало. Ако не беше ти, можех да свърша в затвора или в някоя канавка. Ти ми даде да разбера какво е отговорност. Ти даде смисъл на дните ми, тласна ме да си намеря работа. Не, не съжالياвам, че те имам. Просто ми се иска да бях малко по-възрастен и по-мъдър, когато се сдобих с теб. А то, ти ме учеше да бъда баща.

— Не — каза Брандън след дълга глътка бира. — Не се налагаше да те уча да бъдеш баща. Ти го носиш в себе си по природа. Още по-добре щеше да е, ако имаше още деца в живота си. В това отношение просто пилееш таланта си.

Колби почувства как внезапно в него се надига бащинска топлина. Гласът му прозвуча дрезгаво:

— Благодаря ти, хлапе. Май и двамата се справихме, а?

— Да, така е.

— Това, което се случи на двамата ви с Робин, беше много трудна ситуация. Искам да знаеш, че се справи дяволски добре.

— Изобщо не биваше да се забърквам в това.

Колби леко се усмихна.

— Сине, нека ти кажа нещо. Говориш ли за жени, значи говориш за трудни ситуации. Те са като въшките и кучето. Едното без другото не минава.

За първи път, откакто прекрачи прага, Брандън се усмихна.

— Ще го запомня. Между другото, само за информация, изобщо нямаше опасност Робин да забременее.

Колби кимна.

— Радвам се да го чуя.

— Не защото не използвах предпазни мерки — наблегна Брандън. — Въпреки, че бих използвал, ако го бяхме направили. Не съм глупак. Но ние така и не го направихме. Тя каза, че трябва да почакаме, докато се оженим. Непрекъснато ми повтаряше колко хубаво ще е, след като се оженим. Наистина ме накара да я желая.

Колби въпросително вдигна вежди.

— Искаш да кажеш, че погрешно съм изтълкувал излизането ти от нейната спалня онази сутрин?

— Да, бях там. Но просто беше поредното цуни-гуни. Щях да се върна в моята стая, преди да се прибереш, но заспах.

— Извинявай, че така ти се нахвърлих онази сутрин. — Колби прокара пръсти през косата си. — Май напоследък много взех да се извинявам. Първо на Даяна, а сега на теб.

— Има нещо друго, което искам да ти кажа, татко.

— Какво?

— През цялото време на връщане към Портланд Робин се кълнеше, че единственият номер, който погодила, бил накрая с боклука. Твърди, че ѝ хрумнало да използва идеи от „Шокиращата долина“ след като чула за другите два инцидента.

Колби косо погледна Брандън.

— Вярваш ли ѝ?

Брандън се замисли.

— Знам, че нямам причина да ѝ вярвам, не и след това, което сътвори. Но по някакъв начин, ми се струва, че този път може би казва истината.

— Трудна ситуация. — Колби замълча.

— Мислиш ли, че трябва да кажем на Даяна?

— Не, и без това ѝ дойде в повече.

— Кое? — любопитно отвърна Брандън.

— Очаквам тя да ми каже.

Тя не можеше да чака повече. Беше сигурна. Не само защото ѝ закъсня с няколко дни, тя просто го предусещаше. Беше сигурна, че е бременна. Тази мисъл беше дълбоко загнездена и отричаше всеки опит за рационален анализ. Взираше се в календара в ръката си, и дребните числа и дни изгубиха очертания.

— Няма защо да броиш дните, когато си в отпуск, скъпа. — Колби се приближи зад нея и я прегърна през рамо. Пъргаво взе календара от ръката ѝ. — Или има нещо по-важно?

— По-важно ли? — тя усети, че нервничи. Много повече, отколкото ако се явяваше на интервю за нова работа.

— Да не би да изпуснах рождения ти ден? — Той лукаво се усмихна и сгуши лице в шията ѝ. — Не се тревожи, мога да ти спретна страхотен подарък за нула време.

— Рожденият ми ден е чак през ноември.

— Няма нищо, мога да ти покажа подаръка си по-рано.

— Нали трябваше да пишеш тази сутрин?

Той захапа ухото ѝ.

— Днес вече написах страхотен материал. Мога да си позволя почивка. После си обещах, че ще се върна и ще напиша още по-велики мисли.

— Колби — сериозно рече Даяна. — Не разбираш ли, та аз дори не знам кога е рожденият ти ден?

Той престана да хапе ухото ѝ.

— На втори септември. Защо?

— Нищо, нищо. Просто още едно доказателство, че не знаем толкова много неща един за друг.

— Но и двамата бързо схващаме. — Той продължи да си играе с меката част на ухото ѝ.

Даяна си пое дълбоко въздух. Дойде моментът да вземе решение.

— Колби, да си вземем храна и да идем да обядваме на върха на водопада „Окованата жена“.

— Убеди ме. Човек може да напише великите си мисли по всяко друго време. Ще направя сандвичите и ще опаковам другите съществени неща, които ни трябват, когато ходим при водопада

„Окованата жена“. — Той я стрелна с поглед, изпълнен с очакване и желание, и се отправи към стълбището, което водеше към спалнята.

Даяна го наблюдаваше с огорчение. Тя се чудеше дали Колби си спомня за единствения път, когато забравиха за тези съществени неща. Той все още не беше споменавал за случилото се в онази нощ в пещерата.

Ами ако отрече, че има нещо общо с това? Ами ако съвсем откровено не си спомня, че се е любил с нея без предпазни средства? Ами, ако си спомняше, но не искаше да повярва, че за нещастие тя забременява точно, когато съвсем нехайно и двамата забравят да се предпазят?

Ами ако той не желаше да поеме отговорност заедно с нея?

Дни наред тези въпроси занимаваха мислите ѝ. И ставаха все по-настоятелни, откакто Брандън замина за Портланд. Даяна ставаше все по-напрегната, колкото по-явен ставаше фактът, че е бременна.

Знаеше, че Колби е забелязал вгълбеността ѝ и неспокойствието, които така усърдно се опитваше да прикрие. Веднъж-дваж той я беше питал дали всичко е наред, но престана да задава въпроси, след като получи утвърдителен отговор.

— Не забравяй, че Джил и съпругата му ще ни дойдат на гости довечера — рече Колби, щом слезе долу. — Ще трябва да вземем някои неща след пикника от града. Мисля, че Джил ще ти хареса. Той е железен. Говори, каквото мисли. Ивлин е втората му жена. Не я познавам много добре, но изглежда сваятна. — Колби замълча. — Добре ли си, скъпа?

Даяна кимна бързо и се обърна към кухнята.

— Добре съм. Да направим сандвичите.

След четиридесет минути те стигнаха до върха на хълма. Даяна подаде на Спектър цяла шепа от любимите му кучешки бисквити, които той тутакси изгълта. След това се отправи към близката гора, а Колби постели одеялото на земята.

— Ако имаш намерение да ти става навик да ме прелъстяваш тук на открито, може би е добре да си набавим надуваем дюшек — отбеляза той, когато най-сетне постели одеялото върху тревата между два заоблени камъка. — Или ще обещаеш винаги да си отдолу. На четиридесет човек усеща как скалите се връзват в гърба му.

— Съкрушена съм. — Даяна успя да се усмихне, докато разгъваше сандвичите. — Къде е чувството ти за романтика?

— Където винаги е било. В дънките ми. — Той седна до нея и взе един сандвич. — Предполагам, че първо искаш да се нахраниш?

Тя обви пръсти около сандвича.

— Честно казано, първо ми се иска да поговоря с теб.

— Ако не се отпуснеш, ще смачкаш сандвича — неочаквано нежно рече Колби. Той посегна и махна сандвича от ръката ѝ. Погледът му беше напрегнат и бдителен. Нямаше и следа от игривост. — Е, жено, говори. Слушам те.

Тя дълго го гледа, после отмести невиждащ поглед към пейзажа в низината. Несъзнателно обви с ръце коленете си.

— Колби, имаме проблем.

— Ние ли?

Тя почувства хлад и затвори очи.

— При създалите се обстоятелства може би е по-правилно да кажа, че аз имам проблем. Бременна съм.

— Значи това било. — Той отхапа една голяма хапка от сандвича си и енергично взе да дъвчи. — Чудех се защо се държиш така, сякаш минаваш през минно поле.

Даяна долови нехайния му тон и си помисли, че ще избухне в рев точно тук пред него. Не го беше грижа, защото не приемаше бременността ѝ за свой проблем.

Тя направи огромна грешка. Сгреши, много сгреши като му каза. Трябваше да го запази за себе си. Трябваше да се справи сама с проблема, както винаги ставаше. В края на краищата, жената може да разчита само на себе си. Знаеше го много добре. Как допусна Колби Савагар да я накара да си помисли, че все пак има изключение от правилото?

— Станало е през нощта в пещерата, нали? — попита Колби, докато дъвчеше.

— Да. Мислех, че не си спомняш. Ти нищо не спомена. — Даяна не го гледаше. Тя едва се сдържаше. Усещаше някаква паника. Искаше ѝ се да избяга, но не можеше да се помръдне. Стомахът ѝ беше свит на кълбо. Дланите ѝ бяха влажни. И хапка не можеше да преглътне от обяда.

— Нищо не съм споменавал, защото ти нищо не каза. Не бях сигурен дали си спомняш. Реших, че ако желаеш да обсъдим нещо, сама ще заговориш за това. Онази нощ не бяхме внимателни.

— Да. — Е, поне имаше доблестта да си признае, че вината беше и на двамата.

— За малко да не ми кажеш за бебето — замечтано отбеляза Колби, докато поглъщаше и последната хапка от сандвича си. — Както обикновено, държеше в себе си всичките си страхове и тревоги. Каж ми едно нещо, Даяна. Какво те накара да ми съобщиш новината днес?

— Нямахме смисъл да отлагам. И без тест съм достатъчно сигурна. Налага се да взема някои решения. Но преди това трябва да знам какво е твоето отношение към ситуацията.

— Колко мило, че ме включваш в процеса на вземане на решения, госпожо изпълнител.

Тя се подразни от остротата на тона му. Погледна го нервно, неспособна да определи настроението му. Погледът на Колби беше хладен и пряк. Той се взираше в душата ѝ.

— Съжалявам — някак безпомощно отвърна тя.

— Да, и аз. Съжалявам, че толкова се бави да ми го кажеш. Съжалявам, че се опита да поемеш цялото бреме на плещите си в обичайния си стил на Даяна Амазонката. Съжалявам, че не те притиснах до стената и не измъкнах истината от теб по-рано. Знаех си, че нещо не е наред. Не биваше да оставям нещата да се протакат толкова. Е, добре. Човек живее и се учи. А аз очевидно има още много неща да уча за теб, Даяна.

Тя усети надигащата се ярост в себе си. Беше ѝ благодарна, защото измести хладината, пропълзяла в цялото ѝ същество.

— Съжалявам, ако не се справих със ситуацията според твоята представа, но факт е, че нямам никакъв опит в това отношение. Направо щях да полудея, докато се опитвах да реша какво да правя.

Той начумери вежди.

— Какво трудно има в това да решиш, че първото нещо, което е трябвало да направиш, е да ми кажеш?

— Проклет да си, Колби. — Даяна отметна от очите си косите, които вятърът вееше, и го погледна с отчаяние и ярост.

— Не бях сигурна дали искаш да знаеш. Нашата връзка по план трябва да трае само до края на лятото, не си ли спомняш?

— О, Боже. Не започвай пак. Ти си тази, която непрекъснато говори за нашата връзка като планирана само за лятото. Хиляди пъти съм ти казвал, че няма нужда да поставяш срокове.

— Колби, може да не е нищо за теб, но аз трябва да направя своите планове. Не бих могла, ако нещата са неясни и случайни. Трябва да знам някои основни неща, за да организирам живота си. На първо място, не знам какво е да имаш дете.

— Късметлийка, аз пък знам.

Тя се втрени в него. Усети как се възвръща топлината в тялото ѝ.

— Какво означава това?

— Каквото чу. — Той затършува в кошницата за още един сандвич. — Нали си спомняш, че аз съм специалист по гледането на деца? Сирене или яйца искаш?

— Нищо. Колби, престани да се занимаваш със сандвичите и ми кажи какво точно имаш пред вид.

Той я погледна.

— Точно, каквото казах. Повярвай ми, знам какво правя.

— Де да беше така.

— Успокой се, скъпа. Да следваме нещата едно по едно.

Даяна потърси лицето му.

— И коя е първата стъпка?

— Много просто. Да се оженим.

Даяна не можеше да помръдне.

— Знаех си — прошепна тя най-после. — Дълбоко в себе си, знаех, че си различен. Знаех си, че никога няма да избягаш от отговорност. Благодаря ти, Колби. Предложението ти означава за мен толкова много. — Тя изтри сълзите си с опакото на ръката си. После взе да подсмърча. — Но аз не мога да се оженя за теб.

— Как така не можеш?

Тя се хвърли в обятията му, а очите ѝ се напълниха със сълзи. — Не разбираш ли? Не бива. Изслушай ме. Колби, мислих много за това.

— Доколкото те познавам, скъпа, мислила си прекалено много. Склонна си да прекаляваш с анализите си. — Той стегна прегръдката си. — Даяна, положението не е комплицирано. Не се опитвай да го усложняваш.

Тя впи пръсти в тъканта на ризата му и зарови лице в гърдите му.

— Нямам право да те забърквам в същата ситуация, в която си бил преди двадесет години. Ти ясно се изрази, че един път е достатъчно. Няма да позволя историята да се повтори. Не е честно. Просто не е честно.

— Сладката ми, упорита амазонка — рече Колби в косите ѝ. — Историята няма нищо общо с това. Нито честността. Говорим за теб и мен. Ние ще си имаме бебе. Това означава, че ще се оженим.

По залез-слънце последните лъчи превърнаха водата на водопада в златисто, а после в алено червено. Колби си помисли, че булото на „Окованата жена“ никога не е било по-кърваво от тази вечер. Обзе го странно чувство за правота.

За първи път, откакто се беше върнал във Фулбрук Корнърс, той имаше усещането, че най-после ще приключи недовършената работа, която го беше довела тук.

С удивление си помисли как фактът, че ще става баща, развинти въображението му. Имаше странното усещане, че държи в ръцете си миналото и настоящето, а това, което ги свързваше, беше Даяна.

Издание:

Джейн Ан Кренц. Сънят
ИК „Коломбина“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.